

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
IV kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM 10-248-02

Druk nr 1263
Warszawa, 8 stycznia 2003 r.

Pan
Marek Borowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o zmianie ustawy - Kodeks celny wraz z projektami podstawowych aktów wykonawczych, co do którego Rada Ministrów zadeklarowała, że ma na celu dostosowanie polskiego ustawodawstwa do prawa Unii Europejskiej.

Jednocześnie, zgodnie z wymogami art. 34 ust. 5 regulaminu Sejmu, przekazuję, przetłumaczone na język polski, teksty przepisów Unii Europejskiej, do których ma być dostosowane prawo polskie.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Ponadto uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Finansów.

Z wyrazami szacunku

(-) Leszek Miller

USTAWA

z dnia

o zmianie ustawy – Kodeks celny.

Art. 1. W ustawie z dnia 9 stycznia 1997 r. – Kodeks celny (Dz. U. z 2001 r. Nr 75, poz. 802, Nr 89, poz. 972, Nr 110, poz. 1189, Nr 125, poz. 1368 i Nr 128, poz. 1403 oraz z 2002 r. Nr 41, poz. 365, Nr 89, poz. 804, Nr 112, poz. 974, Nr 141, poz. 1178, Nr 169, poz. 1387 i Nr 188, poz. 1572) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 64 po § 3 dodaje się § 3a i 3b w brzmieniu:

„§ 3a. Organ celny może wyrazić zgodę, aby zgłoszenie celne zostało złożone, zanim zgłaszający będzie mógł przedstawić towar nim objęty. W takim wypadku organ celny wyznacza termin przedstawienia towaru, określony stosownie do okoliczności.

§ 3b. Zgłoszenie celne, o którym mowa w § 3a, może zostać przyjęte jedynie po przedstawieniu towaru organowi celnemu w wyznaczonym terminie. Nieprzedstawienie towaru w wyznaczonym terminie powoduje, że zgłoszenie celne uważa się za niezłożone.”;

2) w art. 65:

a) w § 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) wraz ze zgłoszeniem celnym przedstawiono towar nim objęty, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej.”,

b) po § 5 dodaje się § 5a i 5b w brzmieniu:

„§ 5a. Przepisy art. 230 § 5 i 6 stosuje się odpowiednio.

§ 5b. Przepisu § 5 nie stosuje się, jeżeli wniosek o zwrot lub umorzenie należności celnych zostanie przedstawiony zgodnie z przepisami działu V tytułu VII niniejszej ustawy.”;

3) w art. 81 po § 1 dodaje się § 1a w brzmieniu:

„§ 1a. Jeżeli zgłoszenie celne jest dokonywane w sposób określony w art. 62 § 1 pkt 2, organ celny może wyrazić zgodę na to, aby dokumenty, o których mowa w art. 64 § 2, nie były przedstawiane wraz ze zgłoszeniem celnym. W takim przypadku dokumenty, które nie są przedstawiane wraz ze zgłoszeniem celnym, przechowuje się do dyspozycji organów celnych.”;

4) w art. 90 § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, wzory wniosków i formularzy stosowanych przy wydawaniu pozwoleń, dokumenty, które należy dołączyć do wniosku, terminy składania wniosków oraz inne szczegółowe warunki wydawania pozwoleń, a także przesłanki ich cofania. Rozporządzenie powinno uwzględniać, w zakresie wydawania i cofania pozwoleń, różnice między poszczególnymi procedurami wynikające z przepisów prawa celnego, a w zakresie cofania pozwoleń w szczególności skalę naruszania prawa przez osoby posiadające pozwolenia oraz ochronę dochodów budżetu państwa.”;

5) w art. 97:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Procedura tranzytu pozwala na przemieszczanie z jednego do drugiego miejsca znajdującego się na polskim obszarze celnym:

- 1) towarów niekrajowych, niepodlegających w tym czasie należnościom celnym przywozowym i środkom polityki handlowej lub
- 2) towarów krajowych w wypadkach określonych w przepisach szczególnych.”,

b) uchyla się § 2,

c) § 4 otrzymuje brzmienie:

„§ 4. W wypadku wprowadzenia na polski obszar celny towarów niekrajowych, organ celny może z urzędu, w szczególnie uzasadnionych wypadkach, uwzględniając interes osoby zobowiązanej, objąć towar procedurą tranzytu.”;

6) art. 98 otrzymuje brzmienie:

„Art. 98. § 1. Procedura tranzytu zostaje zakończona, a obowiązki osoby uprawnionej do korzystania z procedury tranzytu spełnione, gdy towary objęte tą procedurą i odpowiednie dokumenty zostaną przedstawione w urzędzie przeznaczenia, zgodnie z przepisami tej procedury.

§ 2. Organ celny uznaje procedurę tranzytu za zamkniętą, jeżeli jest w stanie stwierdzić, na podstawie porównania danych dostępnych w urzędzie wyjścia i danych dostępnych w urzędzie przeznaczenia, że procedura ta została w sposób prawidłowy zakończona.”;

7) w art. 100 w § 2 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) nie naruszyły w sposób istotny przepisów prawa celnego lub przepisów podatkowych,”;

8) w art. 101 § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Niezależnie od obowiązków głównego zobowiązanego, każda osoba przewożąca towar lub osoba przyjmująca go, jeśli wie o tym, że jest on objęty procedurą tranzytu, jest zobowiązana do przedstawienia tego towaru w urzędzie przeznaczenia, z zachowaniem wymogów, o których mowa w § 2.”;

9) w art. 102 § 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„§ 1. Procedura składu celnego pozwala na składowanie w składzie celnym:

1) towarów niekrajowych, które w czasie tego składowania nie podlegają należnościom celnym przywozowym ani środkom polityki handlowej,

2) towarów krajowych, jeśli ich objęcie tą procedurą powoduje skutki takie same, jak w wypadku ich wywozu, o ile przewidują to przepisy szczególne.

§ 2. Składem celnym jest miejsce określone w pozwoleniu wydanym przez organ celny lub administrowane przez organ celny, podlegające dozorowi celnemu i kontroli celnej, w którym towary mogą być składowane zgodnie z ustalonymi warunkami.”;

10) w art. 104 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Prowadzącym skład celny może być wyłącznie osoba posiadająca pozwolenie na prowadzenie składu celnego, chyba że prowadzącym jest organ celny.”;

11) w art. 105:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Prowadzenie składu celnego uzależnione jest od uzyskania pozwolenia organu celnego, chyba że prowadzącym jest organ celny.”,

b) § 7 otrzymuje brzmienie:

„§ 7. Rozpoczęcie działalności składu celnego wymaga uprzedniego zatwierdzenia przez właściwy organ celny regulaminu funkcjonowania tego składu, sporządzonego przez prowadzącego skład celny. Jeżeli prowadzącym skład jest organ celny, regulamin nie podlega zatwierdzeniu.”;

12) art. 108 otrzymuje brzmienie:

„Art. 108. Pozwolenie na prowadzenie składu celnego publicznego może określać, że odpowiedzialność, o której mowa w art. 107 pkt 1 lub 2, ponosi jedynie korzystający ze składu.”;

13) w art. 112:

a) dotychczasowa treść otrzymuje oznaczenie § 1,

b) dodaje się § 2 w brzmieniu:

„§ 2. Organ celny może odstąpić od wymogu prowadzenia ewidencji, o której mowa w § 1, w wypadku gdy:

- 1) prowadzącym skład celny jest ten organ lub
- 2) określono, zgodnie z art. 108, że odpowiedzialność ponosi jedynie korzystający ze składu, a zgłoszenie celne do procedury składu celnego jest dokonywane w formie pisemnej, o której mowa w art. 64, lub w formie uproszczonej określonej w art. 80 § 1 pkt 1 lub 2, jeżeli są spełnione warunki określone w art. 91.”;

14) art. 113 otrzymuje brzmienie:

„Art. 113. Towary objęte procedurą składu celnego, z chwilą ich wprowadzenia do składu celnego, powinny zostać ujęte w ewidencji towarowej, o której mowa w art. 112 § 1, chyba że organ celny odstąpił od wymogu jej prowadzenia.”;

15) w art. 114 § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Organ celny może zażądać, aby towary określone w § 1 zostały ujęte w ewidencji towarowej, o której mowa w art. 112 § 1.”;

16) art. 115 otrzymuje brzmienie:

„Art. 115. § 1. Składowanie towarów objętych procedurą składu celnego nie jest ograniczone w czasie, z zastrzeżeniem § 2. W wyjątkowych wypadkach organ celny może wyznaczyć termin, przed którego upływem korzystający ze składu celnego powinien nadać towarom inne przeznaczenie celne.

§ 2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może określić, w drodze rozporządzenia, dla towarów krajowych, dla których przepisy odrębne łączą objęcie ich procedurą składu celnego ze skutkami takimi, jak w wypadku ich wywozu:

- 1) terminy składowania towarów objętych procedurą składu celnego,
- 2) przeznaczenia celne, inne niż wywóz, które mogą otrzymać towary w celu zakończenia procedury składu celnego.

Rozporządzenie powinno uwzględniać w szczególności regulacje dotyczące stosowania środków określonych w przepisach odrębnych oraz rodzaj towarów podlegających tym środkom, zapewniając zarazem ochronę interesów budżetu państwa.”;

17) w art. 119:

a) § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Jeżeli towary przywożone objęte procedurą składu celnego zostały poddane zwyczajowym czynnościom, o których mowa w art. 116 § 1, to na wniosek zgłaszającego, przy ustalaniu kwoty należności celnych przywozowych, uwzględnia się rodzaj, wartość celną oraz ilość towaru, jak gdyby towary te nie były poddane tym czynnościom.”,

b) dodaje się § 4 w brzmieniu:

„§ 4. W wypadku, o którym mowa w § 3, osoba uprawniona do korzystania z procedury może złożyć wniosek o zastosowanie elementów kalkulacyjnych właściwych w dniu powstania długu celnego, jeżeli możliwe jest ich ustalenie. W tym wypadku nie stosuje się przepisów § 1 i 2.”;

18) w art. 121:

a) w § 1 pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1) towarów niekrajowych przeznaczonych do powrotnego wywozu poza polski obszar celny w postaci produktów kompensacyjnych, bez obciążania tych towarów należnościami celnymi przywozowymi lub stosowania wobec nich środków polityki handlowej lub

2) towarów dopuszczonych do obrotu ze zwrotem lub umorzeniem należności celnych przywozowych należnych do zapłacenia za takie towary, jeżeli zostaną one wywiezione poza polski obszar celny w postaci produktów kompensacyjnych.”,

b) w § 2 w pkt 3 lit. d otrzymuje brzmienie:

„d) wykorzystywanie niektórych towarów, z zastrzeżeniem § 3, niewchodzących w skład produktów kompensacyjnych, ale umożliwiających lub ułatwiających ich produkcję, nawet jeżeli towary te są całkowicie lub częściowo zużyte w tym procesie,”

c) dodaje się § 3 w brzmieniu:

„§ 3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, rodzaje towarów niewchodzących w skład produktów kompensacyjnych, ale umożliwiających lub ułatwiających ich produkcję, których wykorzystywanie nie będzie uznawane za proces uszlachetniania. Rozporządzenie powinno uwzględniać sposób wykorzystania poszczególnych rodzajów towarów oraz ich szczególny udział w procesach uszlachetniania.”;

19) w art. 124 w § 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) jeżeli, uwzględniając przepisy dotyczące wykorzystania towarów określonych w art. 121 § 2 pkt 3 lit. d, można będzie stwierdzić, że towary przywożone wejdą w skład produktów kompensacyjnych lub jeżeli możliwe będzie stwierdzenie, w wypadku, o którym mowa w art. 122, że warunki wymagane wobec towarów ekwiwalentnych będą spełnione.”;

20) w art. 125:

a) § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Termin, o którym mowa w § 1, biegnie od dnia, w którym towary niekrajowe zostały objęte procedurą uszlachetniania czynnego. Organ celny może przedłużyć termin na podstawie odpowiednio umotywowanego wniosku osoby posiadającej pozwolenie.”;

b) po § 2a dodaje się § 2b w brzmieniu:

„§ 2b. Minister właściwy do spraw finansów publicznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, sposób stosowania

zestawień miesięcznych i kwartalnych, uwzględniając w szczególności zasady określone w § 2a.”;

21) w art. 126:

- a) dotychczasowa treść otrzymuje oznaczenie § 1,
- b) dodaje się § 2 i 3 w brzmieniu:

„§ 2. W uzasadnionych wypadkach, w szczególności, jeżeli proces uszlachetniania jest przeprowadzany zazwyczaj w ściśle określonych warunkach technicznych, z wykorzystaniem towarów posiadających jednolite właściwości i umożliwiające wytworzenie produktów kompensacyjnych o jednolitej jakości, organ celny może zatwierdzić ryczałtowy współczynnik produktywności.

§ 3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki może określić, w drodze rozporządzenia, wykaz ryczałtowych współczynników produktywności wraz ze sposobem ich obliczania. Wykaz ten powinien uwzględniać opis towarów przywożonych oraz opis produktów kompensacyjnych, biorąc pod uwagę właściwości oraz jakość określone w § 2, wraz z nomenklaturą towarową tych towarów i produktów.”;

22) w art. 129 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Po uzyskaniu pozwolenia wydanego zgodnie z warunkami określonymi w przepisach dotyczących uszlachetniania biernego, niektóre lub wszystkie produkty kompensacyjne lub towary w stanie niezmienionym mogą zostać czasowo wywiezione poza polski obszar celny w celu poddania ich uzupełniającym procesom uszlachetniania.”;

23) w art. 133:

- a) w § 1 zdanie wstępne otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Osoba posiadająca pozwolenie może zwrócić się o zwrot lub umorzenie należności celnych przywozowych, o ile udowodni

organowi celnemu, że produkty kompensacyjne uzyskane z towarów przywiezionych i dopuszczonych do obrotu w systemie ceł zwrotnych lub towary w stanie niezmienionym zostały:”

b) § 4 i 5 otrzymują brzmienie:

„§ 4. W szczególnie uzasadnionych wypadkach organ celny może zezwolić, aby produkty kompensacyjne lub towary w stanie niezmienionym, które zgodnie z § 1 zostały objęte procedurą celną bądź umieszczone w wolnym obszarze celnym, zostały dopuszczone do obrotu. W takim wypadku, z zastrzeżeniem art. 128 § 2, uznaje się, że kwota zwróconych lub umorzonych należności celnych przywozowych staje się kwotą wynikającą z długu celnego.

§ 5. W celu określenia kwoty należności celnych przywozowych, które mają zostać zwrócone lub umorzone, art. 128 § 1 stosuje się odpowiednio.”;

24) po art. 133 dodaje się art. 133¹ w brzmieniu:

„Art. 133¹ § 1. Zwrot należności celnych przywozowych nie przysługuje, jeżeli wywóz produktów kompensacyjnych połączony był ze stosowaniem preferencyjnych środków przewidzianych dla wywozu towaru poza polski obszar celny.

§ 2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, preferencyjne środki związane z wywozem towarów, do których stosuje się zakaz zwrotu należności celnych przywozowych, o którym mowa w § 1. Rozporządzenie powinno uwzględniać środki określone w przepisach odrębnych, w tym stosowane w ramach polityki rolnej państwa.”;

25) art. 136 otrzymuje brzmienie:

„Art. 136. Minister właściwy do spraw finansów publicznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki

wydawania pozwoleń, a także przesłanki ich cofania, szczegółowe warunki stosowania procedury uszlachetniania czynnego oraz termin złożenia wniosku o zwrot lub umorzenie należności celnych przywozowych, i może określić:

- 1) warunki ekonomiczne do udzielania pozwolenia na korzystanie z procedury oraz towary, których te warunki dotyczą,
- 2) organy odpowiedzialne za stwierdzenie spełnienia warunków ekonomicznych,
- 3) tryb stwierdzenia spełnienia warunków ekonomicznych.

Rozporządzenie powinno uwzględniać takie warunki, które zapewnią prawidłowy przebieg procedury uszlachetniania czynnego, umożliwiając organom celnym sprawowanie właściwego dozoru i kontroli celnej w tej procedurze, a w zakresie cofania pozwoleń w szczególności skalę naruszania prawa przez osoby posiadające pozwolenia oraz ochronę dochodów budżetu państwa.”;

26) art. 141 otrzymuje brzmienie:

„Art. 141. Do procedury przetwarzania pod kontrolą celną stosuje się odpowiednio art. 125 § 1, § 2 i § 2a oraz art. 126.”;

27) w art. 145:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Procedura odprawy czasowej pozwala na wykorzystywanie na polskim obszarze celnym towarów niekrajowych przeznaczonych do powrotnego wywozu bez dokonywania żadnych zmian, z wyjątkiem zwykłego zużycia wynikającego z używania tych towarów, z całkowitym lub częściowym zwolnieniem od należności celnych przywozowych i bez stosowania wobec nich środków polityki handlowej.”,

b) § 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„§ 3. Procedurą odprawy czasowej z całkowitym zwolnieniem od należności celnych przywózowych mogą być objęte wyłącznie towary, o których mowa w art. 148 pkt 2.

§ 4. Procedurą odprawy czasowej z częściowym zwolnieniem od należności celnych przywózowych mogą być objęte towary, które spełniają następujące warunki:

- 1) są własnością osoby mającej siedzibę lub miejsce zamieszkania za granicą,
- 2) nie są towarami podlegającymi odprawie czasowej z całkowitym zwolnieniem od należności celnych przywózowych lub które będąc takimi towarami nie spełniają warunków do objęcia ich procedurą odprawy czasowej z całkowitym zwolnieniem od należności celnych przywózowych.”;

28) w art. 147 § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Organ celny może, w szczególnie uzasadnionych okolicznościach, na wniosek osoby zainteresowanej i we właściwych granicach, przedłużyć terminy, o których mowa w § 1 i 2, w celu umożliwienia wykorzystania towaru zgodnie z warunkami określonymi w pozwoleniu na stosowanie procedury.”;

29) art. 148 otrzymuje brzmienie:

„Art. 148. Minister właściwy do spraw finansów publicznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) szczegółowy tryb, warunki i terminy stosowania procedury odprawy czasowej,
- 2) towary, które mogą być przedmiotem odprawy czasowej z całkowitym zwolnieniem od należności celnych przywózowych,
- 3) towary, które nie mogą być przedmiotem odprawy czasowej z częściowym zwolnieniem od należności celnych przywózowych.

Rozporządzenie powinno w szczególności określać dla poszczególnych kategorii towarowych warunki i terminy stosowania procedury odprawy czasowej, umożliwiające właściwe wykorzystanie towaru w czasie stosowania tej procedury.”;

30) w art. 149:

a) § 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„§ 1. Kwota należności celnych przywozowych za towary objęte procedurą odprawy czasowej z częściowym zwolnieniem od należności celnych przywozowych wynosi za każdy rozpoczęty miesiąc stosowania tej procedury 3% kwoty, która miałyby być uiszczona za te towary, gdyby zostały dopuszczone do obrotu w dniu, w którym zostały objęte procedurą odprawy czasowej, z zastrzeżeniem § 2a.

§ 2. Kwota należności, o której mowa w § 1, jest płatna z góry za każdy miesiąc, w terminie, o którym mowa w art. 231 § 1 pkt 1, liczonym od początku każdego miesiąca stosowania procedury odprawy czasowej z częściowym zwolnieniem od należności celnych przywozowych.”,

b) po § 2 dodaje się § 2a w brzmieniu:

„§ 2a. Łączna kwota należności celnych przywozowych pobrana w okresie stosowania procedury odprawy celnej czasowej z częściowym zwolnieniem od należności celnych przywozowych nie może być wyższa od kwoty, którą należałoby uiścić, gdyby towary zostały dopuszczone do obrotu w dniu, w którym zostały objęte tą procedurą.”,

c) § 4 otrzymuje brzmienie:

„§ 4. Jeżeli przeniesienie, o którym mowa w § 3, jest dokonywane z częściowym zwolnieniem dla obu osób uprawnionych do korzystania z tej procedury w tym samym miesiącu, posiadacz pierwotnego pozwolenia będzie zobowiązany do zapłacenia kwoty należności celnych przywozowych za cały ten miesiąc.”;

31) art. 150 otrzymuje brzmienie:

„Art. 150. § 1. W razie powstania długu celnego w stosunku do towarów przywożonych, kwota takiego długu będzie obliczana według elementów kalkulacyjnych z dnia przyjęcia zgłoszenia o objęcie ich procedurą odprawy czasowej, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej.

§ 2. Jeżeli z powodu innego niż objęcie towarów procedurą odprawy czasowej z częściowym zwolnieniem od należności celnych przywozowych powstanie dług celny w stosunku do towarów objętych procedurą odprawy czasowej, kwota takiego długu będzie równa różnicy między kwotą należności określoną z zastosowaniem § 1 a kwotą pobraną na podstawie art. 149.

§ 3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki może określić, w drodze rozporządzenia, towary podlegające odprawie czasowej, w stosunku do których dług celny będzie obliczany na podstawie elementów kalkulacyjnych właściwych dla tych towarów w chwili określonej w art. 222 § 1–3, uwzględniając w szczególności cel przywozu towarów, w tym przywóz towarów z zamiarem ewentualnej ich sprzedaży.”;

32) w art. 154:

a) w § 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

"2) jeżeli możliwe będzie ustalenie, że towary wywożone czasowo wejdą w skład produktów kompensacyjnych, z zastrzeżeniem § 3.”,

b) dodaje się § 3 w brzmieniu:

"§ 3. Jeśli charakter procesu uszlachetniania uniemożliwia ustalenie, że towary wywożone czasowo wejdą w skład produktów kompensacyjnych, organ celny może, na podstawie odpowiednio uzasadnionego wniosku, udzielić pozwolenia na korzystanie z procedury uszlachetniania biernego, jeżeli będzie

można ustalić, że towary użyte w procesach uszlachetniania posiadają taką samą klasyfikację towarową w taryfie celnej, tę samą jakość handlową oraz te same parametry techniczne, jak towary wywożone czasowo.";

33) w art. 155 uchyla się § 2;

34) art. 157 otrzymuje brzmienie:

„Art. 157. § 1. Całkowite lub częściowe zwolnienie od należności celnych przywozowych polega na odliczeniu od kwoty należności celnych przywozowych za produkty kompensacyjne dopuszczone do obrotu kwoty należności celnych przywozowych, która miałaby zastosowanie w tym samym dniu do towarów wywiezionych czasowo, jak gdyby były one przywożone na polski obszar celny z kraju, gdzie zostały poddane procesowi uszlachetniania.

§ 2. Kwota, którą należy odliczyć zgodnie z § 1, jest obliczana w oparciu o ilość i rodzaj towarów z dnia przyjęcia zgłoszenia o objęcie ich procedurą uszlachetniania biernego oraz na podstawie innych elementów kalkulacyjnych z dnia przyjęcia zgłoszenia o dopuszczenie do obrotu produktów kompensacyjnych.

§ 2a. Wartość towarów wywożonych czasowo uwzględnia się przy ustalaniu wartości celnej produktów kompensacyjnych zgodnie z art. 30 § 1 pkt 2 lit. a) lub jeżeli wartość nie może zostać ustalona w ten sposób, jest ona ustalana jako różnica między wartością celną produktów kompensacyjnych a kosztami uszlachetnienia biernego.

§ 2b. Jeżeli towary wywożone czasowo zostały, przed ich objęciem procedurą uszlachetniania biernego, dopuszczone do obrotu z zastosowaniem obniżonej stawki celnej ze względu na ich przeznaczenie, wielkość odejmowanej kwoty jest równa kwocie należności celnych przywozowych faktycznie pobranych w momencie

obejmowania procedurą dopuszczenia do obrotu, tak długo jak obowiązują warunki ustalone dla zastosowania takiej stawki.

- § 2c. Jeżeli towary wywożone czasowo mogłyby korzystać w chwili dopuszczenia ich do obrotu z obniżonej lub zerowej stawki celnej ze względu na ich przeznaczenie, stawka taka jest uwzględniana, jeżeli towary te zostały poddane czynnościom zgodnym z takim przeznaczeniem w kraju, w którym zostało dokonane uszlachetnianie lub ostatni proces uszlachetniania.
- § 2d. Jeżeli produkty kompensacyjne są objęte preferencyjną lub obniżoną stawką celną, to przy obliczaniu kwoty należności celnych przywózowych, która powinna być odliczona zgodnie z § 1, stosuje się odpowiednio stawkę celną preferencyjną lub obniżoną, jeżeli taka istnieje.
- § 3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, sposób dokonywania obliczeń, o których mowa w § 1-2d, biorąc pod uwagę w szczególności koszty, które wlicza się do kosztów uszlachetniania biernego oraz koszty, które nie są uwzględniane przy obliczaniu kwoty do odliczenia.”;

35) art. 158 otrzymuje brzmienie:

„Art. 158. § 1. Jeżeli proces uszlachetniania ma na celu naprawę towarów wywożonych czasowo i jeżeli naprawa jest dokonywana odpłatnie, to częściowe zwolnienie od należności celnych przywózowych polega na obliczeniu kwoty należności, jaka byłaby zastosowana na podstawie elementów kalkulacyjnych dotyczących produktów kompensacyjnych w dniu przyjęcia zgłoszenia o dopuszczenie do obrotu tych produktów.

§ 2. Podstawą do obliczenia należności celnych przywózowych od towarów, o których mowa w § 1, jest

wartość celna równa kwocie kosztów naprawy, pod warunkiem, że koszty te stanowią jedyne świadczenie osoby posiadającej pozwolenie oraz że na wysokość kosztów nie miały wpływu powiązania tej osoby z osobą dokonującą naprawy.

§ 3. Jeżeli proces uszlachetniania ma na celu naprawę towarów wywożonych czasowo, to w wypadku ich dopuszczenia do obrotu podlegają one całkowitemu zwolnieniu od należności celnych przywozowych, o ile naprawa jest wykonaniem zobowiązania gwarancyjnego lub została przeprowadzona ze względu na istnienie wady fabrycznej oraz została dokonana nieodpłatnie.

§ 4. Przepisu § 3 nie stosuje się, jeżeli w chwili obejmowania towarów po raz pierwszy procedurą dopuszczenia do obrotu wartość celna towarów została ustalona z uwzględnieniem ich wadliwości.";

36) po art. 158 dodaje się art. 158¹ w brzmieniu:

„Art. 158¹. § 1. Organ celny może, na wniosek osoby ubiegającej się o udzielenie pozwolenia lub posiadającej pozwolenie na korzystanie z procedury uszlachetniania biernego, wyrazić zgodę na stosowanie średniej stawki celnej, jaka będzie miała zastosowanie do procesu uszlachetniania.

§ 2. Średnia stawka celna, o której mowa w § 1, może być stosowana, jeżeli:

- 1) proces uszlachetniania nie polega na naprawie towarów wywożonych czasowo,
- 2) proces uszlachetniania charakteryzuje się stałymi warunkami technologicznymi,
- 3) częstotliwość dokonywania procesów uszlachetniania uzasadnia stosowanie średniej stawki celnej.

§ 3. Średnia stawka celna, o której mowa w § 1, jest obliczana na okres nieprzekraczający 12 miesięcy (okres rozliczeniowy), z uwzględnieniem:

- 1) spodziewanej wysokości należności celnych przywozowych za produkty kompensacyjne powrotnie przywożone w tym okresie oraz kosztów uszlachetniania biernego spodziewanych w tym samym okresie lub
- 2) danych dotyczących należności celnych przywozowych, uiszczonych za takie same produkty kompensacyjne, uzyskane w takich samych procesach uszlachetniania i dopuszczone do obrotu w okresie do 6 miesięcy poprzedzających złożenie wniosku o stosowanie średniej stawki celnej oraz poniesionych w tym okresie kosztów uszlachetniania biernego.

§ 4. Średnią stawkę celną stanowi wyrażony w procentach stosunek należności celnych przywozowych do kosztów uszlachetniania biernego, ustalonych zgodnie z § 3.

§ 5. Średnią stawkę celną, obliczoną z zastosowaniem § 3 i 4, zaokrągla się do pełnych punktów procentowych w ten sposób, że część dziesiętną poniżej 0,5 pomija się, a część dziesiętną wynoszącą 0,5 i więcej podnosi się do pełnych punktów procentowych. Stawkę zaokrągloną w ten sposób podwyższa się o jeden punkt procentowy.

§ 6. W okresie rozliczeniowym podstawą do obliczenia należności celnych przywozowych za produkty kompensacyjne dopuszczone do obrotu z zastosowaniem średniej stawki celnej jest wartość celna równa poniesionym kosztom uszlachetniania biernego.

§ 7. Na koniec każdego okresu rozliczeniowego organ celny dokonuje, stosownie do art. 157, ostatecznego obliczenia kwoty należności celnych przywozowych za produkty

kompensacyjne dopuszczone do obrotu w danym okresie rozliczeniowym. Art. 229 § 1 i 2 oraz art. 246 stosuje się odpowiednio.

§ 8. Minister właściwy do spraw finansów publicznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki może określić, w drodze rozporządzenia, szczegółowy sposób obliczania i stosowania średniej stawki celnej, uwzględniając potrzebę ułatwienia obliczania całkowitego lub częściowego zwolnienia od należności celnych przywozowych, przy jednoczesnym zabezpieczeniu interesów budżetu państwa.";

37) w art. 160 § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Organ celny uznaje towar nowy za produkt zamienny, jeżeli został on wydany nieodpłatnie ze względu na zobowiązania gwarancyjne lub w związku z istnieniem wady fabrycznej.";

38) w art. 162 uchyla się § 3;

39) w art. 190¹⁴ w § 2 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) za strefę nadgraniczną - uważa się obszar przylegający po obydwu stronach granicy Rzeczypospolitej Polskiej o szerokości 15 kilometrów oraz cały obszar gmin lub innych podstawowych jednostek podziału terytorialnego, których chociażby część położona jest w tym obszarze.”;

40) w art. 190¹⁷ w § 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) substancje lecznicze pochodzenia ludzkiego, a w szczególności krew, osocze i inne preparaty krwiopochodne, preparaty czynników krzepnięcia, albumina i immunoglobuliny,”;

41) w art. 190⁴³ § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Zwolnienia, o których mowa w § 1, mogą być wprowadzone na okres nie dłuższy niż do czasu przystąpienia Rzeczypospolitej Polskiej do Unii Europejskiej.”;

42) w art. 191:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Towary powracające są to towary, które przed wyprowadzeniem poza polski obszar celny były towarami krajowymi i w terminie 3 lat od dnia ich wyprowadzenia są powrotnie wprowadzane i dopuszczane do obrotu na polskim obszarze celnym. Towary powracające zwalnia się od należności celnych przywozowych na wniosek osoby zainteresowanej.”,

b) § 4 i 5 otrzymują brzmienie:

„§ 4. Jeżeli towary, o których mowa w § 3, nie zostaną przeznaczone do tego samego celu, kwota należności celnych przywozowych, którym podlegają, zostanie pomniejszona o kwotę pobraną przy pierwotnym dopuszczeniu do obrotu. Jeżeli pierwotna kwota jest wyższa od kwoty należnej przy dopuszczeniu do obrotu towarów powracających, różnica należności nie podlega zwrotowi.

§ 5. Nie stosuje się zwolnień od należności celnych przywozowych przewidzianych w § 1 wobec towarów wywiezionych poza polski obszar celny w ramach procedury uszlachetniania biernego, chyba że towary te pozostają nadal w stanie, w którym zostały wywiezione.”,

c) § 7 i 8 otrzymują brzmienie:

„§ 7. Zakaz stosowania zwolnień od należności celnych przywozowych, o którym mowa w § 6, nie ma zastosowania, jeśli udzielone preferencje zostały cofnięte lub wypłacone kwoty wynikające z preferencji zostały zwrócone.

§ 8. Minister właściwy do spraw finansów publicznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, preferencyjne środki związane z wywozem towarów, do których stosuje się zakaz zwolnienia od należności celnych przywozowych określony w § 6. Określając wypadki, w których przepis § 6 nie ma zastosowania, należy uwzględnić w szczególności sytuację, w której ta sama osoba dokonuje powrotnego przywozu towaru.”;

43) w art. 222 § 4 i 5 otrzymują brzmienie:

„§ 4. W wypadku przesunięcia daty powstania długu celnego lub zarejestrowania kwoty wynikającej z tego długu, organ celny pobiera odsetki wyrównawcze, liczone przy zastosowaniu stawki określonej w przepisach dotyczących pobierania odsetek za zwłokę od należności podatkowych. Przepis art. 277 stosuje się odpowiednio.

§ 5. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) sposób naliczania odsetek wyrównawczych, biorąc po uwagę okoliczności przesunięcia daty powstania długu celnego lub zarejestrowania kwoty wynikającej z tego długu,
- 2) wypadki, w których mimo przesunięcia daty powstania długu celnego lub zarejestrowania kwoty wynikającej z tego długu, nie pobiera się odsetek wyrównawczych, uwzględniając rodzaj towaru, w stosunku do którego powstał dług celny, sposób powstania tego długu lub zabezpieczenia kwoty z niego wynikającej oraz minimalną wysokość odsetek wyrównawczych, podlegających poborowi.”;

44) art. 225 otrzymuje brzmienie:

„Art. 225. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może określić, w drodze rozporządzenia, wypadki, w których nie powstaje dług celny:

- 1) mimo wystąpienia okoliczności, o których mowa w art. 211 § 1, art. 213 § 1, art. 219 § 1 i art. 224,
- 2) z uwagi na wystąpienie okoliczności, o których mowa w art. 212 § 4.

Rozporządzenie powinno w szczególności uwzględniać wypadki, w których niewykonanie obowiązków lub niedopełnienie warunków przewidzianych w przepisach prawa celnego nie było spowodowane rażącym niedbalstwem osoby zobowiązanej.”;

45) w art. 226 § 4 otrzymuje brzmienie:

„§ 4. Organ celny anuluje zarejestrowaną kwotę należności, o której dłużnik nie został powiadomiony przed upływem terminów, o których mowa w art. 230 § 4 i 4a, z zastrzeżeniem art. 230 § 5 i 6.”;

46) w art. 227:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Kwota należności powinna zostać zarejestrowana niezwłocznie po jej obliczeniu i nie później niż w ciągu 2 dni, licząc od dnia, w którym towar został zwolniony, jeżeli dług celny powstaje w wyniku:

- 1) objęcia towaru inną procedurą celną niż odprawa czasowa z częściowym zwolnieniem od należności celnych przywozowych,
- 2) innych czynności mających ten sam skutek prawny, co objęcie towaru procedurami celnymi określonymi w pkt 1”,

b) § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Jeżeli powstaje dług celny w wypadkach innych niż te, o których mowa w § 1 i 2, zarejestrowanie kwoty należności następuje w ciągu 2 dni licząc od dnia, w którym organ celny miał możliwość obliczyć kwotę tych należności oraz określić dłużnika.”;

47) w art. 229:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Jeżeli kwota należności nie została zarejestrowana w terminie określonym w art. 227 i 228 lub jeżeli została zarejestrowana kwota niższa od prawnie należnej, to zarejestrowanie kwoty należności lub kwoty uzupełniającej zostanie dokonane w terminie nie dłuższym niż 2 dni (zarejestrowanie retrospektywne).”;

b) § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Zarejestrowania retrospektywnego nie dokonuje się w wypadkach:

- 1) o których mowa w art. 226 § 2-4,
- 2) gdy kwota podlegająca zarejestrowaniu nie przekracza równowartości 10 euro,
- 3) gdy kwota należności prawnie należnych nie została zarejestrowana na skutek błędu organu celnego, pod warunkiem, że błąd ten nie mógł zostać w żaden sposób wykryty przez dłużnika działającego w dobrej wierze i przestrzegającego przepisów dotyczących zgłoszenia celnego.”;

48) w art. 230 § 5 i 6 otrzymują brzmienie:

„§ 5. Bieg terminów, o których mowa w § 4 i 4a, ulega zawieszeniu z dniem:

- 1) wszczęcia postępowania karnego, postępowania w sprawie o przestępstwo skarbowe lub wykroczenie skarbowe lub wniesienia skargi do sądu administracyjnego,
- 2) zawieszenia postępowania w sprawie celnej,
- 3) wniesienia odwołania od decyzji w sprawie długu celnego.

§ 6. Terminy, o których mowa w § 4 i 4a, biegą dalej z dniem:

- 1) prawomocnego zakończenia postępowania karnego, postępowania w sprawie o przestępstwo skarbowe lub wykroczenie skarbowe albo doręczenia organowi celnemu orzeczenia sądu administracyjnego wraz z jego uzasadnieniem,
- 2) podjęcia zawieszonych postępowania w sprawie celnej,
- 3) doręczenia rozstrzygnięcia wydanego w postępowaniu odwoławczym.”;

49) w art. 233 § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) wzór wniosku o odroczenie płatności, dokumenty, które należy do niego dołączyć oraz termin, w którym wniosek może zostać złożony,
  - 2) szczegółowe warunki i tryb postępowania przy odraczaniu płatności należności
- z uwzględnieniem wymogów, jakie powinna spełniać osoba ubiegająca się o odroczenie płatności oraz obowiązujących terminów uiszczania kwot należności i odraczania płatności.”;

50) w art. 236 w § 2 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) jeżeli odroczenie płatności jest dokonywane zgodnie z art. 235 pkt 1, termin ten liczy się od dnia następującego po dniu, w którym kwota należności została zarejestrowana przez organ celny; w wypadku zastosowania art. 228 termin 30 dni zostaje skrócony o liczbę dni odpowiadającą okresowi przekraczającemu termin 2 dni przeznaczonych na zarejestrowanie kwoty należności,”;

51) art. 237 otrzymuje brzmienie:

„Art. 237. § 1. Organ celny może udzielić dłużnikowi, spełniającemu wymogi określone w art. 197 § 2a pkt 1-3, ułatwień płatniczych innych niż odroczenie płatności. Ułatwieniem płatniczym innym niż odroczenie płatności może być w szczególności rozłożenie spłaty całości lub części kwoty należności na raty.

§ 2. Udzielenie ułatwień, o których mowa w § 1:

- 1) jest uzależnione od złożenia zabezpieczenia; jednakże, gdy złożenie zabezpieczenia mogłoby spowodować, ze względu na sytuację dłużnika, poważne trudności natury gospodarczej lub społecznej, można odstąpić od wymogu jego złożenia,
- 2) uprawnia do poboru, przy odpowiednim zastosowaniu art. 233 § 2, opłaty prolongacyjnej od kwot należności; jeżeli uiszczenie tej opłaty może spowodować, ze względu na sytuację dłużnika,

poważne trudności natury gospodarczej lub społecznej, organ celny może odstąpić od jej poboru.

§ 3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) wzór wniosku o udzielenie ułatwienia płatniczego innego niż odroczenie płatności, dokumenty, które należy do niego dołączyć oraz termin, w którym wniosek może zostać złożony,
- 2) szczegółowe warunki i tryb postępowania przy udzielaniu ułatwień płatniczych, o których mowa w § 1,
- 3) maksymalną wysokość kwoty podlegającej ułatwieniom płatniczym,
- 4) maksymalny okres, na jaki ułatwienia płatnicze mogą być udzielone,
- 5) częstotliwość, z jaką ułatwienia płatnicze mogą być udzielone na rzecz jednego dłużnika,
- 6) sposób wyliczenia opłaty prolongacyjnej od kwoty udzielanego ułatwienia płatniczego
- z uwzględnieniem wymogów, jakie powinna spełniać osoba ubiegająca się o udzielenie ułatwienia płatniczego innego niż odroczenie płatności oraz obowiązujących terminów uiszczania kwot należności.”;

52) w art. 242 § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. W wypadkach powstania długu celnego, o których mowa w art. 210-213 oraz art. 218 i 219, pobiera się odsetki liczone od dnia powstania długu, w wysokości określonej w przepisach dotyczących pobierania odsetek za zwłokę od należności podatkowych. Przepis art. 277 stosuje się odpowiednio.”;

53) art. 246 otrzymuje brzmienie:

„Art. 246. § 1. Należności celne są umarzane, jeżeli w chwili zarejestrowania kwota należności nie była prawnie

należna lub gdy kwota ta została zarejestrowana pomimo zaistnienia wypadków, określonych w art. 229 § 3.

§ 2. Należności celne są zwracane, jeżeli w chwili uiszczenia kwota tych należności nie była prawnie należna lub gdy kwota ta została zarejestrowana pomimo zaistnienia wypadków, określonych w art. 229 § 3.

§ 3. Należności celne nie podlegają zwrotowi ani umorzeniu, jeżeli okoliczności, które doprowadziły do zapłacenia lub zarejestrowania kwoty prawnie nienależnej, są wynikiem świadomego działania osoby zainteresowanej.

§ 4. Należności celne są zwracane lub umarzone na wniosek dłużnika złożony przed upływem 3 lat, licząc od dnia jego powiadomienia o tych należnościach.

§ 5. Organ celny dokona zwrotu lub umorzenia z urzędu, gdy stwierdzi przed upływem 3 lat od powiadomienia dłużnika, że zachodzą okoliczności uzasadniające zwrot lub umorzenie.

§ 6. Termin, o którym mowa w § 4, może ulec przedłużeniu, jeżeli dłużnik udowodni, że niezłożenie wniosku przed upływem 3 lat od dnia powiadomienia go o tych należnościach było spowodowane nieprzewidzianymi okolicznościami lub działaniem siły wyższej.”;

54) art. 247 otrzymuje brzmienie:

„Art. 247. Należności celne podlegają zwrotowi, jeżeli po ich uiszczeniu unieważniono zgłoszenie celne na wniosek osoby zainteresowanej.”;

55) art. 248 otrzymuje brzmienie:

„Art. 248. § 1. Należności celne mogą zostać zwrócone lub umorzone również po ustaleniu, i że zarejestrowana kwota tych

należności dotyczy towarów objętych procedurą celną i nieprzyjętych przez osobę wprowadzającą, ze względu na to, że w chwili, o której mowa w art. 69, towary były wadliwe lub niezgodne z warunkami kontraktu, w wyniku którego dokonano przywozu tych towarów. Nie uznaje się za towary wadliwe towarów uszkodzonych po ich zwolnieniu.

§ 2. Zwrot lub umorzenie należności celnych od towarów, o których mowa w § 1, są dopuszczalne, gdy:

- 1) towary nie zostały użyte, chyba że wstępne ich użycie okazało się konieczne do stwierdzenia ich wadliwości lub niezgodności z warunkami kontraktu oraz
- 2) towary zostały wywiezione poza polski obszar celny.

§ 3. Na wniosek osoby zainteresowanej organ celny może zezwolić na zniszczenie towarów, objęcie ich w celu powrotnego wywozu procedurą tranzytu, objęcie procedurą składu celnego lub umieszczenie ich w wolnym obszarze celnym, zamiast ich wywozu. W celu otrzymania jednego z przewidzianych wyżej przeznaczeń celnych towary są uważane za towary niekrajowe.

§ 4. Należności celne nie są zwracane lub umarzane w odniesieniu do towarów, które przed ich zgłoszeniem o dopuszczenie ich do obrotu zostały objęte procedurą odprawy czasowej w celu przeprowadzenia prób, chyba że wykazano, iż fakt ich wadliwości lub niezgodności z warunkami kontraktu nie mógł zostać ujawniony podczas tych prób.

§ 5. Należności celne są zwracane lub umarzane, w wypadkach określonych w § 1, na pisemny wniosek

dłużnika złożony przed upływem roku, licząc od dnia powiadomienia dłużnika o tych należnościach.

§ 6. Termin, o którym mowa w § 5, może ulec przedłużeniu, jeżeli dłużnik udowodni, że niezłożenie wniosku przed upływem roku od dnia powiadomienia go o tych należnościach było spowodowane nieprzewidzianymi okolicznościami lub działaniem siły wyższej.”;

56) w art. 250 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. W razie braku zadłużenia, o którym mowa w § 1, należności celne podlegają zwrotowi w terminie trzech miesięcy, licząc od dnia doręczenia decyzji orzekającej ich zwrot.”;

57) w art. 252 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Rada Ministrów może określić, w drodze rozporządzenia, inne wypadki, w których należności celne są zwracane lub umarzane, tryb i warunki dokonywania zwrotu lub umorzenia oraz termin, w którym może być złożony wniosek o zwrot lub umorzenie należności celnych. Rozporządzenie powinno w szczególności uwzględniać zapewnienie zachowania tożsamości towaru oraz umożliwić dochowanie przez organ celny terminu na dokonanie zwrotu lub umorzenia należności celnych.”;

58) po art. 252 dodaje się art. 252¹ w brzmieniu:

„Art. 252¹. Organem celnym właściwym do rozstrzygania w pierwszej instancji w sprawach uregulowanych przepisami niniejszego działu jest dyrektor izby celnej.”;

59) po art. 270 dodaje się art. 270¹ w brzmieniu:

„Art. 270¹ § 1. Jeżeli przepis prawa nie wymaga urzędowego potwierdzenia określonych faktów lub stanu prawnego w drodze zaświadczenia, organ celny odbiera od strony, na jej wniosek, oświadczenie złożone pod rygorem odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznania.

§ 2. Przed odebraniem oświadczenia organ celny uprzedza stronę o odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznania.”;

60) w art. 276 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Jeżeli po przedstawieniu towaru organ celny wykaze nadwyżkę towaru ujawnionego w wyniku rewizji celnej w stosunku do przedstawionego, to od osoby, o której mowa w art. 39, pobiera się opłatę manipulacyjną dodatkową w wysokości wartości towaru odpowiadającej nadwyżce.”;

61) w art. 277:

a) dotychczasowa treść otrzymuje oznaczenie § 1,

b) dodaje się § 2 w brzmieniu:

„§ 2. W sprawach zwrotów lub umorzeń opłat, przepisy art. 246, art. 249-251 oraz art. 252¹ stosuje się odpowiednio.”;

62) w art. 277¹ dodaje się § 3 w brzmieniu:

„§ 3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy sposób oraz tryb przeprowadzenia kontroli, o której mowa w § 2, uwzględniając konieczność stosowania skutecznych metod technicznych w tym zakresie.”;

63) w art. 277¹⁰ dodaje się § 6 w brzmieniu:

„§ 6. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór i sposób oznakowania pojazdów służbowych Służby Celnej, uwzględniając w szczególności zapewnienie jednoznacznej identyfikacji pojazdów.”;

64) w art. 277¹⁶:

a) w § 1 dodaje się pkt 10 i 11 w brzmieniu:

„10) przedstawić na żądanie organu celnego urzędowe tłumaczenie na język polski dokumentów, mających znaczenie dla kontroli celnej, sporządzonych w języku obcym,

- 11) zapewnić warunki do pracy, w tym, w miarę możliwości, samodzielne pomieszczenie i miejsce do przechowywania dokumentów.”,
- b) po § 1 dodaje się § 1a w brzmieniu:
- „§ 1a. Obowiązki określone w § 1, z wyjątkiem obowiązków wskazanych w pkt 4 i pkt 8, kontrolowany powinien wykonać nieodpłatnie.”;
- 65) po art. 277¹⁸ dodaje się art. 277^{18a} w brzmieniu:
- „Art. 277^{18a}. § 1. W sprawach nieuregulowanych w tytule IXa niniejszej ustawy stosuje się odpowiednio art. 270¹ tej ustawy oraz przepisy rozdziałów 2, 5, 6, 10, 11, 14, 16, 22 i 23 działu IV ustawy - Ordynacja podatkowa, z wyłączeniem art. 182-184 i art. 190.
- § 2a. W kwestiach powiadomienia o miejscu i terminie przeprowadzenia dowodu z zeznań świadków, opinii biegłych lub oględzin, stosuje się odpowiednio art. 289 ustawy - Ordynacja podatkowa.”;
- 66) w art. 288 § 2 otrzymuje brzmienie:
- „§ 2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może określić, w drodze rozporządzenia, wymogi, jakie musi spełniać miejsce wyznaczone lub uznane przez organ celny, warunki i tryb postępowania przy wyznaczaniu lub uznawaniu oraz znoszeniu przez organ celny tych miejsc, okres, na jaki mogą zostać przez organ celny uznane lub wyznaczone te miejsca, wypadki, w których czynności przewidziane przepisami prawa celnego mogą być dokonywane w tych miejscach oraz rodzaj towarów, którym może zostać nadane przeznaczenie celne w tych miejscach. Rozporządzenie powinno uwzględniać właściwość urzędów celnych do dokonywania czynności określonych przepisami prawa celnego w zależności od rodzaju towarów lub procedur celnych, a w zakresie wymogów, jakie musi spełniać miejsce wyznaczone lub uznane, konieczność skutecznego sprawowania dozoru celnego.”;

- 67) w art. 76 w § 2, w art. 88, w art. 137, w art. 151 w § 1, w art. 152 w pkt 1, w art. 156 w § 1 i 2, w art. 174 w § 2 w pkt 2, w art. 192 w § 1, w art. 193 w § 2 oraz w art. 209 w § 1 w pkt 2 użyty w różnych przypadkach wyraz "cło" zastępuje się użytymi w odpowiednich przypadkach wyrazami "należności celne przywozowe".

Art. 2. 1. Postępowania wszczęte i niezakończone ostatecznie przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy podlegają rozpatrzeniu według przepisów dotychczasowych, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Do postępowań wszczętych i niezakończonych ostatecznie przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, dotyczących uznania zgłoszenia celnego za nieprawidłowe, zwrotów lub umorzeń określonych przepisami działu V tytułu VII ustawy zmienianej w art. 1 oraz wyznaczenia lub uznania miejsca, w którym mogą być dokonywane czynności przewidziane przepisami prawa celnego, stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

3. Decyzje o wyznaczeniu lub uznaniu miejsca, w którym mogą być dokonywane czynności przewidziane przepisami prawa celnego, wydane na podstawie przepisów dotychczasowych, zachowują ważność przez okres 3 miesięcy od dnia wejścia w życie rozporządzenia wydanego na podstawie art. 288 § 2 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 3. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie przepisów upoważniających ustawy z dnia 9 stycznia 1997 r. – Kodeks celny, zmienionych niniejszą ustawą, zachowują moc do czasu wejścia w życie nowych przepisów wykonawczych, wydanych na podstawie przepisów upoważniających w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 4. Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 1 pkt 66, który wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

UZASADNIENIE

Obecna nowelizacja Kodeksu celnego wynika z potrzeby dalszej harmonizacji polskiego prawa celnego z prawem wspólnotowym. W latach 1999 i 2000 Unia Europejska wprowadziła dwie zmiany do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r., ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny. Pierwsza z nich została wprowadzona rozporządzeniem Parlamentu i Rady (WE) Nr 955/99 z dnia 13 kwietnia 1999 r., natomiast druga - rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 2700/2000 z dnia 16 listopada 2000 r. Niniejsza nowelizacja przybliża przepisy polskiego Kodeksu celnego do zmienionych regulacji Wspólnotowego Kodeksu Celnego (określanego dalej WKC). Nie objęto nią jednak regulacji zawartych w art. 168a WKC (wprowadzonego ww. rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 2700/2000 z dnia 16 listopada 2000 r.), dopuszczających wyznaczanie przez organy celne wolnych obszarów celnych, w których stosowane są zasady dotyczące postępowania ze składami celnymi. Wprowadzona w WKC instytucja nowych wolnych obszarów celnych nie została jednak rozwinięta w przepisach wykonawczych do WKC, co uniemożliwia niezbędne z wprowadzeniem podobnej regulacji w polskim Kodeksie celnym opracowanie szczegółowych przepisów wykonawczych w tym zakresie. Ewentualne umieszczenie podobnej regulacji w polskich przepisach prawa celnego wymaga przeprowadzenia analizy celowości wprowadzenia tych zmian, w szczególności zapoznania się z praktyką państw – członków Unii Europejskiej, ze względu na fakt, że istnieje ograniczona liczba wolnych obszarów celnych w tych krajach.

Ponadto zaproponowane zmiany przepisów, w szczególności dotyczących gospodarczych procedur celnych, doprecyzowują kwestie do tej pory albo w ogóle nie uregulowane w Kodeksie celnym, albo uregulowane w sposób niepełny w stosunku do przepisów WKC. Obejmuje to także zastąpienie używanego obecnie w przepisach dotyczących tych procedur pojęcia „cło” pojęciem „należności celne przywozowe”, dostosowując brzmienie tych przepisów do odpowiednich przepisów unijnych. Dotyczy to następujących przepisów Kodeksu celnego: art. 76 § 2, art. 119 § 2, art. 121 § 1 pkt 1

i 2, art. 133 § 1, 4 i 5, art. 136 i 137, art. 145 § 1, 3 i 4, art. 148 pkt 2 i 3, art. 149 § 1 i 4, art. 150 § 2, art. 151 § 1, art. 152 pkt 1, art. 156 § 1 i 2, art. 157 § 1, art. 158 § 1-3, art. 174 § 2 pkt 2, art. 191 § 1, 4, 5, 7 i 8, art. 192 § 1, art. 193 § 2, art. 209 § 1 pkt 2 oraz art. 227 § 1 pkt 1.

Części zmian dokonuje się w ostatnim punkcie art. 1 projektu, pozostałych natomiast zmian, ze względu na Zasady Techniki Prawodawczej, dokonano w odrębnych punktach tego artykułu. Dotyczy to sytuacji, w których nie wystarczyłaby sama zamiana pojęć, gdyż:

- odpowiedniej modyfikacji podlegać musi słowo lub słowa związane z zamienianym pojęciem, np. sformułowanie „cła, któremu” musiałoby być zamienione na „należności celnych przywozowych, którym” (art. 121 § 1 pkt 2, art. 133 § 4 i 5, art. 157 § 1 i art. 191 § 4),
- zmianie podlega przepis upoważniający uzupełniany o wytyczne (art. 136 i art. 148),
- zmianie ulega treść danej jednostki redakcyjnej artykułu ustawy, oprócz zamiany pojęcia „cło” (art. 145 § 4 pkt 2, art. 149 § 1 i art. 158 § 3),
- ten sam artykuł ustawy nie może być zmieniany w więcej niż jednej jednostce redakcyjnej przepisu ustawy zmieniającej (art. 119 § 2, art. 121 § 1 pkt 1, art. 133 § 1 zdanie wstępne, art. 145 § 1, 3 i § 4 zdanie wstępne, art. 149 § 4, art. 150 § 2, art. 158 § 1 i 2, art. 191 § 1, 5, 7 i 8 i art. 227 § 1 pkt 1).

Część projektowanych zmian jest ponadto związana z przekształceniami w administracji celnej i polega na dookreśleniu kompetencji i zadań organów właściwych w sprawach celnych. Podkreślić jednak należy, że są one również ważnym elementem integracyjnym. Przepisy te zbliżają bowiem Polskę do rozwiązań przyjętych w Konwencji Neapolitańskiej II, tj. umowie wiążącej kraje członkowskie, a dotyczącej wzajemnej pomocy i współpracy między administracjami celnymi krajów Unii Europejskiej. Polska po wejściu do Unii stanie się stroną ww. Konwencji.

Przepisy art. 64 § 3a i 3b zostały zaproponowane w związku z funkcjonowaniem podobnych regulacji w Unii Europejskiej, zgodnie z art. 201 ust. 2 i 3 przepisów wykonawczych do Wspólnotowego Kodeksu Celnego, tj. Rozporządzenia Komisji (EWG) Nr 2454/93 (określanego dalej RWKC). Celem proponowanych zmian jest

usprawnienie obrotu towarowego z zagranicą, przez umożliwienie złożenia zgłoszenia celnego, zanim zgłaszający przedstawi towar nim objęty. Przedmiotowe ułatwienie może mieć swoje zastosowanie m. in. przy przywozie przesyłek kurierskich, w przypadku gdy na podstawie informacji zawartych w systemie operatora zgłoszenia celne mogą zostać przygotowane i złożone oraz poddane weryfikacji przez organy celne jeszcze przed przybyciem towaru na polski obszar celny.

Wprowadzenie zmiany do art. 65 § 1 pkt 2 będzie stanowić uwzględnienie obowiązującej sytuacji prawnej. Zgodnie z obecnym brzmieniem § 1 pkt 2, przepisem szczególnym, o którym mowa w tym artykule jest obecnie wyłącznie art. 80 § 2, który umożliwia zastosowanie zwolnienia zgłaszającego z obowiązku przedstawienia towaru organowi celnemu przy stosowaniu procedury uproszczonej. Jednakże nie jest to jedyny obowiązujący przepis szczególny prawa celnego, który przewiduje odstępianie od obowiązku przedstawienia towaru. Do takich wyjątków należy również sytuacja określona w § 181 ust. 1 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 8 marca 2001 r. w sprawie gospodarczych procedur celnych. Przepis ten nakłada na osobę posiadającą pozwolenie na stosowanie procedury uszlachetniania biernego obowiązek złożenia zgłoszenia wywozowego, jeżeli towary nie powróciły do kraju. W tej sytuacji oczywiste jest, że towar nie może zostać przedstawiony organowi celnemu wraz ze zgłoszeniem celnym o objęcie towaru procedurą wywozu.

Pozostałe zmiany zaproponowane w art. 65, mają na celu umożliwienie wydania decyzji w sprawie zgłoszenia celnego, mimo upływu 3 lat od dnia przyjęcia tego zgłoszenia. Wprowadzenie § 5a jest związane z koniecznością umożliwienia wydania decyzji w sprawie długu celnego, w sytuacjach określonych w art. 230 § 5 i 6. Natomiast wprowadzenie § 5b ma na celu zapobieżenie sytuacjom, w których pomimo przedłużenia terminu przewidzianego dla złożenia wniosku o zwrot lub umorzenie należności celnych, lub złożenia tego wniosku tuż przed upływem ustawowych terminów, dokonanie tego zwrotu lub umorzenia jest niemożliwe ze względu na upływ terminu do wydania decyzji, uznającej zgłoszenie celne za nieprawidłowe w części określającej kwotę wynikającą z długu celnego.

W dodawanym § 1a w art. 81 przewidziano daleko idące uproszczenia wynikające z zastosowania metod elektronicznego przekazu danych. Zgodnie z proponowanym przepisem w wypadku gdy zgłoszenie celne dokonywane jest z zastosowaniem technik

elektronicznego przetwarzania danych, dokumenty, których przedstawienie jest wymagane do objęcia towaru procedurą celną, nie muszą być przedstawiane wraz ze zgłoszeniem celnym. Zrezygnowano z dotychczas istniejącego, bezwzględnego wymogu dostarczania wraz ze zgłoszeniem celnym wszystkich pozostałych dokumentów do urzędu celnego. Mają być one jedynie dostępne dla administracji celnej. Przepis ten stanowi duże ułatwienie dla podmiotów dokonujących zgłoszeń celnych z zastosowaniem ww. technik, gdyż dokumenty, których przedstawienie jest wymagane do objęcia towaru określoną procedurą, z reguły nie mają formy elektronicznej i nie jest możliwe przesyłanie ich razem ze zgłoszeniem celnym drogą elektroniczną. Odpowiadający projektowanemu przepisowi art. 77 ust. 2 WKC również określa w sposób fakultatywny wyrażanie zgody przez organ celny na to, aby dokumenty nie były przedstawiane wraz ze zgłoszeniem celnym. Wprowadzenie projektowanego przepisu spowoduje zmniejszenie obciążeń biurokratycznych osób dokonujących zgłoszeń celnych.

Projektowana zmiana art. 90 § 3 ma na celu dostosowanie delegacji ustawowej do brzmienia art. 90 § 2 stanowiącego, że pozwolenie, o którym mowa w § 1, wydaje i cofa organ celny. Zmiana ta jest niezbędna w celu ujednolicenia ogólnych zasad funkcjonowania gospodarczych procedur celnych, a zwłaszcza cofania pozwoleń ujętych dotychczas wyrywkowo w niektórych delegacjach (art. 136, art. 144, art. 165), co tworzyło niespójność przepisów w zakresie gospodarczych procedur celnych.

Zmiana zaproponowana w art. 97 § 1 przewiduje rezygnację z określenia miejsca zakończenia procedury tranzytu w przypadku towarów niekrajowych i ma ona na celu przede wszystkim dostosowanie omawianego przepisu do treści art. 91 ust. 1 WKC.

Skreślenie § 2 w art. 97 dotyczącego terminu, w którym towary mogą być objęte procedurą tranzytu, wynika w sposób bezpośredni z faktu, że dokumenty stosowane obecnie w procedurze tranzytu przewidują określenie przez funkcjonariusza celnego terminu dostarczenia towaru do urzędu przeznaczenia. Funkcjonariusz celny wskazując ten termin bierze pod uwagę trasę przewozu, rodzaj towarów oraz inne okoliczności (np. warunki atmosferyczne, itp.) i w zasadzie zawsze określa termin dostarczenia towaru krótszy niż wskazane w omawianym przepisie 14 dni. Skreślana regulacja jest przy tym niezgodna z przepisami wspólnotowymi, które nie przewidują takiego ograniczenia, tj. terminu 14-dniowego na realizację procedury tranzytu.

Modyfikacja art. 97 § 4 stanowi konsekwencję zmiany zaproponowanej w § 1 omawianego przepisu.

Zmiana treści art. 98 ma na celu doprecyzowanie, kiedy procedura tranzytu zostaje zakończona (§ 1), a także określenie sytuacji, w której organ celny uznaje procedurę tranzytu za zamkniętą (§ 2). Przepis ten został zredagowany w sposób analogiczny do brzmienia art. 92 WKC. "Zakończenie" procedury tranzytu jest instytucją odmienną od "zamknięcia" procedury tranzytu. Zakończenia procedury tranzytu dokonuje urząd przeznaczenia po przedstawieniu towarów i towarzyszących im dokumentów w tym urzędzie. Zakończenie procedury tranzytu nie musi oznaczać, że towary zostały przedstawione w tym urzędzie zgodnie z danymi zawartymi w dokumentach tranzytowych. Może się zdarzyć, że w trakcie rewizji celnej miały miejsce nadwyżki, braki towarowe lub zamiana towarów. Niemniej jednak, jeżeli do urzędu przeznaczenia zostały dostarczone towary (nawet w przypadku wystąpienia nadwyżek, braków lub zamiany) wraz z towarzyszącymi dokumentami tranzytowymi, procedura tranzytu jest zakończona. Natomiast urząd wyjścia uznaje procedurę za zamkniętą z chwilą otrzymania z urzędu przeznaczenia informacji o prawidłowym zakończeniu procedury tranzytu. Jeżeli procedura tranzytowa kończy się nieprawidłowo (np. miały miejsce wspomniane braki lub nadwyżki) i taka informacja zostanie przesłana z urzędu przeznaczenia do urzędu wyjścia, procedura tranzytu nie zostanie zamknięta aż do czasu wyjaśnienia sprawy.

Zmiana w art. 100 § 2 pkt 4 wynika z konieczności ujednoczenia warunków zwolnienia z obowiązku złożenia zabezpieczenia w różnych procedurach celnych. W obecnym brzmieniu przepis ten stanowi, że jednym z wymogów stawianych osobie ubiegającej się o udzielenie pozwolenia na zwolnienie z obowiązku złożenia zabezpieczenia przy procedurze tranzytu jest nie- popełnienie przez nią żadnego naruszenia przepisów prawa celnego ani przepisów podatkowych. Regulacja ta powodowała, że nawet w przypadku drobnego naruszenia przepisów celnych czy podatkowych, przy jednoczesnej bardzo dobrej sytuacji finansowej, firma nie mogła otrzymać przedmiotowego pozwolenia. Jednocześnie zapis art. 126¹ § 2 pkt 4 umożliwia zwolnienie z obowiązku złożenia zabezpieczenia w procedurze uszlachetniania czynnego osób, które „nie naruszyły w sposób istotny przepisów prawa celnego i przepisów podatkowych”. W związku z tym jest uzasadnione dokonanie projektowanej zmiany w omawianym artykule, co umożliwiłoby dyrektorom izb celnych udzielanie w sposób bardziej racjonalny

pozwoleń na zwolnienie z obowiązku składania zabezpieczenia przy przewozie towarów w ramach procedury tranzytu. W rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 1 grudnia 1997 r. w sprawie określenia trybu i warunków wydawania i cofania pozwoleń na zwolnienie z obowiązku złożenia zabezpieczenia przy przewozie towarów w ramach procedury tranzytu, szczegółowych wymogów, które powinna spełniać osoba ubiegająca się o wydanie pozwolenia, wysokości kwoty oraz wykazu towarów, przy których przewozie nie udziela się zwolnienia od złożenia zabezpieczenia (Dz. U. Nr 146, poz. 986, z późn. zmianami) określone są dokumenty, jakie wnioskodawca powinien dołączyć do wniosku w celu udowodnienia spełnienia wymogów, o których mowa w art. 100 § 2. Wśród tych dokumentów są m. in. zaświadczenie z urzędu skarbowego o niezaleganiu przez wnioskodawcę w uiszczaniu zobowiązań podatkowych oraz z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych - w uiszczaniu opłat na Fundusz Ubezpieczeń Społecznych. Ponadto w posiadaniu organu celnego są informacje dotyczące terminowego wywiązywania się wnioskodawcy z uiszczania należności celnych. Organ celny, rozpatrując wniosek o udzielenie pozwolenia na zwolnienie z obowiązku składania zabezpieczenia w procedurze tranzytu, na podstawie przedstawionych przez wnioskodawcę dokumentów i posiadanych informacji, dokona w sposób wyważony oceny, czy ewentualne stwierdzone nieprawidłowości stanowią istotne naruszenie przepisów celnych i podatkowych, czy też nie.

Zmiana w art. 101 § 3 ma charakter redakcyjny i wynika przede wszystkim z potrzeby użycia w tym przepisie pojęcia „urząd przeznaczenia”, tak jak w nowelizowanym art. 98, zamiast dotychczasowego pojęcia „urząd celny przeznaczenia”.

Projektowane brzmienie art. 102 § 1 pkt 1 ma na celu zapewnienie zgodności tego przepisu z treścią art. 98 ust. 1 lit. a WKC. Kwestię ograniczeń i zakazów stosowanych dla ochrony porządku lub bezpieczeństwa publicznego, obyczajności, higieny lub zdrowia ludzi, zwierząt i roślin oraz ochrony środowiska reguluje w polskim prawie celnym przepis art. 57 § 2 Kodeksu celnego, odpowiadający art. 58 ust. 2 WKC.

Projektowane brzmienie art. 102 § 1 pkt 2 jest wzorowane na treści art. 168 § 1 pkt 2 WKC, odpowiednio zmienionej do zapewnienia zgodności z dyspozycją art. 98 ust. 1 lit. b WKC.

Propozycje zmian w art. 102 § 2, art. 104 § 1, art. 105 § 1 i 7 są niezbędne do wprowadzenia składów celnych typu F - prowadzonych przez organy celne,

a określonych w art. 525 ust. 1 lit. c RWKC. Prezentowane zapisy uwzględniają specyfikę prowadzącego skład celny, jakim będzie organ celny, zawierając między innymi odstępnie od zatwierdzenia regulaminu składu celnego. Sposób i formę prowadzenia przez organy celne składów celnych szczegółowo ureguje akt wykonawczy wydany na podstawie art. 105 § 8 pkt 2.

Projektowane zmiany w art. 108 i art. 112 mają na celu wprowadzenie do polskiego prawa celnego rozwiązań zawartych odpowiednio w art. 102 ust. 1 i art. 105 WKC oraz w art. 528-530 RWKC. Podkreślić należy, że zastąpienie w art. 108 spójnika „i” spójnikiem „lub” oznacza, że w pozwoleniu na prowadzenie składu celnego publicznego organ celny może określić trzy warianty odpowiedzialności korzystającego ze składu celnego. Innymi słowy, korzystający ze składu może ponosić odpowiedzialność tylko z tytułu wskazanego w art. 107 pkt 1, tylko z tytułu wskazanego w art. 107 pkt 2 bądź też z obu tych tytułów łącznie.

Zmiana w art. 112 polega na możliwości odstąpienia od prowadzenia ewidencji towarów objętych procedurą składu celnego w dwóch przypadkach:

- gdy prowadzącym skład celny jest organ celny oraz
- gdy prowadzącym publiczny skład celny jest podmiot gospodarczy, a sam skład celny należy do tych, w których odpowiedzialność za niektóre działania ponosi wyłącznie korzystający ze składu celnego i nie jest zarazem stosowana procedura uproszczona polegająca na wpisie towarów do rejestru.

W przypadku pierwszym prawo wspólnotowe przewiduje zastąpienie ewidencji towarowej odpowiednią ewidencją organu celnego, natomiast w drugim ewidencjonowanie jest zastąpione przez kompletowanie odpowiednich egzemplarzy zgłoszeń celnych.

Zmiany zawarte w art. 113 i art. 114 § 3 mają charakter formalny, wynikający ze zmiany zaproponowanej w art. 112.

Propozycja zapisu w art. 115 ma na celu wprowadzenie do polskiego prawa celnego możliwości określania w przepisach szczegółowych terminów stosowania procedury składu celnego dla towarów krajowych, dla których przepisy szczególne łączą objęcie tą procedurą ze skutkami takimi, jak w wypadku ich wywozu, a także określania dopuszczalnych przeznaczeń celnych innych niż wywóz, którymi można zakończyć

wobec tych towarów procedurę składu celnego. Odpowiednikami proponowanych przepisów w Unii Europejskiej są: art. 108 ust. 2 oraz art. 113 WKC, zaś przykładowymi przepisami odrębnymi są: art. 5 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) 565/80 oraz art. 29 ust. 5 i art. 40 ust. 1 rozporządzenia Komisji (WE) 800/1999. Propozycja delegacji uwzględnia zarazem przepis art. 8 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 1999 r. Nr 82, poz. 928, z późn. zm.).

Propozycja dotycząca art. 119 ma na celu dostosowanie brzmienia tego przepisu do pełnego brzmienia art. 112 ust. 3 WKC, przez dodanie brakującej treści jako § 4. Zdanie drugie § 4 stanowi uzupełnienie o zapis konieczny ze względu na art. 31¹ Kodeksu celnego oraz potrzebę uporządkowania przepisów zmienianego artykułu w świetle brzmienia art. 31¹.

Dodanie do art. 121 projektowanego § 3 jest uzasadnione potrzebą stworzenia delegacji dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych w kwestii określenia rodzajów towarów, umożliwiających wytworzenie produktów kompensacyjnych, lecz nie wchodzących w ich skład. Wykonanie delegacji określonej w art. 121 § 3 pozwoli na wskazanie rodzajów towarów, których wykorzystanie nie będzie traktowane jako proces uszlachetniania, pomimo, że towary te spełniają przesłankę określoną w również nowelizowanym art. 121 § 2 pkt 3 lit. d (tj. nie wchodzą w skład produktów kompensacyjnych, ale umożliwiają lub ułatwiają ich produkcję). Nie przewiduje się, aby wykorzystanie tych towarów było związane ze stosowaniem w procesach uszlachetniania towarów rolnych (dla wskazania których właściwy byłby Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi), lecz takich towarów, jak paliwa, smary, źródła energii, itp. Z tego powodu przy określeniu rodzajów tych towarów przewidziano porozumienie z ministrem właściwym do spraw gospodarki.

Zmiana w art. 124 § 1 pkt 2 ma charakter redakcyjny.

W stosunku do poprzedniego brzmienia art. 125 § 2 w projekcie dokonano zmiany, polegającej na zastąpieniu słów „Organ celny może wydać pozwolenie na przedłużenie terminu (...)” słowami „Organ celny może przedłużyć termin (...)”. Zmiana ta ma z jednej strony charakter dostosowujący brzmienie przepisu art. 125 § 2 do odpowiednich regulacji wspólnotowych (art. 118 WKC), z drugiej zaś strony eliminuje wątpliwości co do formy, w jakiej ma nastąpić przedłużenie przez organ celny terminu, o którym mowa

w art. 125 § 1. Poprzedni zapis wskazywał, że organ celny wydaje w tej sprawie pozwolenie. W istocie, zgodnie z przepisami Ordynacji podatkowej oraz przepisami rozporządzenia w sprawie gospodarczych procedur celnych, przedłużenie terminu jest dokonywane przez zmianę (w odpowiednim trybie) decyzji, jaką jest pozwolenie.

W projektowanym art. 125 § 2b zawarto delegację dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych do określenia sposobu stosowania zestawień miesięcznych i kwartalnych, o których mowa w art. 125 § 2a. Wykonanie tej delegacji pozwoli na uzupełnienie treści rozporządzenia w sprawie gospodarczych procedur celnych o istotne zagadnienia precyzujące sposób korzystania z procedury uszlachetniania czynnego.

Art. 126 uzupełniono o zasady stosowania ryczałtowego współczynnika produktywności i w projektowanym brzmieniu jest zgodny z regulacjami wspólnotowymi w tym zakresie. W zmienianym przepisie, tak jak i w odpowiadającym mu art. 119 WKC, posłużono się zwrotem „zazwyczaj” przy wskazaniu, iż proces uszlachetniania musi być przeprowadzany w ściśle określonych warunkach technicznych. Użycie takiego zwrotu uelastycznia podstawową przesłankę związaną z funkcjonowaniem ryczałtowego współczynnika produktywności, stanowiącą, że współczynnik ten może być stosowany w sytuacjach, gdy proces uszlachetniania jest przeprowadzany w ściśle określonych warunkach technicznych. W proponowanym brzmieniu przepisu wprowadza się przez użycie tego zwrotu możliwość stosowania współczynnika także wtedy, gdy drobne odstępstwa od powyższej zasady nie będą przeszkodą do stosowania ryczałtowego współczynnika produktywności.

Zmiana zaproponowana w art. 129 § 1 doprecyzowuje sytuacje, w jakich organ celny może udzielić pozwolenia na poddanie produktów kompensacyjnych lub towarów w stanie niezmienionym procedurze uszlachetniania biernego i jest zgodna z art. 123 ust. 1 WKC.

Wprowadzenie do przepisów regulujących procedurę uszlachetniania czynnego nowego art. 133¹, związane jest ze stosowaniem w Polsce preferencyjnych środków, takich jak dopłaty udzielane przedsiębiorcom w wypadku wywozu poza polski obszar celny produktów rolnych i ich przetworów zakupionych w kraju oraz sprzedaż po cenach preferencyjnych produktów rolnych pochodzących z zapasów Agencji Rynku Rolnego przeznaczonych do wywozu z polskiego obszaru celnego. Wprowadzenie w życie projektowanego zapisu spowoduje, że w wypadku gdy produkt rolny, w stosunku do

którego zastosowano ww. preferencyjny środek (np. dopłatę), wytworzony został z towarów uprzednio dopuszczonych do obrotu w ramach procedury uszlachetniania czynnego, to wówczas nie będzie możliwy zwrot cła pobranego od towarów przywiezionych w celu uszlachetniania. Konstrukcja przepisu odpowiada regulacji art. 124 WKC.

Zmiana art. 141 ma na celu dostosowanie tego przepisu do postanowień art. 134 WKC.

Zmiana proponowana w art. 145 § 4 rozszerza zakres towarowy dla częściowego zwolnienia od należności celnych. Proponowany zapis funkcjonuje obecnie w § 144 pkt 3 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 17 marca 2001 r. w sprawie gospodarczych procedur celnych, jednakże uzasadnione jest przeniesienie tego zapisu do ustawy. Zaproponowane brzmienie art. 145 § 4 jest zgodne z art. 142 WKC.

Zmiana treści dotychczasowego art. 149 § 2 oraz dodanie nowego § 2a jest doprecyzowaniem dotychczasowych zapisów, powodujących rozbieżności w ich interpretacji. Nowe zapisy jednoznacznie wskazują, że łączna kwota uiszczanych co miesiąc należności celnych przywozowych nie może przekroczyć kwoty tych należności, obliczonej przy objęciu towaru procedurą odprawy czasowej z częściowym zwolnieniem od należności celnych przywozowych, i w tym zakresie odpowiadają treści art. 143 ust. 2 WKC oraz art. 6 Załącznika E do Konwencji stambulskiej.

Ustanowienie w art. 150 § 3 delegacji dla Ministra Finansów do wydania rozporządzenia wprowadzającego wyjątki od zasady ujętej w art. 150 § 1, dotyczącej przyjmowania elementów kalkulacyjnych dla obliczania należności celnych przywozowych z dnia objęcia towarów procedurą odprawy czasowej, jest zgodne z art. 144 ust. 1 WKC. Cel przywozu towarów niejednokrotnie wskazuje, że wartość towaru deklarowana przy jego objęciu odprawą czasową będzie podlegać negocjacjom z kontrahentem zagranicznym, np. w wypadku towarów przywożonych na aukcje, targi lub wystawy. Uzasadnione jest zatem umożliwienie przyjęcia dla tych towarów wartości z dnia zgłoszenia ich do procedury dopuszczenia do obrotu.

Proponowana zmiana art. 154 § 1 pkt 2 oraz dodanie § 3 w tym artykule pozwalają na stosowanie procedury uszlachetniania biernego w przypadkach gdy charakter procesu uszlachetniania uniemożliwia ustalenie, że towary wywożone czasowo wejdą w skład produktów kompensacyjnych. Niejednokrotnie bowiem, zwłaszcza w przypadku towarów oznaczonych co do rodzaju, wskazanie środków umożliwiających

jednoznaczne stwierdzenie, że towary wywożone czasowo wejdą w skład produktów kompensacyjnych, jest znacznie utrudnione i w efekcie ogranicza to możliwość korzystania z tej procedury celnej.

Przykładowo, procedurą uszlachetniania biernego obejmowane jest srebro, które ma zostać poddane procesom uszlachetniania u kontrahenta zagranicznego. Srebro jest dostarczane bezpośrednio do magazynów podmiotu zagranicznego, w którym również jest składowane srebro, posiadające tę samą jakość handlową i tę samą klasyfikację towarową w taryfie celnej. Produkty kompensacyjne uzyskiwane są ze srebra pobieranego z magazynu. W takim wypadku nie będzie można wykazać, że do wyprodukowania produktów kompensacyjnych zostanie użyta ta sama - a nie taka sama - partia towarów (srebra), które zostały objęte procedurą uszlachetniania biernego. W związku z tym zasadne jest wprowadzenie projektowanej zmiany.

Równocześnie określenie w art. 154 w § 3 warunków, kiedy organy celne będą mogły udzielić pozwolenia na korzystanie z procedury uszlachetniania biernego, mimo niemożności ustalenia spełnienia przesłanki, o której mowa w art. 154 § 1 pkt 2, zapobiegnie ewentualnym nadużyciom, w szczególności możliwości użycia do wytwarzania produktu kompensacyjnego towarów gorszej jakości niż towary wywożone czasowo.

Analogiczne rozwiązania zawierają art. 148 WKC oraz art. 586 ust. 2 RWKC.

Uchylenie § 2 w art. 155 ma na celu dostosowanie tego przepisu do art. 149 WKC i art. 588 RWKC.

Zmiana art. 157 ma na celu przyjęcie zasad obliczania całkowitego lub częściowego zwolnienia od należności celnych przywozowych, analogicznych do przyjętych w art. 151 WKC.

Nowa treść art. 157 § 2 oraz dodanie nowego § 2a wprowadzają zapisy modyfikujące sposób ustalania wartości towarów wywożonych czasowo. Zapisy te odpowiadają regulacji zawartej w art. 151 ust. 2 WKC. Ich przyjęcie wyeliminuje rozbieżności między przepisami polskiego prawa celnego a regulacjami przyjętymi w prawie wspólnotowym, dotyczącymi momentu ustalania wartości towarów wywożonych czasowo.

Wprowadzenie w art. 157 § 2b i 2c stanowi przejęcie regulacji ustanowionych w art. 151 ust. 2 i 3 WKC.

Przyjęcie zapisów zawartych w § 2b będzie prowadzić do zmniejszenia kwoty, którą odlicza się od kwoty należności celnych przywozowych za produkty kompensacyjne. Brak takiej regulacji powoduje obecnie, że możliwe jest skorzystanie dwukrotnie z pewnych preferencji, które w efekcie prowadzą do obniżenia należności celnych przywozowych za produkt kompensacyjny. Po pierwsze przy wprowadzaniu towarów na polski obszar celny stosowana jest obniżona stawka celna, a przy obliczaniu należności celnych przywozowych z zastosowaniem art. 157 odliczana jest kwota należności celnych przywozowych za towary wywożone czasowo z zastosowaniem zwykłej (nie obniżonej) stawki celnej.

Art. 157 § 2c odpowiada w swym brzmieniu art. 151 ust. 3 WKC. W polskich przepisach celnych brak było odpowiadającej temu ostatniemu przepisowi regulacji. Wprowadzenie tej regulacji będzie prowadzić do zmniejszenia kwoty, którą odlicza się od kwoty należności celnych przywozowych za produkty kompensacyjne.

Przykładowo - ustanowione zostały obniżone stawki celne w ramach kontyngentu taryfowego na przywóz niektórych surowców do produkcji żywności dla osób będących na diecie bezglutenowej. Towarami czasowo wywożonymi w ramach procedury uszlachetniania biernego jest skrobia pszenna, którą poddano uszlachetnieniu, w wyniku którego powstały określone produkty żywnościowe przeznaczone dla osób będących na diecie bezglutenowej. Z uwagi na to, że import takiej skrobi pszennej w celu wytworzenia produktów żywnościowych w Polsce wiązałby się z zastosowaniem dla niej obniżonej stawki celnej, stawka taka będzie uwzględniona przy obliczaniu całkowitego lub częściowego zwolnienia od cła w procedurze uszlachetniania biernego.

Można przyjąć, że mechanizm obniżenia kwoty odejmowanej od kwoty należności celnych przywozowych, przewidziany w ww. przepisie, ma na celu wspieranie gospodarki krajowej. Skoro bowiem zostało ustanowione cło obniżone ze względu na przeznaczenie towarów, to istotne jest, by to szczególne przeznaczenie było realizowane w Polsce.

Wprowadzenie § 2d w art. 157 ma na celu usystematyzowanie przepisów dotyczących obliczania całkowitego lub częściowego zwolnienia od należności celnych przywozowych w procedurze uszlachetniania biernego. Zapis taki zawarty jest obecnie

w § 183 ust. 2 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 8 marca 2001 r. w sprawie gospodarczych procedur celnych. Zasadne jest jednak umieszczenie tego przepisu w ustawie - Kodeks celny. Takie jego umiejscowienie jest bowiem nie tylko bardziej czytelne, ale także odpowiada systematyce przepisów wspólnotowych.

Zmiana art. 158 § 3 rozszerza katalog sytuacji, w których dopuszczenie do obrotu produktów kompensacyjnych jest dokonywane z całkowitym zwolnieniem od należności celnych przywozowych, o towary naprawiane w związku ze stwierdzeniem wady fabrycznej. Proponowana zmiana pozwoli na naprawę takich towarów w ramach procedury uszlachetniania biernego, także wówczas, gdy nie podlegają one gwarancji.

Natomiast dodanie w art. 158 nowego § 4 uniemożliwi skorzystanie w ww. sytuacji z całkowitego zwolnienia od należności celnych przywozowych, jeżeli istnienie wady fabrycznej zostało stwierdzone przy uprzednim objęciu towaru procedurą dopuszczenia do obrotu. W takim wypadku wada taka jest bowiem uwzględniana przy obliczaniu należności celnych przywozowych przy przywozie towarów na polski obszar celny. Projektowane zmiany dostosowują regulacje zawarte w art. 158 do postanowień art. 152 WKC.

Projektowany nowy art. 158¹ wprowadza nową na gruncie polskiego prawa celnego instytucję średniej stawki celnej w procedurze uszlachetniania biernego. Jej wprowadzenie dostosowuje polskie prawo celne do postanowień art. 592 RWKC.

Art. 158¹ określa sposób obliczania średniej stawki celnej, upoważniając równocześnie ministra właściwego do spraw finansów publicznych do określenia w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki, w drodze rozporządzenia, szczegółowego sposobu obliczania i stosowania średniej stawki celnej.

Średnia stawka celna umożliwi uwzględnienie właściwych dla konkretnego procesu uszlachetniania kosztów uszlachetniania biernego, ponoszonych przez osobę zlecającą dokonanie takiego procesu. Jest ona obliczana, w oparciu o zasady ustalone w art. 158¹ i stawki celne określone w taryfie celnej oraz na podstawie oszacowania spodziewanej wysokości należności celnych przywozowych za produkty kompensacyjne, z uwzględnieniem kosztów uszlachetniania biernego.

Średnia stawka celna może być stosowana, jeżeli z wnioskiem takim wystąpi osoba ubiegająca się o wydanie pozwolenia na korzystanie z procedury uszlachetniania biernego bądź osoba już posiadająca takie pozwolenie. Warunkiem jest jednak to, aby

proces uszlachetniania nie polegał na naprawie towarów wywożonych czasowo i charakteryzował się stałymi warunkami technologicznymi. Również częstotliwość dokonywania procesów uszlachetniania powinna uzasadniać stosowanie średniej stawki celnej. Korzystanie z tej instytucji jest bowiem uzasadnione wówczas, gdy w ramach pozwolenia na korzystanie z procedury uszlachetniania biernego, produkty kompensacyjne uzyskane w procesach uszlachetniania są partiami dopuszczane do obrotu.

Zaletą stosowania średniej stawki celnej jest redukcja formalności związanych z obliczaniem całkowitego lub częściowego zwolnienia z należności celnych przywozowych w procedurze uszlachetniania biernego. Nie jest bowiem wymagane ustalenie dokładnej kwoty należności celnych przywozowych płatnej z tytułu każdej partii produktów kompensacyjnych dopuszczanych do obrotu. Należności celne przywozowe obliczane są przez zastosowanie średniej stawki celnej do kosztów uszlachetniania biernego.

Na koniec okresu rozliczeniowego, nie przekraczającego 12 miesięcy, organ celny dokonuje ostatecznego obliczenia należności celnych przywozowych dla każdej partii produktów kompensacyjnych przywiezionej w okresie rozliczeniowym. W przypadku rozbieżności między kwotą uiszczonych należności celnych przywozowych a kwotą należności obliczoną zgodnie z art. 157 ustawy, różnica w kwocie tych należności jest odpowiednio zwracana (w oparciu o art. 246 Kodeksu celnego) lub pobierana (zarejestrowana na podstawie art. 229 ustawy). W związku z tym w ostatecznym rozrachunku stosowanie średniej stawki celnej nie doprowadzi do uiszczenia kwoty należności celnych innej niż kwota obliczana na podstawie art. 157 ustawy.

Proponowana zmiana art. 160 § 3 odpowiada postanowieniom art. 155 ust. 2 WKC. Regulacja ta pozwoli na zastosowanie systemu wymiany towarów w ramach procedury uszlachetniania biernego i uznanie towaru nowego za produkt zamienny, jeżeli towarem podlegającym naprawie jest towar, w którym stwierdzono istnienie wady fabrycznej. Uzasadnione jest umożliwienie w takim przypadku przywozu, jako produktu zamiennego, towaru nowego.

Uchylenie § 3 w art. 162 ustawy pozwoli na przedłużenie terminu, w którym towary będące przedmiotem czasowego wywozu powinny zostać wywiezione, także, gdy stosowny wniosek został złożony po upływie uprzednio wyznaczonego terminu.

Obecnie wymagane jest, by wniosek został złożony przed jego upływem. Proponowana zmiana dostosowuje ww. przepis do art. 588 ust. 2 RWKC.

Zmiana w art. 190¹⁴ w § 2 w pkt 2 uwzględnia fakt, że w odniesieniu do terytoriów państw sąsiadujących z Polską posługiwanie się określeniem „gmina” jako podstawowa jednostka podziału administracyjnego nie jest w każdym przypadku właściwe, dlatego też po wyrazie „gmin” dodano wyrazy „lub innych podstawowych jednostek podziału terytorialnego”.

Zmiana brzmienia pkt 1 w § 1 artykułu 190¹⁷ pozwoli uniknąć trudności w interpretacji tego przepisu. Dotychczasowe określenia w tym przepisie „utrwalone roztwory osocza” i „wysuszone osocze” są nieprawidłowe i nie są stosowane w praktyce medycznej w Polsce, a wyraz immunoglobiny prawidłowo brzmi immunoglobuliny. Fibrynogen wymieniony w tym przepisie jest jednym z czynników krzepnięcia. Stosowane są natomiast w Polsce różne rodzaje białek uzyskiwanych w drodze przetwarzania (frakcjonowania) ludzkiego osocza. Należą do nich przede wszystkim czynniki krzepnięcia krwi takie jak czynnik VIII, IX, X, XIII, czynnik von Willebranda, protrombina, fibrynogen i kilka innych preparatów, a także inne białka osocza takie jak albumina i immunoglobuliny.

Zmiana w art. 190⁴³ § 2 ma charakter redakcyjny i usuwa błąd istniejący w opublikowanym tekście ustawy (jest ust. 1 zamiast § 1).

Zmiana brzmienia art. 222 § 4 wynika z potrzeby ściślejszego dostosowania treści tego przepisu do postanowień art. 214 ust. 3 WKC i wprowadza do przepisów krajowych, zgodną z prawem celnym Unii Europejskiej, zasadę obligatoryjnego poboru odsetek wyrównawczych, w wypadku gdy doszło do przesunięcia daty powstania długu celnego lub zarejestrowania kwoty wynikającej z tego długu. W odróżnieniu bowiem od postanowienia art. 222 § 4 polskiego Kodeksu celnego w aktualnym brzmieniu, przepis art. 214 ust. 3 WKC nie uzależnia poboru przez organ celny odsetek wyrównawczych od wykazania przez ten organ uzyskania przez dłużnika korzyści majątkowej z tytułu przesunięcia daty powstania długu celnego lub zarejestrowania kwoty wynikającej z tego długu; w przepisie tym wskazuje się jedynie jako cel poboru odsetek zapobieżenie możliwości (nawet hipotetycznej) uzyskania w takiej sytuacji nienależnych korzyści finansowych. Dzisiejszy zapis art. 222 § 4, wychodzący poza intencje jego odpowiednika w WKC, w świetle orzecznictwa sądów administracyjnych wymaga od

polskich organów celnych udowodnienia uzyskania przez dłużnika korzyści finansowych, wynikających z przesunięcia daty powstania długu celnego lub zarejestrowania kwoty wynikającej z tego długu, podczas gdy przeprowadzenie takiego dowodu przez organy celne jest właściwie niemożliwe. Jedyne proponowany zapis, zbieżny z jego odpowiednikiem w prawie unijnym, daje możliwość jego faktycznego zastosowania.

Dodanie zdania drugiego w § 4 w art. 224, odsyłającego do postanowień znowelizowanego art. 277, wynika z konieczności wskazania zasad i trybu poboru, zwrotu lub umorzenia odsetek wyrównawczych.

Natomiast zmiana brzmienia § 5 w art. 224 jest spowodowana wyżej omówioną rekonstrukcją treści § 4 tego przepisu – minister właściwy do spraw finansów publicznych nie powinien określać w rozporządzeniu wypadków pobierania odsetek wyrównawczych, gdyż te wynikają wprost z nowelizowanego § 4, powinien natomiast określić sposób naliczania odsetek wyrównawczych, biorąc pod uwagę okoliczności przesunięcia daty powstania długu celnego lub zarejestrowania kwoty wynikającej z tego długu, oraz wypadki, w których mimo przesunięcia daty powstania długu celnego lub zarejestrowania kwoty wynikającej z tego długu, nie pobiera się odsetek wyrównawczych.

Zmiana treści delegacji zawartej w art. 225 Kodeksu celnego, przez jej odniesienie do art. 212 § 4, wyeliminuje istniejący dualizm podstaw prawnych określających sytuację, kiedy dług celny nie powstaje, a także dowolność w ocenie dokonywanej przez organy celne, czy naruszenie, o którym mowa w art. 212 § 4 miało istotne znaczenie dla procedury lub czasowego składowania. Ponadto proponowana zmiana stanowi dostosowanie polskiego prawa do art. 204 WKC i art. 859 RWKC. Dualizm podstaw prawnych dotyczących wypadków, kiedy dług celny nie powstaje, jest wynikiem obowiązywania dwóch przepisów:

- 1) art. 225 Kodeksu celnego, stanowiącego podstawę wydania przez Ministra Finansów rozporządzenia w sprawie wypadków, w których nie powstaje dług celny, gdzie wypadki te są skatalogowane,
- 2) art. 212 § 4 Kodeksu celnego, stanowiącego samodzielną podstawę do stwierdzenia, że dług celny nie powstaje, przy nieprecyzyjnej i dość szeroko ujętej przesłance:

„jeżeli uchybienia nie miały istotnego znaczenia dla czasowego składowania towarów lub odpowiedniej procedury celnej”.

Wprawdzie art. 204 WKC zawiera treść identyczną jak art. 212 § 4 polskiego Kodeksu celnego, jednakże katalog uchybień nieistotnych dla procedury lub czasowego składowania towarów, o których mowa w art. 204 WKC, zawarty jest w art. 859 RWKC. A zatem przepisy te nie funkcjonują niezależnie od siebie, jak ma to miejsce w wypadku stosowania przepisów art. 212 § 4 i art. 225 Kodeksu celnego.

Zmiana w art. 226 § 4 ma charakter porządkujący, w związku z wcześniejszą zmianą polegającą na wprowadzeniu § 4a do art. 230.

Propozycje zmian w przepisach art. 227 § 1 zdanie wstępne i § 3, art. 229 § 1 oraz art. 236 § 2 pkt 1, dotyczące terminów rejestrowania kwot wynikających z długu celnego, są związane z dostosowaniem do odpowiadających im przepisów wspólnotowych (art. 218 ust. 1 i 3, art. 220 ust. 1 i art. 227 ust. 1 WKC).

Zmiana w art. 229 § 3 dotyczy wprowadzenia nowej sytuacji, w której niemożliwe jest zarejestrowanie retrospektywne kwoty należności celnych i dostosowuje brzmienie tego przepisu do odpowiadającego mu art. 220 ust. 2 lit. b WKC.

Zmiana w art. 230 w § 5 w zdaniu wstępnym (dopisanie § 4a), ma charakter porządkujący w związku z wcześniejszą zmianą polegającą na wprowadzeniu § 4a do art. 230. Natomiast pozostałe zmiany w § 5 i 6 mają na celu dostosowanie do przepisów obowiązujących w UE (art. 221 ust. 3 WKC).

Zmiana § 3 w art. 233 polega na rozszerzeniu zakresu delegacji dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych o określenie w rozporządzeniu terminu, w którym może być złożony wniosek o odroczenie płatności. W obecnym stanie prawnym termin ten wskazany jest w § 7 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 13 października 1997 r. w sprawie odraczania płatności należności celnych oraz udzielania innych ułatwień płatniczych, jednakże jest to przepis rangi pozaustawowej.

Zmiana w art. 237 § 1 polega na wskazaniu, jakie wymogi powinien spełniać dłużnik ubiegający się o udzielenie ułatwień płatniczych innych niż odroczenie płatności, analogicznie do rozwiązania istniejącego przy odraczaniu płatności (art. 234), przy czym zrezygnowano z wymogu wskazanego w art. 197 § 2a pkt 4. Wskazano także, że w szczególności ułatwieniem płatniczym innym niż odroczenie płatności może być

rozłożenie spłaty całości lub części kwoty należności na raty. W § 2 pkt 2 zastąpiono aktualnie obowiązujące uprawnienie organów celnych do poboru odsetek (ustawowych) przy udzielaniu ulatwień płatniczych innych niż odroczenie płatności, uprawnieniem do poboru opłaty prolongacyjnej, stosowanej przy odroczeniu płatności, prawie dwukrotnie niższej niż ww. odsetki. Zmiana ta doprowadzi do ujednoczenia wysokości opłat, pobieranych od kwot udzielanych ulg płatniczych, w zapłacie podatków i należności celnych. W § 3 rozszerzono zakres delegacji dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych o określenie w rozporządzeniu wzoru wniosku o udzielenie ulatwienia płatniczego, dokumentów, które należy do niego dołączyć oraz terminu, w którym wniosek może zostać złożony (analogicznie jak w nowelizowanym art. 233 § 3). Rozporządzenie określi ponadto szczegółowe warunki i tryb postępowania przy udzielaniu ulatwień płatniczych innych niż odroczenie płatności, maksymalną wysokość kwoty podlegającej ulatwieniom, maksymalny okres, na jaki ulatwienia mogą być udzielone, częstotliwość, z jaką ulatwienia mogą być udzielone na rzecz jednego dłużnika, a także sposób wyliczenia opłaty prolongacyjnej od kwoty udzielanego ulatwienia. W obecnym stanie prawnym kwestie te są uregulowane przepisami rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 13 października 1997 r. w sprawie odraczania płatności należności celnych oraz udzielania innych ulatwień płatniczych, jednakże są to przepisy rangi pozaustawowej.

Zmiana w art. 242 § 3 polega na usunięciu luki prawnej, analogicznie jak w przypadku odsetek wyrównawczych (nowelizowany art. 222 § 4), przez odesłanie w zakresie poboru, zwrotu lub umorzenia odsetek pobieranych na podstawie art. 242 § 3, do postanowień art. 277 w brzmieniu zaproponowanym w niniejszym projekcie.

Zmiany zaproponowane do art. 246 § 1, 2 i 3 wynikają ze ściślejszego dostosowania treści tych przepisów do postanowień art. 236 ust. 1 i 2 WKC i polegają na zastosowaniu w przepisach krajowych takich samych sformułowań, jakie zawarte są w przepisach Unii Europejskiej.

Propozycje zmian w art. 246 i art. 248 (dodanie w tych przepisach nowych § 6), a także w art. 252 § 1, polegają na wprowadzeniu do polskiego prawa celnego regulacji, zgodnie z którymi będzie możliwe przedłużenie terminów przewidzianych dla zwrotów lub umorzeń należności celnych w sytuacji, gdy niedotrzymanie tych terminów spowodowane było nieprzewidzianymi okolicznościami lub działaniem siły wyższej.

Zaproponowane zmiany spowodują pełne dostosowanie polskiego prawa celnego do przepisów wspólnotowych i w zakresie swojej regulacji będą zgodne z art. 236 ust. 2 zdanie drugie, art. 238 ust. 4 zdanie drugie i art. 239 ust. 2 zdanie drugie WKC.

Zmiany zaproponowane w art. 247 i art. 248 § 1 - 4, polegające na zastąpieniu użytego w tych przepisach wyrazu „cło” pojęciem „należności celnych”, wynikają z dostosowania w tym zakresie regulacji krajowych do przepisów art. 237 i art. 238 WKC. Zmiany te spowodują, że w wypadkach określonych w ww. przepisach Kodeksu celnego, oprócz kwoty pobranego cła będzie istniała możliwość zwrotu lub umorzenia innych należności celnych, tj. opłat związanych z przywozem lub wywozem towarów.

Zmiana zaproponowana w art. 250 § 2, polegająca na przedłużeniu terminu, w którym organ celny może dokonać zwrotu należności celnych bez konieczności zapłaty odsetek, wynika z dostosowania przepisów krajowych do przepisów WKC (art. 241). Projektowana zmiana nie tylko nie spowoduje negatywnych skutków dla przedsiębiorców, ale wręcz w niektórych przypadkach pomoże ich uniknąć. W sprawach, w których zwrot należności celnych jest dokonywany na podstawie art. 248 Kodeksu celnego oraz § 1 ust. 1 pkt 3, 5, 7, 8 i 9 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1997 r. w sprawie określenia wypadków, w których należności celne przywozowe lub wywozowe są zwracane lub umarzane, oraz trybu i warunków dokonywania zwrotu lub umorzenia (Dz. U. Nr 158, poz. 1050, z późn. zm.), decyzja o zwrocie należności celnych ma charakter tzw. „warunkowy”. Na podstawie takiej decyzji zwrot należności celnych jest uzależniony od nadania towarowi przeznaczenia celnego i dostarczenia dowodu potwierdzającego nadanie tego przeznaczenia. W sytuacji, gdy zgodnie z obowiązującym obecnie art. 250 § 2 Kodeksu termin na dokonanie zwrotu należności wynosi 30 dni od dnia wydania decyzji, wyznaczone w decyzjach terminy na spełnienie warunków są krótkie i zgodnie z przepisem § 8 ww. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1997 r. nie mogą przekroczyć 14 dni. Wykonanie w tym terminie warunków określonych w decyzji przysparza niejednokrotnie problemów osobom zainteresowanym, a ich niespełnienie skutkuje wygaśnięciem decyzji i w konsekwencji utratą prawa do zwrotu należności celnych. W praktyce orzecniczej organy celne spotykają się z takimi sprawami dość często. W sytuacji natomiast, gdy termin określony w art. 250 § 2 Kodeksu celnego zostanie zgodnie z proponowanym w projekcie zapisem przedłużony do trzech miesięcy, w

znowelizowanym ww. rozporządzeniu Rady Ministrów przedłużony zostanie również określony w § 8 maksymalny termin na dopełnienie przez osobę warunków określonych w decyzji o zwrocie należności celnych i tym samym przedstawione problemy zostaną rozwiązane. Podnieść należy również, że w sprawach, w których zwrot należności celnych wynika z uznania zgłoszenia celnego za nieprawidłowe, wydana przez dyrektora izby celnej decyzja o zwrocie należności celnych jest niezwłocznie wykonywana. W takiej bowiem sytuacji dział finansowy izby celnej dokonuje jedynie technicznego sprawdzenia istnienia lub nie zadłużenia osoby, na rzecz której zwrot zarządzono, z tytułu innych należności celnych i wykonuje decyzję o zwrocie należności celnych bez jakiegokolwiek zwłoki.

Dodanie nowego art. 252¹ wynika z konieczności zawarcia w przepisach rangi ustawowej szczególnej regulacji, o której mowa w art. 279 § 1 pkt 1 i w art. 280 § 1 pkt 4, wskazującej na właściwość dyrektora izby celnej do orzekania w sprawach zwrotów lub umorzeń należności celnych w I instancji. Dotychczasowe regulacje w tym zakresie, zawarte m.in. w § 4 i 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1997 r. w sprawie określenia wypadków, w których należności celne przywozowe lub wywozowe są zwracane lub umarzane, oraz trybu i warunków dokonywania zwrotu lub umorzenia, są rangi pozaustawowej i budzą wątpliwości interpretacyjne.

Zmiana polegająca na dodaniu nowego art. 270¹ wynika z faktu, że zgodnie z art. 233 § 6 Kodeksu karnego warunkiem odpowiedzialności karnej osoby składającej zeznanie w formie oświadczenia (jeżeli jest ono fałszywe) jest, aby przepis ustawy przewidywał możliwość odebrania oświadczenia pod rygorem odpowiedzialności karnej. Kodeks karny odsyła zatem do regulacji zawartej w innej ustawie; jest to odesłanie autonomiczne (bezpośrednie) i nie można posłużyć się pośrednictwem innej ustawy. Wobec powyższego konieczne jest, aby kwestia ta została wprost uregulowana w Kodeksie celnym.

Proponowana zmiana art. 277 spowodowana jest koniecznością uregulowania kwestii zwrotu lub umorzenia opłat w sytuacji, gdy były one prawnie nienależne.

Zmiana w treści art. 276 § 2, postulowana m. in. przez organizacje skupiające przewoźników i agencje celne spowoduje, że w przypadku ujawnienia w przesyłce mniejszej ilości towaru niż zadeklarowana, przedsiębiorca nie będzie ponosił ujemnych skutków w postaci opłaty manipulacyjnej dodatkowej. Wprowadzie obowiązujące w tym

zakresie zalecenia tak właśnie stanowią, jednakże uregulowanie tej kwestii wprost w Kodeksie celnym będzie dla przedsiębiorców i organów celnych lepszym rozwiązaniem.

Wprowadzenie delegacji ustawowej w § 3 art. 277¹, jest konieczne z uwagi na potrzebę doprecyzowania przepisu art. 277¹ § 2, na podstawie którego organy celne posiadają uprawnienie do kontrolowania rodzaju paliwa, przez pobranie próbek paliwa ze zbiornika pojazdu lub innego środka przewozowego. Do realizacji powyższego uprawnienia niezbędne jest określenie szczegółowego trybu przeprowadzania tej kontroli oraz skonkretyzowanie metod stosowanych przy tej czynności. Z uwagi na fakt, iż jest to szczególnego rodzaju kontrola, jej zasady, na wzór zastosowany dla organów Policji, powinien określać odrębny akt wykonawczy.

Wprowadzenie przepisu § 6 w art. 277¹⁰ jest niezbędne do prawidłowej realizacji postanowień art. 277¹⁰ § 2. Służba Celna musi bowiem dysponować oznakowanymi pojazdami służbowymi, jako że zatrzymywanie środków transportu może być wykonywane przez umundurowanych funkcjonariuszy celnych znajdujących się w pobliżu oznakowanego pojazdu służbowego.

Zmiany dokonywane w § 1 i dodanie nowego § 1a w art. 277¹⁶ wynikają z konieczności unifikacji kontroli celnej z kontrolą skarbową i podatkową. Zmiana polegająca na dodaniu do § 1 w art. 277¹⁶ nowego pkt 10 ma na celu przesądzenie, czy obowiązek wynikający z art. 270 § 2 pkt 1 może być wymagany przy przeprowadzaniu czynności kontroli celnej. Projektowany zapis rozwiązuje istniejący problem i jest uzasadniony z uwagi na często występujące w kontrolowanej dokumentacji finansowo-księgowej dokumenty sporządzone w różnych językach obcych. Dodanie nowego pkt 11 jest związane z koniecznością zagwarantowania przepisem rangi ustawowej odpowiednich warunków do wykonywania kontroli celnej. Proponowane zapisy odpowiadają w swej treści przepisom art. 287 § 1 pkt 2 i § 3, umieszczonym w dziale VI „Kontrola podatkowa” ustawy – Ordynacja podatkowa, w brzmieniu znowelizowanym ustawą z dnia 12 września 2002 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 169, poz. 1387).

Zaproponowany nowy § 1a w art. 277¹⁶ w sposób jednoznaczny określi, kto ponosi koszty wskazanych czynności. Analogiczne rozwiązanie funkcjonuje w znowelizowanych przepisach Ordynacji podatkowej. Obecnie kwestia ta w zakresie

kontroli celnej nie jest uregulowana i budzi liczne wątpliwości. Obowiązek ponoszenia przez organ celny kosztów dokonanych czynności, wymienionych w pkt 4 i 8, wynika, na zasadzie analogii, z wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 lutego 2001 r. sygn. akt K. 19/99 (Dz. U. Nr 14, poz. 143), który stwierdził, iż dotychczasowa nieodpłatność takich czynności dokonanych przez organy kontroli skarbowej jest niezgodna z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej.

Propozycja wprowadzenia nowego art. 277^{18a} wynika z faktu, że przepisy normujące kontrolę celną nie regulują wielu sytuacji pojawiających się podczas jej wykonywania, bądź też regulują je w sposób niepełny, np. brak jest unormowań dotyczących wyłączenia funkcjonariusza celnego oraz organu celnego, wskazania sposobu doręczania pism sporządzonych w toku kontroli celnej, np. protokołu pokontrolnego, dopuszczenia dowodu z zeznań świadków. Brak odpowiednich regulacji znacznie utrudnia wykonywanie kontroli celnej, jak również powoduje niejednorodną praktykę w tym zakresie. Odpowiednie stosowanie przepisów wskazanych rozdziałów ustawy - Ordynacja podatkowa, tj. wyłączenie pracownika organu podatkowego oraz organu podatkowego (rozdział 2), doręczenia (rozdział 5), wezwania (rozdział 6), udostępnianie akt (rozdział 10), dowody (rozdział 11), postanowienia (rozdział 14), zażalenia (rozdział 16), kary porządkowe (rozdział 22) oraz koszty postępowania (rozdział 23) - ujednolici i usprawni wykonywanie kontroli celnej. Wyłączenie w proponowanym zapisie art. 190 Ordynacji podatkowej, wynika z potrzeby sprawnego przeprowadzania kontroli celnej. Pozostawienie zaś tego przepisu znacznie przedłużyłoby w czasie samą kontrolę oraz utrudniłoby jej przebieg. Powyższe rozwiązanie zostało także przyjęte przez organy skarbowe. Natomiast wyłączenie stosowania art. 182, 183 i 184 Ordynacji podatkowej uzasadnione jest faktem, że aby możliwe było w kontroli celnej przewidziane w tych przepisach żądanie od banków informacji stanowiących tajemnicę bankową, konieczna byłaby stosowna nowelizacja art. 105 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (Dz. U. z 2002 r. Nr 72, poz. 665). W art. 105 ust. 1 pkt 2 lit. e Prawa bankowego *expressis verbis* zostały określone sytuacje, w jakich organy celne mogą się zwracać do banków o udzielenie informacji stanowiących tajemnicę bankową. Uprawnienia takie przysługują dyrektorowi izby celnej tylko w związku z toczącą się sprawą karną lub karną skarbową i nie obejmują etapu czynności kontroli celnej.

Projektowany art. 218^{18a} odsyła także do stosowania w kontroli celnej wprowadzanego w niniejszym projekcie art. 270¹, w celu umożliwienia ponoszenia odpowiedzialności karnej przez osoby składające fałszywe zeznanie w formie oświadczenia.

Rozszerzenie delegacji z art. 288 o możliwość określenia rodzaju towarów, które mogą być odprawiane w miejscu wyznaczonym lub uznanym przez organ celny oraz możliwość określenia wypadków, w których organ celny może cofnąć zgodę na dokonywanie w miejscu wyznaczonym lub uznanym czynności przewidzianych przepisami prawa celnego, wynika z konieczności zmiany obowiązujących przepisów. Aktualnie można określić urzędy celne, w których są dokonywane odprawy celne w zależności od rodzaju towarów. Natomiast w stosunku do miejsc wyznaczonych lub uznanych, możliwości takiej nie ma. Proponowany przepis ma na celu usunięcie istniejącej luki prawnej, stwarzając dla dyrektorów izb celnych podstawy prawne do ograniczenia (czasowego) lub wręcz cofnięcia zgody na dokonywanie w miejscach wyznaczonych lub uznanych czynności przewidzianych przepisami prawa celnego, w sytuacji, gdy osoba, na rzecz której uznano miejsce, uległa likwidacji albo rażąco naruszyła przepisy prawa celnego.

W art. 2 ust. 1 i 2 projektu ustawy przewidziano rozpatrywanie postępowań wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie projektowanej ustawy według przepisów dotychczasowych, jedynie w sprawach dotyczących uznania zgłoszenia celnego za nieprawidłowe, zwrotów lub umorzeń określonych przepisami działu V tytułu VII Kodeksu celnego w dotychczasowym brzmieniu oraz wyznaczenia lub uznania miejsca, w którym mogą być dokonywane czynności przewidziane przepisami prawa celnego, zaproponowano stosowanie nowelizowanych przepisów.

W art. 2 ust. 3 przewiduje się, ze względów wskazanych w uzasadnieniu do art. 1 pkt 66 projektu ustawy, że decyzje o wyznaczeniu lub uznaniu miejsca, w którym mogą być dokonywane czynności przewidziane przepisami prawa celnego, wydane na podstawie przepisów dotychczasowych, zachowałyby swą ważność przez okres 3 miesięcy od dnia wejścia w życie nowego rozporządzenia w sprawie tych miejsc.

W art. 3 ust. 1 i 2 projektu ustawy wprowadzono generalną zasadę zachowania w mocy dotychczasowych przepisów wykonawczych do czasu wejścia w życie nowych przepisów.

W art. 4 projektu ustawy przewidziano wejście w życie ustawy po upływie 30 dni od dnia jej ogłoszenia, natomiast z dniem ogłoszenia - art. 1 pkt 66 ustawy, zmieniającego dotychczasowe brzmienie art. 288 § 2 Kodeksu celnego, co jest uzasadnione ze względów omawianych przy tym przepisie projektu ustawy.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Wpływ regulacji na dochody i wydatki budżetu państwa.

Nie jest możliwe precyzyjne oszacowanie skutków finansowych proponowanej regulacji dla budżetu państwa. Skutki finansowe wiązać tu można, w szczególności ze zmianą polegającą na zastąpieniu pojęcia „cło” pojęciem „należności celne przywozowe” lub „należności celne”. Znaczenie tego ostatniego określenia jest szersze, gdyż oznacza cło i inne opłaty związane z przywozem towarów lub wywozem towarów. Natomiast pozytywnych skutków można oczekiwać w związku ze zmianą sposobów obliczania należności celnych przywozowych za produkty kompensacyjne w procedurze uszlachetniania biernego. Przyjęcie tej regulacji spowoduje, że kwota, którą odlicza się od należności celnych przywozowych za produkty kompensacyjne ulegnie zmniejszeniu.

2. Wpływ regulacji na rynek pracy – wejście w życie ustawy nie będzie miało wpływu na rynek pracy.

3. Wpływ na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki – przedłożony projekt ustawy poprzez ujednoczenie i uproszczenie przepisów prawa, usprawni działanie organów celnych oraz wpłynie korzystnie na funkcjonowanie podmiotów gospodarczych w sferze konkurencyjności. Ponadto na podkreślenie zasługuje zmniejszenie obciążeń biurokratycznych, które przedsiębiorcy napotykają w swojej działalności gospodarczej.

4. Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionów - przedmiotowa ustawa nie wywiera wpływu na sytuację i rozwój regionów.

5. Wpływ na spójność systemu prawa – projektowana ustawa poprawi wewnętrzną spójność prawa celnego nie tylko w sferze legislacji, ale też w zakresie jego

interpretacji. Polskie prawo celne zostanie też w większym stopniu dostosowane do regulacji obowiązujących w Unii Europejskiej.

Zakres konsultacji – przedmiotowy projekt ustawy jest efektem uwzględnienia licznych sygnałów pochodzących od środowisk gospodarczych uczestniczących w obrocie towarowym z zagranicą.

UZASADNIENIE EUROPEJSKIEGO CHARAKTERU PROJEKTU USTAWY O ZMIANIE USTAWY – KODEKS CELNY

Projektowana ustawa o zmianie ustawy – Kodeks celny ma na celu dostosowanie do prawa Unii Europejskiej polskich przepisów mających zastosowanie do obrotu towarami z zagranicą. Problematyka zawarta w projektowanej ustawie jest w prawie wspólnotowym regulowana w drodze rozporządzeń, które z chwilą akcesji zaczną w Polsce obowiązywać bezpośrednio. Nie oznacza to jednak, że cała ustawa – Kodeks celny zostanie uchylona, ponieważ część kwestii w niej regulowanych przepisy Unii Europejskiej pozostawiają w kompetencji państw członkowskich.

Projektowana ustawa ma na celu wprowadzenie do prawa polskiego przepisów obowiązujących w Unii Europejskiej na podstawie Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 955/99 oraz Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 2700/2000 wprowadzających zmiany do Rozporządzenia Rady (EWG) Nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny, oraz na podstawie Rozporządzenia Komisji (WE) Nr 993/2001 wprowadzającego zmiany do Rozporządzenia Komisji (WE) Nr 2454/93 określającego przepisy wykonawcze do Rozporządzenia Rady (EWG) Nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny.

Projektowana ustawa wprowadza możliwość dopuszczenia złożenia zgłoszenia celnego, przed przedstawieniem towaru przy jednoczesnym wyznaczeniu termin jego przedstawienia. Projektowana ustawa umożliwi także organom celnym wyrażenie zgody na nie przedstawianie wraz ze zgłoszeniem celnym, dokumentów wymaganych na podstawie przepisów odrębnych gdy zgłoszenie dokonywane jest w drodze elektronicznej.

Projektowana ustawa dostosowuje do prawa wspólnotowego obowiązujące w Polsce przepisy dotyczące tranzytu, w tym w zakresie tranzytu towarów niekrajowych i zakończenia procedury tranzytu.

Wprowadzane do prawa polskiego przepisy dostosowują do regulacji obowiązujących w Unii Europejskiej kwestie związane ze składami celnymi prowadzonymi przez organy celne, kwestie terminów stosowania procedury składu celnego dla towarów krajowych, dla których przepisy szczególne łączą objęcie tą procedurą ze skutkami w postaci wywozu oraz określania innych niż wywóz dopuszczalnych przeznaczeń celnych, które pozwalają na zakończenie wobec tych towarów procedury składu celnego. Projektowana ustawa

wprowadza także zmiany dotyczące towarów objętych procedurą składu celnego bez przedstawiania ich organom celnym i przed złożeniem odpowiedniego zgłoszenia.

Zgodnie z prawem Unii Europejskiej uregulowane są także kwestie związane ze zwrotem należności celnych, który nie przysługuje, jeżeli wywóz produktów kompensacyjnych połączony był ze stosowaniem środków preferencyjnych przewidzianych dla wywozu danego towaru poza polski obszar celny.

Projektowana ustawa dostosowuje prawo polskie do przepisów Unii Europejskiej w zakresie procedury odprawy czasowej. W projekcie zawarto szereg zmian o charakterze dostosowawczym w zakresie przepisów dotyczących procedury uszlachetniania biernego oraz kwestii związanych z długiem celnym, a także nowe rozwiązania mające na celu wprowadzenie możliwości przedłużenia terminów dla zwrotów lub umorzeń należności celnych.

Przyjęcie projektowanej ustawy opartej na przepisach obowiązujących w Unii Europejskiej umożliwi polskim podmiotom gospodarczym zaznajomienie się z mechanizmami jakie będą miały zastosowanie do obrotu towarami z zagranicą w momencie akcesji.

SEKRETARZ
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ STANU
W MINISTERSTWIE SPRAW ZAGRANICZNYCH

Prof. dr hab. Danuta Hübner
Sekt.Min. DH/ 3931 /2002/DPE/mbm

Warszawa, 4 . XII . 2002r.

Pan
Aleksander Proksa
Sekretarz Rady Ministrów

Opinia o zgodności projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks celny, z prawem Unii Europejskiej, wyrażona na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. Nr 106, poz. 494) przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej, Minister Danutę Hübner, działającą z upoważnienia Przewodniczącego Komitetu Integracji Europejskiej

W związku z przedłożonym projektem ustawy (pismo nr RM-10-248-02) pozwałam sobie wyrazić następującą opinię:

- I. Przedmiotem projektowanej ustawy jest dostosowanie przepisów prawa polskiego do Rozporządzenia Rady (EWG) Nr 2913/92 z dnia 12 października 1992r. ustanawiającego Kodeks Celny Wspólnoty (Dz.Urz. WE nr L 302, 19.10.92), Rozporządzenia Komisji (EWG) Nr 2454/93 z 2 lipca 1993 r. w sprawie ustalenia postanowień dotyczących wprowadzenia Rozporządzenia Rady (EWG) Nr 2913/92 ustanawiającego Kodeks Celny Wspólnoty (Dz.Urz. WE nr L 253, 11.10.93), w związku ze zmianami do nich wprowadzonymi.
- II. Projektowana nowelizacja ustawy wprowadza art. 64 § 3a i § 3b, zgodnie z którymi, organy celne mogą dopuścić złożenie zgłoszenia celnego, przed przedstawieniem towaru, wyznaczając termin jego przedstawienia. W przypadku, gdy termin ten nie zostanie dotrzymany zgłoszenie celne uważane jest za niezłożone. Projektowana zmiana jest zgodna z postanowieniami art. 201 § 2 i 3 Rozporządzenia Komisji (EWG) Nr 2454/93.

- III. Wprowadzenie art. 81 § 1a umożliwi organom celnym wyrażenie zgody na nie przedstawianie wraz ze zgłoszeniem celnym dokumentów wymaganych na podstawie przepisów odrębnych gdy zgłoszenie dokonywane jest w drodze elektronicznej. Zmiana ta jest zgodna z art. 77 § 2 Rozporządzenia Rady (EWG) Nr 2913/92 w brzmieniu zmodyfikowanym Rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 2700/2000.
- IV. Projektowana nowelizacja art. 97 ustawy – Kodeks celny, rezygnując z określania miejsca zakończenia procedury tranzytu w przypadku towarów niekrajowych dostosowuje prawo polskie do postanowień art. 91 § 1 Rozporządzenia Rady (EWG) Nr 2913/92.
- V. Projektowany art. 98 określa kiedy zostaje zakończona procedura tranzytu i kiedy organ celny uznaje ją za zamkniętą, przy czym projektowany przepis jest odpowiednikiem art. 92 Rozporządzenia Rady (EWG) Nr 2913/92.
- VI. Projektowana w ustawie nowelizacja art. 102 ustawy - Kodeks celny dostosowuje prawo polskie do postanowień art. 98 Rozporządzenia Rady (EWG) Nr 2913/92.
- VII. Postanowienia projektowanej ustawy w art. 102, 104 § 1, 105 § 1 i 107 związane z wprowadzeniem do polskiego porządku prawnego składów celnych prowadzonych przez organy celne (tzw. składy celne typu F) są zgodne z art. 525 § 1 c) Rozporządzenia Komisji (EWG) Nr 2454/95 w brzmieniu zmienionym Rozporządzeniem Komisji (WE) 993/2001.
- VIII. Zawarte w projektowanej ustawie zmiany art. 108 i 112 dotyczące odpowiedzialności korzystającego ze składu celnego dostosowują w tym zakresie prawo polskie do rozwiązań wspólnotowych zawartych w art. 102 § 1 i art. 105 Rozporządzenia Rady (EWG) Nr 2913/92.
- IX. Projektowana ustawa modyfikując brzmienie art. 115 wprowadza możliwość określenia szczegółowych terminów stosowania procedury składu celnego dla towarów krajowych, dla których przepisy szczególne łączą objęcie tą procedurą ze skutkami w postaci wywozu oraz określania innych niż wywóz dopuszczalnych przeznaczeń celnych, które pozwalają na zakończenie wobec tych towarów procedury składu celnego. Przepis ten oparty jest na postanowieniach art. 108 § 2 oraz art. 113 Rozporządzenia Rady (EWG) Nr 2913/92, które mają zastosowanie wobec towarów objętych Wspólną Polityką Rolną i przyjętymi w jej ramach przepisami szczegółowymi.

- X. Projektowana ustawa przewiduje wprowadzenie nowego art. 119 § 4, dotyczącego towarów objętych procedurą składu celnego bez przedstawiania ich organom celnym i przed złożeniem odpowiedniego zgłoszenia. Projektowany § 4 przewiduje, że w takiej sytuacji, osoba uprawniona do korzystania z procedury może złożyć wniosek o zastosowanie elementów kalkulacyjnych właściwych w dniu powstania długu celnego. Rozwiązanie to wprowadza do polskiego porządku prawnego przepisy postanowienia zawarte w art. 112 § 3 Rozporządzenia Rady (EWG) Nr 2913/92.
- XI. Zmiany wprowadzane do art. 125 § 2, wprowadzenie art. 125 §2a oraz zmiana brzmienia art. 141 pozwala na dostosowanie do przepisów prawa wspólnotowego zawartych w art. 118 Rozporządzenia Rady (EWG) Nr 2913/92.
- XII. Projektowana nowelizacja art. 129 § 1 ustawy – Kodeks celny dostosowuje w tym zakresie brzmienie przepisu do art. 123 § 1 Rozporządzenia Rady (EWG) Nr 2913/92.
- XIII. Projektowana nowelizacja wprowadza nowy art. 133¹, zgodnie z którym zwrot należności celnych nie przysługuje, jeżeli wywóz produktów kompensacyjnych połączony był ze stosowaniem środków preferencyjnych przewidzianych dla wywozu danego towaru poza polski obszar celny. Przepis ten oparty jest na brzmieniu art. 124 Rozporządzenia Rady (EWG) Nr 2913/92 przy czym należy podkreślić, że rozporządzenie wykonawcze, które ma zostać wydane na podstawie art. 133¹ § 2 powinno, dla pełnej zgodności z prawem Unii Europejskiej, obejmować wszystkie przypadki środków preferencyjnych wskazane w art. 124 Rozporządzenia Rady (EWG) Nr 2913/92.
- XIV. Projektowana ustawa zawiera istotne zmiany w art. 145 dotyczącym procedury odprawy czasowej a także nowe brzmienie art. 147, 148, 149 i 150. Zmiany zawarte w art. 145 dostosowują prawo polskie do postanowień art. 137 Rozporządzenia Rady (EWG) Nr 2913/92. Możliwość przedłużenia terminów przewidziana w nowym brzmieniu art. 147 § 3 jest zgodna z art. 140 § 3 Rozporządzenia Rady (EWG) Nr 2913/92. Zmiany w art. 149 i 150 dotyczących kwot należności celnych przywozowych za towary objęte procedurą odprawy czasowej z częściowym zwolnieniem od należności celnych dostosowują prawo polskie do rozwiązań zawartych w art. 143 i 144 Rozporządzenia Rady (EWG) Nr 2913/92.
- XV. Projektowana ustawa przewiduje szereg zmian w przepisach dotyczących procedury uszlachetniania biernego, przewidując zmiany w art. 154, art. 155, art. 157 i art. 158. Zmiany te dostosowują prawo polskie do rozwiązań zawartych w art. 145, art. 146, art.

148, art. 149, art. 150, art. 151 Rozporządzenia Rady (EWG) Nr 2913/92 oraz art. 586 § 2 i 588 Rozporządzenia Komisji (EWG) Nr 2454/93.

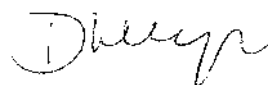
- XVI. Projektowana ustawa wprowadza nowy art. 158¹, zgodnie z którym jeżeli towary objęte procedurą uszlachetniania biernego w ramach jednego pozwolenia są wywożone czasowo na podstawie wielu zgłoszeń celnych, organ celny może, na wniosek osoby posiadającej pozwolenie, ustalić średnią stawkę cła jaka będzie miała zastosowanie do tych operacji. Przepis ten wprowadza do polskiego porządku prawnego rozwiązanie obowiązujące w Unii Europejskiej sformułowane w art. 592 Rozporządzenia Komisji (EWG) Nr 2454/93.
- XVII. Projektowana ustawa wprowadza nowe brzmienie art. 160 § 3 przewidując, że organ celny uznaje towar nowy za produkt zamienny, jeżeli został on wydany nieodpłatnie, nie tylko jak było dotychczas ze względu na zobowiązania gwarancyjne ale także w związku z istnieniem wady fabrycznej. Rozwiązanie to dostosowuje w tym względzie prawo polskie do postanowień art. 155 § 2 Rozporządzenia Rady (EWG) Nr 2913/92.
- XVIII. Projektowane skreślenie § 3 w art. 162 ustawy – Kodeks celny dostosowuje prawo polskie do przepisów wspólnotowych zawartych w art. 588 § 2 Rozporządzenia Komisji (EWG) Nr 2454/93.
- XIX. Analizowany projekt ustawy przewiduje zmiany w art. 222 § 4 i 5 dotyczącym pobierania przez organ celny odsetków wyrównawczych, w wypadku przesunięcia daty powstania długu celnego lub zarejestrowania kwoty wynikającej z tego długu. Projektowane zmiany dostosowują prawo polskie do postanowień art. 214 § 3 Rozporządzenia Rady (EWG) Nr 2913/92.
- XX. Projektowana ustawa nowelizując art. 225 ustawy – Kodeks celny przewiduje w miejsce jednej, dwie odrębne delegacje do wydania rozporządzeń wykonawczych określających wypadki, w których nie powstaje dług celny pomimo wystąpienia określonych okoliczności. Przepis ten powoła na dostosowanie prawa polskiego do art. 204 Rozporządzenia Rady (EWG) Nr 2913/92 i art. 859 Rozporządzenia Komisji (EWG) Nr 2454/93.
- XXI. Projektowane zmiany w brzmieniu art. 227, art. 229, art. 230 i art. 236 związane z terminami rejestracji kwot wynikających z długu celnego wprowadzają do polskiego prawa postanowienia zgodne z art. 218 § 1 i 2, art. 220, art. 221 i art. 227 Rozporządzenia Rady (EWG) Nr 2913/92.

XXII. Projektowana nowelizacja ustawy – Kodeks celny wprowadza zmiany do art. 246, art. 247, art. 248, art. 250 i art. 252 mające na celu wprowadzenie możliwości przedłużenia terminów dla zwrotów lub umorzeń należności celnych. Postanowienia te są generalnie zgodne z przepisami prawa wspólnotowego zawartymi w art. 236, art. 237, art. 238 i art. 241 Rozporządzenia Rady (EWG) Nr 2913/92.

XXIII. Projektowana ustawa przewiduje w art. 1 ust 62 – 70 zmiany przepisów w zakresie kontroli celnej. Należy w tym miejscu wskazać, że zgodnie z art. 13 Rozporządzenia Rady (EWG) Nr 2913/92 organy celne w sposób zgodny z przepisami mogą podejmować wszelkie działania kontrolne jakie uznają za niezbędne w celu właściwego stosowania przepisów prawa celnego.

XXIV. W konkluzji stwierdzam, że projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks celny, jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem,

Do uprzejmej wiadomości:

Pan Grzegorz Kołodko
Wiceprezes Rady Ministrów
Minister Finansów

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA FINANSÓW¹⁾**

z dnia .....

zmieniające rozporządzenie w sprawie gospodarczych procedur celnych.

Na podstawie art. 90 § 3, art. 102 § 3, art. 105 § 8 i § 9, art. 116 § 4, art. 121 § 3, art. 125 § 2b, art. 126 § 3, art. 128 § 6, art. 136, art. 138, art. 144, art. 148, art. 150 § 3, art. 157 § 3, art. 158¹ § 8, art. 165 ustawy z dnia 9 stycznia 1997 r. - Kodeks celny (Dz. U. z 2001 r. Nr 75, poz. 802, z późn. zm.)²⁾ zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 8 marca 2002 r. w sprawie gospodarczych procedur celnych (Dz. U. Nr 18, poz. 214 oraz z 2002 r. Nr 43, poz. 384) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 1 po pkt 6 dodaje się pkt 6a w brzmieniu:

„6a) rodzaje towarów niewchodzących w skład produktów kompensacyjnych, ale umożliwiających lub ułatwiających ich produkcję, których wykorzystywanie nie będzie uznawane za proces uszlachetniania”;

2) w § 2 po pkt 8 dodaje się pkt 8a - 8c w brzmieniu:

„8a) skład celny typu D - skład celny prywatny określony w art. 103 § 3 Kodeksu celnego, gdzie korzystającym ze składu jest prowadzący skład celny i jednocześnie w którym ma zastosowanie postępowanie określone w art. 119 § 3 i § 4 Kodeksu celnego,

8b) skład celny typu E - zastosowanie procedury składu celnego bez złożenia towarów w składzie celnym, na zasadach prywatnego składu celnego,

8c) skład celny typu F - skład celny publiczny określony w art. 103 § 2 Kodeksu celnego, prowadzony przez organy celne, w którym odpowiedzialność, o której mowa w art. 107 pkt 1 i 2 Kodeksu celnego, ponosi odrębnie każdy korzystający ze składu celnego,”;

3) § 10 otrzymuje brzmienie:

„§ 10. 1. Osoba ubiegająca się o udzielenie pozwolenia na prowadzenie składu celnego typu A, B, C lub D składa do dyrektora izby celnej, za pośrednictwem naczelnika urzędu celnego, właściwego miejscowo ze względu na proponowaną lokalizację składu celnego, pisemny wniosek wraz z załącznikami. Wzór wniosku stanowi załącznik nr 1 do rozporządzenia.

2. Osoba ubiegająca się o udzielenie pozwolenia na prowadzenie prywatnego składu celnego typu E składa do dyrektora izby celnej, za pośrednictwem naczelnika urzędu celnego, właściwego miejscowo ze względu na proponowaną lokalizację miejsca, w którym zostaną

¹⁾ Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej – finanse publiczne, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 29 marca 2002 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. Nr 32, poz. 301, Nr 43, poz. 378 i Nr 93, poz. 834).

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego ustawy wymienionej w podstawie prawnej wydania rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. U. z 2001 r. Nr 89, poz. 972, Nr 110, poz. 1189, Nr 125, poz. 1386 i Nr 128, poz. 1403, z 2002 r. Nr 41, poz. 365, Nr 89, poz. 804, Nr 112, poz. 974, Nr 141, poz. 1178 i Nr 169, poz. 1387 oraz z 2003 r. Nr ....., poz. ....).

złożone towary objęte procedurą składu celnego, pisemny wniosek wraz z załącznikami. Wzór wniosku i instrukcja jego wypełniania stanowi załącznik nr 6 do rozporządzenia.

3. Do wniosku o udzielenie pozwolenia na prowadzenie składu celnego należy dołączyć:

- 1) dokumenty potwierdzające prowadzenie przez wnioskodawcę działalności gospodarczej,
- 2) dokument potwierdzający tytuł prawny wnioskodawcy do korzystania z miejsca, w którym ma być prowadzony skład celny,
- 3) zaświadczenie o nadaniu statystycznego numeru identyfikacyjnego REGON,
- 4) decyzję o nadaniu numeru identyfikacji podatkowej NIP,
- 5) potwierdzenie zgłoszenia rejestracyjnego podatnika podatku od towarów i usług oraz podatku akcyzowego lub oświadczenie, że nie ciąży na nim obowiązek dokonania zgłoszenia rejestracyjnego, gdyż korzysta z podmiotowego zwolnienia od podatku od towarów i usług,
- 6) zaświadczenie wydane przez właściwy dla wnioskodawcy:
  - a) urząd skarbowy o niezaleganiu przez wnioskodawcę z podatkami stanowiącymi dochód budżetu państwa,
  - b) oddział Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o niezaleganiu przez wnioskodawcę ze składkami na ubezpieczenia społeczne,
- 7) informację z Centralnego Rejestru Skazanych Ministerstwa Sprawiedliwości o niekaralności osób kierujących działalnością wnioskodawcy za przestępstwo przeciwko wiarygodności dokumentów, mieniu, obrotowi pieniędzmi i papierami wartościowymi, przestępstwo gospodarcze lub za przestępstwo skarbowe,
- 8) opinię o sytuacji finansowej, wydaną przez bank prowadzący rachunek rozliczeniowy wnioskodawcy,
- 9) oświadczenie wnioskodawcy, że w stosunku do niego nie jest prowadzone postępowanie egzekucyjne, upadłościowe, likwidacyjne ani układowe, sporządzone zgodnie z wzorem określonym w załączniku nr 2 do rozporządzenia,
- 10) plan składu celnego wraz z określeniem powierzchni oraz opisem sposobu odgradzenia i zabezpieczenia składu celnego,
- 11) inne dokumenty, wymagane na podstawie przepisów odrębnych, związane z działalnością wykonywaną w składzie celnym lub rodzajem składowanych towarów,
- 12) oświadczenie wnioskodawcy potwierdzające spełnienie przez niego warunku określonego w art. 105 § 5 pkt 2 Kodeksu celnego.

4. Wnioskodawca jest obowiązany, na żądanie dyrektora izby celnej, do dostarczenia w wyznaczonym terminie dodatkowych dokumentów lub informacji dotyczących okoliczności mających wpływ na udzielenie pozwolenia na prowadzenie składu celnego, o których mowa w art. 91 § 1 pkt 1 i art. 106 § 1 Kodeksu celnego.

5. Dokumenty, o których mowa w ust. 3, powinny zawierać dane aktualne w dniu złożenia wniosku o udzielenie pozwolenia na prowadzenie składu celnego.

6. Dokumenty, o których mowa w ust. 3 pkt 6-8, powinny być sporządzone nie wcześniej niż 3 miesiące przed dniem złożenia wniosku.

7. Dokumenty, o których mowa w ust. 3 i 4, powinny być dołączone w oryginale lub kserokopii poświadczonej urzędowo lub notarialnie.

8. Do prowadzenia składu celnego typu F stosuje się odpowiednio przepisy niniejszego rozporządzenia, z wyjątkiem przepisów dotyczących postępowania w sprawie udzielenia i cofnięcia pozwolenia na prowadzenie składu celnego, chyba że przepis szczególnie stanowi inaczej.”;

4) § 11 otrzymuje brzmienie:

„§ 11. 1. Po złożeniu wniosku, o którym mowa w § 10 ust. 1 lub 2, funkcjonariusz celny dokonuje w obecności wnioskodawcy oceny miejsca przeznaczonego na prowadzenie składu celnego i sporządza protokół według wzoru stanowiącego załącznik nr 3 do rozporządzenia. W wypadku składu celnego typu D ocena uwzględnia także wymogi określone w przepisach szczególnych dotyczących stosowania procedur uproszczonych.

2. Protokół, o którym mowa w ust. 1, wraz z opinią naczelnika urzędu celnego w sprawie możliwości sprawowania kontroli celnej oraz dokumentami, o których mowa w § 10 ust. 2, należy niezwłocznie przesłać dyrektorowi izby celnej.

3. Opinia, o której mowa w ust. 2, powinna w szczególności dotyczyć spełnienia warunków określonych w art. 91 i art. 106 § 1 Kodeksu celnego.”;

5) § 12 otrzymuje brzmienie:

„§ 12. 1. Po otrzymaniu dokumentacji, o której mowa w § 11, dyrektor izby celnej dokonuje jej weryfikacji.

2. Jeżeli weryfikacja dokumentacji, o której mowa w ust. 1, potwierdza spełnienie wymogów dla udzielenia pozwolenia na prowadzenie składu celnego, przed udzieleniem pozwolenia na prowadzenie składu celnego, dyrektor izby celnej wzywa wnioskodawcę do wniesienia opłaty, o której mowa w art. 275 § 1 Kodeksu celnego, oraz do złożenia zabezpieczenia generalnego, o którym mowa w art. 105 § 5 pkt 6 Kodeksu celnego, w terminie jednego miesiąca od daty doręczenia wezwania.

3. Na uzasadniony wniosek, złożony przez wnioskodawcę do dyrektora izby celnej za pośrednictwem naczelnika urzędu celnego przed upływem terminu, o którym mowa w ust. 2, dyrektor izby celnej może przedłużyć termin wyznaczony do złożenia zabezpieczenia generalnego, jednak nie dłużej niż o jeden miesiąc.

4. Jeżeli wniesienie opłaty, o której mowa w art. 275 § 1 Kodeksu celnego nie nastąpi w terminie, o którym mowa w ust. 2, albo zabezpieczenie generalne nie zostanie złożone w terminie, o którym mowa w ust. 2 lub 3, dyrektor izby celnej wydaje decyzję o odmowie udzielenia pozwolenia na prowadzenie składu celnego.

5. Złożenie zabezpieczenia generalnego nie wymaga uzyskania odrębnego pozwolenia, o którym mowa w art. 197 Kodeksu celnego.

6. Przyjęcia zabezpieczenia, o którym mowa w ust. 2, dokonuje dyrektor izby celnej.

7. Potwierdzenie przyjęcia zabezpieczenia generalnego dyrektor izby celnej niezwłocznie przekazuje naczelnikowi urzędu celnego.

8. Potwierdzenie, o którym mowa w ust. 7, wydaje się na okres odpowiadający terminowi ważności złożonego zabezpieczenia generalnego, z zaznaczeniem, iż towary nie będą obejmowane procedurą składu celnego, w wypadku gdy nie zostanie spełniony warunek, o którym mowa w ust. 9.

9. Zabezpieczenie generalne z określonym terminem ważności, składane jako warunek udzielenia pozwolenia na prowadzenie składu celnego, powinno być przedłużone najpóźniej na miesiąc przed upływem terminu jego ważności. Termin ważności nowego zabezpieczenia biegnie od dnia następnego po dniu wygaśnięcia uprzednio złożonego zabezpieczenia.

10. Jeżeli prowadzący skład celny nie dopełni obowiązku, o którym mowa w ust. 9, naczelnik urzędu celnego niezwłocznie wszczyna postępowanie w celu uregulowania sytuacji towarów.

11. W wypadku, o którym mowa w ust. 9, do składu celnego nie mogą być wprowadzane żadne towary.”;

6) w § 13 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Pozwolenie na prowadzenie składu celnego wydawane jest na czas nieoznaczony. Pozwolenie może dotyczyć prowadzenia składu celnego publicznego typu A lub typu B albo składu celnego prywatnego typu C lub typu D lub typu E.

2. Wzór pozwolenia na prowadzenie składu celnego:

- a) typu A, B, C lub D stanowi załącznik nr 4 do rozporządzenia,
- b) typu E stanowi załącznik nr 6a do rozporządzenia.”;

7) w § 19 dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. W wypadku składu celnego typu E przepis § 36 stosuje się odpowiednio.”;

8) w § 20 dotychczasowe brzmienie oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do składu celnego typu F.”;

9) w § 21 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Przepisów ust. 1 do 3 nie stosuje się do składu celnego typu F.”;

10) w § 23 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. W składzie celnym typu F zamiast ewidencji towarowej prowadzona jest ewidencja towarów objętych procedurą składu celnego, określona w rozporządzeniu wydanym na podstawie art. 12 Kodeksu celnego.”;

11) § 24 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 24.1. Ewidencje towarowe dotyczące towarów objętych procedurą składu celnego powinny zawierać:

- 1) liczbę porządkową,
- 2) numer i datę pozwolenia na korzystanie z procedury składu celnego,
- 3) datę wprowadzenia towarów do składu celnego,
- 4) datę wyprowadzenia ze składu celnego ostatniej partii towarów z danej dostawy,
- 5) dane wynikające ze zgłoszenia celnego o objęciu towarów procedurą składu celnego:
  - a) opis towarów wraz z podaniem kodu PCN,
  - b) numery identyfikacyjne, liczbę i rodzaj opakowań,
  - c) masę netto towarów,
  - d) wartość celną towarów,
  - e) pozycje ewidencji towarów, pod którymi zarejestrowane zostały zgłoszenia celne,
- 6) datę i pozycję ewidencji towarów, pod którą zarejestrowane zostało zgłoszenie celne o objęciu towarów inną procedurą celną lub innego dokumentu określającego przeznaczenie celne towarów, kończące procedurę składu celnego,
- 7) dane niezbędne do ustalenia ruchu towarów, a szczególnie miejsca, w którym się znajdują, włącznie z danymi dotyczącymi przemieszczenia towarów objętych procedurą składu celnego do innego składu celnego,
- 8) dane dotyczące czasowego wyprowadzenia towarów ze składu celnego,
- 9) dane dotyczące dokonywania zwyczajowych czynności mających na celu zapewnienie utrzymania towarów w niezmienionym stanie, poprawienie ich wyglądu, jakości handlowej lub przygotowanie ich do dystrybucji bądź odsprzedaży.”;

12) po § 53 dodaje się § 53a w brzmieniu:

„§ 53a. Wykorzystywanie towarów niewchodzących w skład produktów kompensacyjnych, ale umożliwiających lub ułatwiających ich produkcję, nawet jeżeli są one całkowicie lub

częściowo zużyte w procesie uszlachetniania, nie będzie uznawane za taki proces wobec następujących towarów :

- 1) paliw, źródeł energii innych niż potrzebne do przeprowadzania prób produktów kompensacyjnych lub wykrywania wad w towarach przywożonych w celu naprawy,
- 2) smarów innych niż potrzebne do przeprowadzania prób, dostosowania lub wycofania produktów kompensacyjnych,
- 3) wyposażenia i narzędzi.”;

13) po § 54 dodaje się § 54a w brzmieniu:

„§ 54a. 1. Zestawienie miesięczne lub kwartalne stosuje się, jeżeli towary przywożone będą obejmowane procedurą uszlachetniania czynnego i będą opuszczać polski obszar celny według stałej częstotliwości pozwalającej na przyjęcie zbliżonych terminów wywozu lub powrotnego wywozu.

2. Sposób stosowania zestawień miesięcznych i kwartalnych, o których mowa w art. 125 § 2a Kodeksu celnego, przedstawiony jest w załączniku nr 18a do rozporządzenia.”;

14) § 87 otrzymuje brzmienie:

„§ 87. W wypadku konieczności ustalenia kwoty należności celnych przywozowych, która ma zostać zwrócona lub umorzona, należy ustalić, w oparciu o normy zużycia, ilość towarów przywożonych, które zostały zużyte do wytworzenia produktów kompensacyjnych, w stosunku do których należności celne przywozowe mają być zwrócone lub umorzone.”;

15) § 89 otrzymuje brzmienie:

„§ 89. Za zgodą urzędu kontrolnego wniosek o zwrot lub umorzenie należności celnych przywozowych może zostać sporządzony z pominięciem tych danych, które nie służą do określenia kwoty należności, które mają być zwrócone lub umorzone.”;

16) § 144 otrzymuje brzmienie:

„§ 144. Przedmiotem odprawy czasowej z częściowym zwolnieniem od należności celnych przywozowych nie mogą być towary przeznaczone do konsumpcji.”;

17) po § 154 dodaje się § 154a w brzmieniu:

„§ 154a. Jeżeli procedura odprawy czasowej z całkowitym zwolnieniem od należności przywozowych towarów przeznaczonych do wystawiania lub zademonstrowania na imprezie oraz używanych towarów przywożonych na aukcje, kończy się procedurą dopuszczenia do obrotu, kwota długu celnego określana jest na podstawie elementów kalkulacyjnych właściwych dla tych towarów w chwili przyjęcia zgłoszenia celnego do procedury dopuszczenia do obrotu.”;

18) po § 154a dodaje się § 154b w brzmieniu:

„§ 154b. Jeżeli osoba posiadająca pozwolenie na korzystanie z procedury odprawy czasowej naruszy przepisy prawa celnego i, pomimo wezwania, w terminie wyznaczonym przez naczelnika urzędu celnego nie dostosuje prowadzonej działalności do wymogów wynikających z przepisów prawa celnego, naczelnik urzędu celnego może cofnąć pozwolenie.

2. Naczelnik urzędu celnego cofa pozwolenie na korzystanie z procedury odprawy czasowej, jeżeli osoba posiadająca pozwolenie, po wezwaniu, o którym mowa w ust. 1,

ponownie naruszy przepisy prawa celnego, a zwłaszcza jeżeli jej działanie lub zaniechanie spowoduje uszczuplenie dochodów budżetu państwa w kwocie nie mniejszej niż równowartość 2.000 EURO.

19) po § 159 dodaje się § 159a w brzmieniu:

„§ 159a. 1. Pozwolenie na korzystanie z procedury uszlachetniania biernego powinno określać środki i metody pozwalające na ustalenie, że towary wywożone czasowo wejdą w skład produktów kompensacyjnych albo, jeżeli pozwolenie to przewiduje stosowanie systemu wymiany, że spełnione są warunki, o których mowa w art. 160 Kodeksu celnego.

2. Jeżeli charakter procesu uszlachetniania uniemożliwia ustalenie, że towary wywożone czasowo wejdą w skład produktów kompensacyjnych, pozwolenie na korzystanie z procedury uszlachetniania biernego powinno określać środki i metody pozwalające na ustalenie, że towary użyte w procesach uszlachetniania spełniają warunki, o których mowa w art. 154 § 3 Kodeksu celnego.”;

20) po § 166 dodaje się § 166a w brzmieniu:

„§ 166a. 1. Jeżeli pozwolenie na korzystanie z procedury uszlachetniania biernego nie przewiduje zastosowania średniej stawki celnej, a osoba posiadająca pozwolenie chce skorzystać z takiej możliwości, powinna złożyć wniosek o zmianę pozwolenia w tym zakresie.

2. Przykładowy wzór dokonywania obliczania średniej stawki celnej stanowi załącznik nr 49a do rozporządzenia.”;

21) w § 162 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Naczelnik urzędu celnego może zezwolić, aby zgłoszenie celne o objęcie towarów procedurą uszlachetniania biernego w celu naprawy niemającej charakteru zarobkowego lub w celu wykonania zobowiązań gwarancyjnych, lub w związku z istnieniem wady fabrycznej zostało złożone równocześnie ze skróconym wnioskiem o udzielenie pozwolenia na korzystanie z procedury uszlachetniania biernego.”;

22) § 182 uchyla się;

23) w § 183 uchyla się ust. 2;

24) § 184 otrzymuje brzmienie:

„§ 184. 1. Przy ustalaniu wartości towarów wywożonych czasowo zgodnie z jedną z metod, o których mowa art. 157 § 2a Kodeksu celnego kosztów załadunku, transportu i ubezpieczenia towarów wywożonych czasowo poniesionych do miejsca, w którym proces uszlachetniania lub ostatni taki proces został przeprowadzony nie wlicza się do:

- 1) wartości towarów wywożonych czasowo, która jest uwzględniana przy ustalaniu wartości celnej produktów kompensacyjnych zgodnie z art. 30 § 1 pkt 2 lit. a Kodeksu celnego, lub
- 2) kosztów uszlachetniania biernego, jeżeli wartość towarów wywożonych czasowo nie może zostać ustalona zgodnie z art. 30 § 1 pkt 2 lit. a Kodeksu celnego.

2. Koszty załadunku, transportu i ubezpieczenia produktów kompensacyjnych od miejsca, w którym towary te zostały poddane procesowi uszlachetniania biernego do granicy państwa lub portu polskiego wlicza się do kosztów uszlachetniania biernego.

3. Koszty załadunku, transportu i ubezpieczenia obejmują:

- a) koszty prowizji i pośrednictwa, z wyjątkiem prowizji od zakupu,
- b) koszt pojemników niebędących integralną częścią towarów wywożonych czasowo,
- c) koszt pakowania, w tym koszt robocizny i materiałów,
- d) koszty obsługi powstałe w związku z transportem towarów.

25) § 187 otrzymuje brzmienie:

„§187. Przepis art. 158 § 3 Kodeksu celnego stosuje się odpowiednio w odniesieniu do produktów zamiennych wydanych nieodpłatnie ze względu na zobowiązania gwarancyjne lub w związku z istnieniem wady fabrycznej.”;

26) w § 1 pkt 9, 10, 11 i 12, w § 52 pkt 8, w § 54 pkt 4, w § 55 ust. 2, w § 88, w § 90, w § 91, w § 92, w tytule Oddziału 1 w Rozdziale 5, w § 128 w zdaniu wstępnym, w § 129 w zdaniu wstępnym, w tytule Oddziału 2 w Rozdziale 5, w § 185 ust. 1, w załączniku nr 11 w pkt 14 użyty w różnych przypadkach wyraz „cło” zastępuje się użytymi w odpowiednich przypadkach wyrazami „należności celne przywózowe”;

27) załącznik nr 6 otrzymuje brzmienie określone w załączniku nr 1 do niniejszego rozporządzenia;

28) po załączniku nr 6 dodaje się załącznik nr 6a w brzmieniu określonym w załączniku nr 2 do niniejszego rozporządzenia;

29) po załączniku nr 18 dodaje się załącznik nr 18a w brzmieniu określonym w załączniku nr 3 do niniejszego rozporządzenia;

30) załącznik nr 47 do rozporządzenia otrzymuje brzmienie określone w załączniku 4 do niniejszego rozporządzenia;

31) załącznik nr 49 do rozporządzenia otrzymuje brzmienie określone w załączniku 5 do niniejszego rozporządzenia;

32) załącznik nr 49a do rozporządzenia otrzymuje brzmienie określone w załączniku 6 do niniejszego rozporządzenia.

§ 2. 1. Postępowania wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia podlegają rozpatrzeniu według przepisów dotychczasowych, z zastrzeżeniem ust.2.

2. Postępowania w sprawie udzielenia lub zmiany pozwolenia, wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, są prowadzone na podstawie przepisów niniejszego rozporządzenia.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ..... r.

MINISTER FINANSÓW

Załącznik nr 1

Wytyczna do załącznika nr 6:

Zawarty w załączniku 6 wzór wniosku oraz instrukcja jego sporządzenia powinny być *mutatis mutandis* zgodne ze wzorem i zasadami wypełniania określonymi w załączniku nr 67 do rozporządzenia nr 2454/93 określającego przepisy wykonawcze do Wspólnotowego Kodeksu Celnego.

Załącznik nr 2

Wytyczna do załącznika nr 6a:

Zawarty w załączniku 6a wzór pozwolenia powinien być *mutatis mutandis* zgodny ze wzorem określonym w załączniku nr 67 do rozporządzenia nr 2454/93 określającego przepisy wykonawcze do Wspólnotowego Kodeksu Celnego.

Załącznik nr 3

Sposób stosowania zestawień miesięcznych i kwartalnych

1. Przykład zestawienia miesięcznego.

Założenia:

- 1) zostało wydane pozwolenie na stosowanie procedury uszlachetniania czynnego w systemie zawiesznień,
- 2) termin powrotnego wywozu, o którym mowa w art. 125 § 1 Kodeksu celnego, wyznaczono na 3 miesiące,
- 3) do procedury uszlachetniania czynnego zgłoszono 3 przesyłki w dniach:
1 stycznia, 15 stycznia, 31 stycznia.

Schemat ilustrujący sposób stosowania zestawienia miesięcznego:

Styczeń	Luty	marzec	kwiecień	Maj	czerwiec
1.....	.....	31			
15	.....	.....	 15		
31	.....	.....	30		

- a) dla wszystkich zgłoszeń celnych termin powrotnego wywozu upływa 30 kwietnia,
- b) rozliczenia procedury należy dokonać stosownie do postanowień § 73 rozporządzenia, nie później niż w terminie 30 dni, tj. najpóźniej do dnia 30 maja.

2. Przykład zestawienia kwartalnego.

Założenia:

- 1) zostało wydane pozwolenie na stosowanie procedury uszlachetniania czynnego w systemie zawiesznień,
- 2) termin powrotnego wywozu, o którym mowa w art. 125 § 1 Kodeksu celnego, wyznaczono na 3 miesiące,
- 3) do procedury uszlachetniania czynnego zgłoszono 9 przesyłek w ciągu kwartału, tj. w styczniu w dniach: 1, 15 i 31; w lutym w dniach: 1, 15 i 28; w marcu w dniach: 1, 15 i 31.

Schemat ilustrujący sposób stosowania zestawienia kwartalnego:

styczeń	Luty	marzec	Kwiecień	Maj	czerwiec
1.....	.....	31			
15	.....	.....	 15		
31	.....	.....	30		
	1	.....	30		
	15	.....	.....	 15	
	28	.....	.....	31	
		1.....	.....	31	
		15	.....	.....	 15
		31	.....		30

- a) dla wszystkich zgłoszeń celnych termin powrotnego wywozu upływa 30 czerwca,
- b) rozliczenia procedury należy dokonać stosownie do postanowień § 73 rozporządzenia, nie później niż w terminie 30 dni, tj. najpóźniej do dnia 30 lipca.

Załącznik nr 4

Wtyczna do załącznika nr 47:

Załącznik nr 47 do rozporządzenia określa wzór wniosku o udzielenie / zmianę pozwolenia na korzystanie z procedury uszlachetniania biernego. Wzór ten powinien być zgodny ze wzorem i zasadami wypełniania dokumentów określonymi w załączniku nr 67 do rozporządzenia nr 2454/93 określającego przepisy wykonawcze do Wspólnotowego Kodeksu Celnego.

W szczególności formularz ten powinien uwzględniać nowe rozwiązania przewidywane w ustawie z dnia ..... o zmianie ustawy Kodeks celny (Dz. U. Nr ..., poz. ...), tj. możliwość wystąpienia z wnioskiem o zastosowanie średniej stawki celnej oraz - w przypadku, o którym mowa w art. 154 § 3 ustawy - konieczność wskazania we wniosku, że charakter procesu uszlachetniania uniemożliwia ustalenie, że towary wywożone czasowo wejdą w skład produktów kompensacyjnych.

Załącznik nr 5

Wtyczna do załącznika nr 49:

Załącznik nr 49 do rozporządzenia określa wzór pozwolenia na korzystanie z procedury uszlachetniania biernego. Wzór ten powinien być zgodny ze wzorem i zasadami wypełniania dokumentów określonymi w załączniku nr 67 do rozporządzenia nr 2454/93 określającego przepisy wykonawcze do Wspólnotowego Kodeksu Celnego.

W szczególności formularz ten powinien uwzględniać nowe rozwiązania przewidywane w ustawie z dnia ..... o zmianie ustawy Kodeks celny (Dz. U. Nr ..., poz. ...), tj. możliwość obliczenia średniej stawki celnej oraz - w przypadku, o którym mowa w art. 154 § 3 ustawy - konieczność wskazania środków i metod pozwalających na ustalenie, że towary użyte w procesach uszlachetniania spełniają warunki, o których mowa w art. 154 § 3 Kodeksu celnego.

Załącznik nr 6

Przykładowy wzór dokonywania obliczania średniej stawki celnej

I. OBLICZANIE ŚREDNIEJ STAWKI CELNEJ

1. Wartość celna produktów kompensacyjnych:

- wartość towarów wywożonych czasowo	2.500.000
- koszty uszlachetniania biernego	1.000.000
- koszty transportu i ubezpieczenia	70.000

ogółem: 3.570.000

2. Obliczanie kwoty należności celnych przywozowych:

1) należności celne przywozowe za towary dopuszczane do obrotu identyczne jak produkty kompensacyjne (dla potrzeb przykładu przyjęto stawkę celną 14%):

$$A = 3.570.000 \times 14\% = 499.800$$

2) należności celne przywozowe, które miałyby zastosowanie do towarów wywiezionych czasowo, jak gdyby były one przywożone na polski obszar celny z kraju, gdzie zostały poddane procesowi uszlachetniania:

$$B = 300.000$$

3) różnica pomiędzy należnościami celnymi przywozowymi od produktów kompensacyjnych a należnościami celnymi przywozowymi, jakie miałyby zastosowanie do towarów wywożonych czasowo:

$$A - B = 199.800$$

3. Średnia stawka celna:

$$(199.800 / 1.000.000) \times 100 = 19,98\%, \text{ po zaokrągleniu} = 20\%$$

zaokrąglona stawka 20% podlega podwyższeniu o 1%

Średnia stawka celna = 21%

W okresie rozliczeniowym podstawą do obliczenia należności celnych przywozowych od każdej partii produktów kompensacyjnych dopuszczonych do obrotu, z zastosowaniem średniej stawki cła w wysokości 21%, będą poniesione koszty uszlachetniania biernego.

II. OBLICZANIE NALEŻNOŚCI CELNYCH PRZYWOZOWYCH ZA PRODUKTY KOMPENSACYJNE NA KONIEC OKRESU ROZLICZENIOWEGO

1. Dane za okres rozliczeniowy:

- poniesione koszty uszlachetniania w okresie rozliczeniowym	1.250.000
- należności celne zapłacone według średniej stawki celnej (21%)	262.500
- stawka celna stosowana do towarów identycznych jak produkty kompensacyjne	14%
- wartość towarów wywożonych czasowo	3.000.000
- koszty transportu i ubezpieczenia	100.000

2. Wartość celna produktów kompensacyjnych:

- wartość towarów wywożonych czasowo	3.000.000
- koszty uszlachetniania biernego	1.250.000
- koszty transportu i ubezpieczenia	<u>100.000</u>
	4.350.000

3. Należne należności celne przywozowe:

1) należności celne za produkty kompensacyjne:

$$A = 4.350.000 \times 14\% = 609.000$$

2) należności celne przywozowe, które miałyby zastosowanie do towarów wywiezionych czasowo, jak gdyby były one przywożone na polski obszar celny z kraju, gdzie zostały poddane procesowi uszlachetniania, do odliczenia:

$$B = 350.000$$

3) należne należności celne przywozowe:

$$A - B = 259.000$$

4) nadwyżka pobranych należności celnych przywozowych

$$262.500 - 259.000 = 3.500 \text{ (do zwrotu)}$$

4. Ustalenie nowej średniej stawki celnej stosowanej w następnym okresie rozliczeniowym:

należne należności celne przywozowe: 259.000

koszty uszlachetniania biernego: 1.250.000

$$(259.000 / 1.250.000) \times 100 = 20,72\% \text{ zaokrąglane do } 21\%$$

21% podlega podwyższeniu o 1%

$$\text{Średnia stawka celna} = 22\%$$

UZASADNIENIE

Konieczność wydania niniejszego rozporządzenia wynika ze zmian i wprowadzenia nowych zapisów, dokonanych ustawą z dnia ..... o zmianie ustawy – Kodeks celny (Dz. U. Nr ....., poz. ....) w przepisach Kodeksu celnego, dotyczących gospodarczych procedur celnych, w tym części przepisów upoważniających do wydania aktów wykonawczych..

Zawarte w projekcie propozycje zmierzają do dostosowania rozporządzenia w sprawie gospodarczych procedur celnych (oznaczanego dalej skrótowo jako „RGPC”) do ww. zmian Kodeksu celnego, z uwzględnieniem *acquis communautaire* w zakresie zmian w rozporządzeniu Komisji (EWG) nr 2454/93, określającym przepisy wykonawcze do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92, ustanawiającego wspólnotowy Kodeks celny, wprowadzonych przez rozporządzenie Komisji (WE) nr 993/2001 z dnia 4 maja 2001 r. Przywołane rozporządzenie nr 993/2001 w zakresie gospodarczych procedur celnych zastąpiło dotychczasowe art. 496 do 787 nowymi o numerach od 496 do 592, a dotychczasowe załączniki nr 67 do nr 103 – załącznikami nr 67 do nr 77, dodatkowo usuwając załączniki nr 105, 106 i 107. W niniejszym uzasadnieniu stosowana jest nowa numeracja artykułów i załączników, zaś całe, znowelizowane rozporządzenie nr 2454/93, jest oznaczane skrótowo jako RWKC (Rozporządzenie Wykonawcze do Kodeksu Celnego).

Propozycja uzupełnienia § 2 ma na celu dostosowanie do art. 102 § 2, art. 104 § 1, art. 105 § 1, art. 107 oraz art. 119 § 4 Kodeksu celnego, a zarazem do art. 525 RWKC. Zmiana polegająca na wprowadzeniu punktu 8c jest sformułowana w sposób uwzględniający zasady funkcjonowania polskich organów celnych.

Proponowane brzmienie § 10 do § 12 reguluje tryb tworzenia składów celnych uwzględniający dostosowanie liczby typów składów celnych w Polsce (dotychczas 3, w projekcie – 6) do występujących w art. 525 RWKC. Zmiana ta jest też związana ze zmianą w § 2 rozporządzenia RGPC oraz proponowaną odrębnie zmianą do art. 105 § 1 Kodeksu celnego. Za warunki dopuszczające do udzielenia pozwolenia na prowadzenie składu celnego typu E przyjęto dotychczasowe warunki zapisane w § 37 ust. 1 dla składowania towarów poza pomieszczeniami składu celnego (co odpowiada składowi celnemu określanemu na wzór Unii Europejskiej jako skład typu E). Proponuje się też powoływanie składów celnych typu F, czyli prowadzonych przez organ celny, a więc bez wniosku osoby trzeciej. Dokonano także doprecyzowania trybu postępowania z uwzględnieniem nowej struktury organów celnych.

Wprowadzono różnicowanie wzoru pozwolenia pomiędzy składem typu E i pozostałymi typami składów dostosowując zapisy § 13 do zapisów § 10, a także utrzymano w § 19 ust. 5 dotychczasowe zasady szczególne dotyczące cofania pozwoleń dla sytuacji określonej w projekcie jako skład typu E. Ze względu na specyfikę składu celnego typu F odstąpiono w § 20 ust. 2 od obowiązku przedstawiania naczelnikowi urzędu celnego określonych dokumentów, a w § 21 ust. 4 od procedury zatwierdzania regulaminu składu celnego. Zapisy omawianych paragrafów w nowym brzmieniu są zgodne z treścią art. 498 lit. a, art. 499 ust. 1, art. 515 i art. 526 RWKC.

Proponowane brzmienie § 23 zmieniono poprzez dodanie ust. 3, który wprowadza zgodność tego przepisu z przepisem art. 112 § 2 Kodeksu celnego oraz z art. 528 ust. 2 RWKC. W związku z tym dodano stosowne zastrzeżenie w § 24 ust. 1 oraz dostosowano podaną w nim zawartość ewidencji do przepisu art. 516, art. 529 ust. 1 i ust. 3 oraz art. 530 RWKC oraz rozwiązania wprowadzanego przepisem art. 119 § 4 Kodeksu celnego.

Zawarty w załączniku 6 i 6a wzór wniosku i pozwolenia oraz instrukcja sporządzania wniosku

wynikają ze zmian do art. 102, art. 104 § 1, art. 105 § 1, art. 107 Kodeksu celnego oraz § 10 i § 13 RGPC i są zgodne z zasadami określonymi w załączniku nr 67 do RWKC.

Umieszczenie w rozporządzeniu § 53a doprecyzowuje zakres towarów, które nie wchodzą w skład produktów kompensacyjnych ale umożliwiają lub ułatwiają ich produkcję, a których wykorzystanie w tej produkcji nie będzie uznawane za proces uszlachetniania, nawet jeżeli zostaną one całkowicie lub częściowo zużyte w tym procesie. Wymieniając rodzaje takich towarów kierowano się ich szczególnym udziałem w procesach prowadzących do wytworzenia produktów kompensacyjnych.

Wprowadzenie w rozporządzeniu przepisu § 54a oraz załącznika nr 18a ma na celu wskazanie sytuacji w jakich można wykorzystać zestawienie miesięczne i kwartalne oraz wyjaśnienie sposobu stosowania zestawienia miesięcznego i kwartalnego określonego w art.125a Kodeksu celnego. Pozwoli to na jednolite i precyzyjne stosowanie przepisu dotyczącego tego zakresu.

Zmiana proponowana w § 144 jest zgodna z art.554 RWKC. Ponadto treść dotychczasowego § 144 pkt 3 rozporządzenia przeniesiona została do art. 145 § 4 Kodeksu, który z kolei został dostosowany do art. 144 KC UE.

Wprowadzenie § 154a stanowi wykonanie delegacji zawartej w art. 150 § 3 Kodeksu celnego do wydania rozporządzenia wprowadzającego wyjątki od zasady ujętej w art. 150 § 1, dotyczącej przyjmowania elementów kalkulacyjnych dla obliczania należności celnych przywozowych z dnia objęcia towarów procedurą odprawy czasowej. Cel przywozu towarów niejednokrotnie wskazuje, że wartość towaru deklarowana przy jego objęciu odprawą czasową podlegać będzie negocjacom ze sprzedawcą w wypadku towarów przywożonych do wystawiania lub zademonstrowania na imprezie oraz używanych towarów przywożonych na aukcje. Uzasadnionym jest zatem umożliwienie przyjęcia dla tych towarów wartości z dnia zgłoszenia ich do procedury dopuszczenia do obrotu, po ustaleniu ostatecznej ceny zakupionego towaru. Proponowany przepis jest zgodny z art. 582 ust. 1 RWKC.

Proponowany przepis § 154b wynika z rozszerzenia delegacji zawartej w art. 90 § 3 Kodeksu celnego o zasady cofania pozwoleń, która dostosowuje zakres tej delegacji do brzmienia art. 90 § 2 stanowiącego, że pozwolenie, o którym mowa w § 1, wydaje i cofa organ celny.

Dodany § 159¹ precyzuje, jakie elementy powinny zostać zawarte w pozwoleniu na korzystanie z procedury uszlachetniania biernego. Postanowienia ust. 1 tego przepisu są konsekwencją wprowadzenia w art. 154 § 3 Kodeksu celnego możliwości udzielenia takiego pozwolenia, jeżeli charakter procesu uszlachetniania uniemożliwia ustalenie, że towary wywożone czasowo wejdą w skład produktów kompensacyjnych. W takim przypadku pozwolenie powinno określać środki i metody pozwalające na stwierdzenie, że spełnione są warunki, o których mowa w art. 154 § 3 ustawy. Postanowienia § 159¹ są zgodne z regulacjami zawartymi w art. 586 RWKC.

W związku z wprowadzeniem ww. regulacji dodane zostaną odpowiednie zapisy w formularzu wniosku o udzielenie pozwolenia na korzystanie z procedury uszlachetniania biernego oraz pozwolenia na korzystanie z tej procedury.

Art. 158¹ ustawy - Kodeks celny wprowadza nową na gruncie polskiego prawa celnego instytucję średniej stawki celnej. Wprowadzony niniejszym rozporządzeniem § 166¹ zawiera szczegółowe postanowienia dotyczące tej instytucji, odpowiadające w swej treści postanowieniom art. 592 RWKC. Przepis ten wprowadza również przykładowy wzór dokonywania obliczania średniej stawki celnej, stanowiący załącznik nr 49a do rozporządzenia.

Zmiana § 162 ust. 1 rozszerza możliwość złożenia skróconego wniosku o udzielenie pozwolenia na korzystanie z procedury uszlachetniania biernego o sytuację, gdy naprawa towarów ma zostać dokonana w związku z istnieniem wady fabrycznej towaru.

W związku ze zmianą ww. przepisu ustawy zasadne jest również dokonanie zmiany § 187 rozporządzenia w sprawie gospodarczych procedur celnych. Jeżeli bowiem w związku z wystąpieniem wady fabrycznej dokonano zastąpienia towaru wywiezionego czasowo produktem zamiennym, zastosowanie powinien mieć w takim przypadku art. 158 § 3 Kodeksu celnego, tak jak ma to miejsce przy przywozie produktów zamiennych wydanych nieodpłatnie ze względu na zobowiązania gwarancyjne.

Uchylenie § 182 rozporządzenia jest konsekwencją zapisów wprowadzonych w art. 157 § 2 i § 2a Kodeksu celnego, określających sposób ustalania wartości towarów wywożonych czasowo dla potrzeb obliczenia całkowitego lub częściowego zwolnienia od należności celnych przywozowych.

Zmiana § 184 ust. 1 wynika ze zmiany wprowadzonych do art. 157 w § 2 i § 2a Kodeksu celnego oraz ma ona na celu dostosowanie tego przepisu do postanowień art. 590 ust. 2 RWKC. Zasadnicza zmiana w stosunku do dotychczasowej regulacji polega na niewliczaniu kosztów załadunku, transportu i ubezpieczenia towarów wywożonych czasowo do kosztów uszlachetniania biernego, jeżeli wartość towarów wywożonych czasowo jest ustalana jako różnica pomiędzy wartością produktów kompensacyjnych a kosztami uszlachetniania biernego. Dotychczasowe postanowienia § 184 ust. 1 pkt 2, które regulują tę kwestię w sposób odmienny, prowadzą do nieuzasadnionego zmniejszenia kwoty należności celnych przywozowych należnych za produkty kompensacyjne w procedurze uszlachetniania biernego oraz są sprzeczne z art. 590 ust. 2 RWKC.

Wprowadzenie § 184 ust. 3 ma na celu doprecyzowanie pojęcia "koszty załadunku, transportu i ubezpieczenia". Przepis ten jest zgodny z art. 590 RWKC.

Proponowane zmiany § 1 w pkt 9, 10, 11 i 12, w § 52 w pkt 8, w § 54 w pkt 4, w § 55 w ust.2, w § 87, w § 88, w § 89, w § 90, w § 91, w § 92, w tytule Oddziału 1 w Rozdziale 5, w § 128 w zdaniu wstępnym, w § 129 w zdaniu wstępnym, w tytule Oddziału 2 w Rozdziale 5, w § 182 w ust. 1, w § 185 w ust. 1 oraz w załączniku nr 11 w pkt 14, wynikają ze zmiany definicji poszczególnych procedur gospodarczych zawartych w Kodeksie celnym (art. 121 - uszlachetnienie czynne, art. 145 - odprawa czasowa, art. 151 - uszlachetnianie bierne). Definicje te zostały zmienione poprzez zastąpienie wyrazu „cło” zwrotem „należności celne przywozowe”, tak jak jest to uregulowane w art. 114, art.137 i art. 145 Wspólnotowego Kodeksu celnego.

Rozporządzenie nie wpłynie na dochody i wydatki Skarbu Państwa. Wejście w życie rozporządzenia nie spowoduje negatywnych skutków społecznych i gospodarczych oraz nie wpłynie bezpośrednio na rynek pracy, konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki, sytuację i rozwój regionalny

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA FINANSÓW¹⁾**

z dnia ..... r.

w sprawie preferencyjnych środków, których zastosowanie przy wywozie produktów kompensacyjnych wytworzonych w ramach procedury uszlachetniania czynnego w systemie cel zwrotnych, skutkuje zakazem zwrotu należności celnych.

Na podstawie art.133¹ § 2 ustawy z dnia 9 stycznia 1997 r. - Kodeks celny (Dz.U. z 2001 r. Nr 75, poz. 802, z późn. zm.)²⁾ zarządza się, co następuje:

§ 1. Środkami preferencyjnymi, które powodują skutki określone w art. 133¹ § 1 ustawy z dnia 9 stycznia 1997 r. - Kodeks celny, są:

- 1) dopłaty, mające charakter subwencji lub refundacji eksportowych, udzielane przedsiębiorcom w przypadku wywozu poza polski obszar celny produktów rolnych i ich przetworów zakupionych w kraju, wynikające z przepisów o regulacji rynku cukru i przekształceniach własnościowych w przemyśle cukrowniczym oraz przepisów o regulacji rynku skrobi ziemniaczanej,
- 2) sprzedaż po cenach preferencyjnych, pochodzących z zapasów własnych Agencji Rynku Rolnego, produktów rolnych i ich przetworów przeznaczonych do wywozu z polskiego obszaru celnego, wynikająca z przepisów o utworzeniu Agencji Rynku Rolnego.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ..... r.

MINISTER FINANSÓW

59/12/tg

---

¹⁾ Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej – finanse publiczne, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 29 marca 2002 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. Nr 32, poz. 301, Nr 43, poz. 378 i Nr 93, poz. 834).

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego ustawy wymienionej w podstawie prawnej wydania rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. U. z 2001 r. Nr 89, poz. 972, Nr 110, poz. 1189, Nr 125, poz. 1386 i Nr 128, poz. 1403, z 2002 r. Nr 41, poz. 365, Nr 89, poz. 804, Nr 112, poz. 974, Nr 141, poz. 1178 i Nr 169, poz. 1387 oraz z 2003 r. Nr ....., poz. ....).

UZASADNIENIE

Wprowadzenie do przepisów Kodeksu celnego, regulujących procedurę uszlachetniania czynnego, przepisem art. 1 pkt 24 ustawy z dnia ..... o zmianie ustawy – Kodeks celny (Dz. U. Nr ....., poz. ....) nowego art.133¹, nakłada obowiązek określenia, w drodze rozporządzenia, preferencyjnych środków związanych z wywozem towarów, do których stosuje się zakaz zwrotu należności celnych przywózowych. Takimi środkami są w Polsce wymienione w niniejszym rozporządzeniu dopłaty udzielane przedsiębiorcom w wypadku wywozu poza polski obszar celny produktów rolnych i ich przetworów zakupionych w kraju oraz sprzedaż po cenach preferencyjnych produktów rolnych pochodzących z zapasów Agencji Rynku Rolnego przeznaczonych do wywozu z polskiego obszaru celnego. Wprowadzenie w życie art.133¹ Kodeksu celnego, a wraz z nim postanowień niniejszego rozporządzenia spowoduje, że w wypadku, gdy produkt rolny, w stosunku do którego zastosowano ww. preferencyjne środki (np. dopłatę), wytworzony został z towarów uprzednio dopuszczonych do obrotu w ramach procedury uszlachetniania czynnego, to wówczas nie będzie możliwy zwrot cła pobranego od towarów przywiezionych w celu poddania ich procesowi uszlachetniania.

Wprowadzenie regulacji proponowanych w niniejszym rozporządzeniu poprawi konkurencyjność krajowych towarów i zapewni, że preferencyjne środki związane z wywozem będą stosowane do towarów wytworzonych z krajowych surowców. Uzyska się to poprzez wyeliminowanie możliwości korzystania przez podmioty, które wytwarzają produkty z towarów uprzednio dopuszczonych do obrotu w ramach systemu ceł zwrotnych, z przywilejów, jakie daje korzystanie z preferencyjnych środków związanych z wywozem towarów.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA FINANSÓW¹⁾**

z dnia .....

w sprawie preferencyjnych środków, których zastosowanie przy wywozie towarów skutkuje zakazem zwolnienia od należności celnych przy powrotnym przywozie tych towarów na polski obszar celny.

Na podstawie art. 191 § 8 ustawy z dnia 9 stycznia 1997 r. - Kodeks celny (Dz. U. z 2001 r. Nr 75, poz. 802, z późn. zm.)²⁾ zarządza się, co następuje:

§ 1. Środkami preferencyjnymi, które powodują skutki określone w art. 191 § 6 ustawy z dnia 9 stycznia 1997 r. - Kodeks celny, są:

- 1) dopłaty, mające charakter subwencji lub refundacji eksportowych, udzielane przedsiębiorcom w przypadku wywozu poza polski obszar celny produktów rolnych i ich przetworów zakupionych w kraju,
- 2) sprzedaż po cenach preferencyjnych, pochodzących z zapasów własnych Agencji Rynku Rolnego, produktów rolnych i ich przetworów przeznaczonych do wywozu z polskiego obszaru celnego, wynikająca z przepisów o utworzeniu Agencji Rynku Rolnego.

§ 2. Zakazu zwolnienia od należności celnych, o którym mowa w art. 191 § 6 ustawy z dnia 9 stycznia 1997 r. - Kodeks celny, nie stosuje się, jeżeli osobą, na rzecz której dokonywane jest zgłoszenie celne o objęcie towaru procedurą dopuszczenia do obrotu, jest osoba, na której rzecz dokonane zostało zgłoszenie o objęcie towaru procedurą wywozu, a powodem przywozu tego towaru na polski obszar celny jest wadliwość towaru lub niezgodność z warunkami kontraktu.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.

MINISTER FINANSÓW

W porozumieniu

MINISTER ROLNICTWA I ROZWOJU WSI³⁾

---

¹⁾ Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej – finanse publiczne, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 29 marca 2002 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. Nr 32, poz. 301, Nr 43, poz. 378 i Nr 93, poz. 834),

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego ustawy wymienionej w podstawie prawnej wydania rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. U. z 2001 r. Nr 89, poz. 972, Nr 110, poz. 1189, Nr 125, poz. 1386 i Nr 128, poz. 1403, z 2002 r. Nr 41, poz. 365, Nr 89, poz. 804, Nr 112, poz. 974, Nr 141, poz. 1178 i Nr 169, poz. 1387 oraz z 2003 r. Nr ....., poz. .....

³⁾ Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi kieruje działem administracji rządowej – rolnictwo, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 29 marca 2002 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi (Dz. U. Nr 32, poz. 305),

UZASADNIENIE

Rozporządzenie ministra właściwego do spraw finansów publicznych wydane w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw rolnictwa, określające wypadki, w których zastosowanie preferencyjnych środków związanych z wywozem towarów poza polski obszar celny skutkuje zakazem zwolnienia od należności celnych przy powrotnym przywozie tych towarów na polski obszar celny, wypełnia delegację zawartą w art. 191 § 8 Kodeksu celnego, w brzmieniu określonym art. 1 pkt 42 lit. c ustawy z dnia ..... o zmianie ustawy – Kodeks celny (Dz. U. Nr ....., poz. ....).

Środkami preferencyjnymi, których zastosowanie przy wywozie towarów z polskiego obszaru celnego powoduje zakaz zwalniania tych towarów od należności celnych, w razie ich ponownego przywozu do kraju i złożenia wniosku o zastosowanie w stosunku do nich zwolnienia od należności celnych na podstawie art. 191 § 1 Kodeksu celnego, są: dopłaty, mające charakter subwencji lub refundacji eksportowych, udzielane przedsiębiorcom w przypadku wywozu poza polski obszar celny produktów rolnych i ich przetworów zakupionych w kraju oraz sprzedaż po cenach preferencyjnych, pochodzących z zapasów własnych Agencji Rynku Rolnego, produktów rolnych i ich przetworów przeznaczonych do wywozu z polskiego obszaru celnego, wynikająca z przepisów o utworzeniu Agencji Rynku Rolnego.

Niniejsze rozporządzenie ma więc na celu ochronę polskiego rynku przed przywozem do kraju towarów, których wywóz połączony był z uprzywilejowanymi zasadami eksportu wskazanym powyżej i uniemożliwienie generowania ewentualnych nadużyć w tym zakresie.

Wejście w życie niniejszego rozporządzenia nie spowoduje negatywnych skutków dla budżetu państwa, nie wpłynie ujemnie na konkurencyjność polskiej gospodarki i rynek pracy oraz sytuację i rozwój regionów.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA FINANSÓW¹⁾**

z dnia ..... r.

w sprawie odsetek wyrównawczych.

Na podstawie art. 222 § 5 ustawy z dnia 9 stycznia 1997 r. - Kodeks celny (Dz. U. z 2001 r. Nr 75, poz. 802, z późn. zm.)²⁾ zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. W wypadku przesunięcia daty powstania długu celnego, w odniesieniu do produktów kompensacyjnych lub towarów w stanie nie zmienionym oraz w odniesieniu do towarów uprzednio objętych procedurą odprawy czasowej, odsetki wyrównawcze nalicza się od kwoty wynikającej z powstałego długu celnego.

2. W wypadku, gdy kwota wynikająca z długu celnego została zarejestrowana na podstawie nieprawidłowych lub niekompletnych danych podanych przez zgłaszającego w zgłoszeniu celnym, odsetki wyrównawcze nalicza się od kwoty stanowiącej różnicę pomiędzy kwotą należną a kwotą pobraną.

3. Do naliczenia odsetek wyrównawczych w wypadku, o którym mowa w ust. 1, przyjmuje się 50% stawki odsetek za zwłokę od zaległości podatkowych. Do naliczenia odsetek wyrównawczych w wypadku określonym w ust. 2, przyjmuje się stawkę odsetek za zwłokę od zaległości podatkowych.

4. Odsetki wyrównawcze oblicza się za okres:

- a) od dnia objęcia towaru pierwszą procedurą celną do dnia powstania długu celnego – w wypadku, o którym mowa w ust. 1,
- b) od dnia powstania długu celnego do dnia zapłaty należnej kwoty – w wypadku, o którym mowa w ust. 2.

5. Kwotę odsetek wyrównawczych, o których mowa w ust. 1, stanowi iloczyn kwoty wynikającej z powstałego długu celnego, liczby dni okresu, o którym mowa w ust. 4 lit. a, oraz 50% stawki odsetek za zwłokę od zaległości podatkowych, podzielonych przez 365.

6. Kwotę odsetek wyrównawczych, o których mowa w ust. 2, stanowi iloczyn kwoty stanowiącej różnicę pomiędzy kwotą należną a kwotą pobraną, liczby dni okresu, o którym mowa w ust. 4 lit. b, oraz stawki odsetek za zwłokę od zaległości podatkowych, podzielonej przez 365.

§ 2. 1. Organ celny nie pobiera odsetek wyrównawczych, mimo przesunięcia daty powstania długu celnego w odniesieniu do produktów kompensacyjnych lub towarów w stanie nie zmienionym, w wypadku:

---

¹⁾ Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej – finanse publiczne, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 29 marca 2002 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. Nr 32, poz. 301, Nr 43, poz. 378 i Nr 93, poz. 834).

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego ustawy wymienionej w podstawie prawnej wydania rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. U. z 2001 r. Nr 89, poz. 972, Nr 110, poz. 1189, Nr 125, poz. 1386 i Nr 128, poz. 1403, z 2002 r. Nr 41, poz. 365, Nr 89, poz. 804, Nr 112, poz. 974, Nr 141, poz. 1178 i Nr 169, poz. 1387 oraz z 2003 r. Nr ....., poz. .....

- 1) powstania długu celnego zgodnie z art. 224 ustawy z dnia 9 stycznia 1997 r. - Kodeks celny, zwanej dalej „Kodeksem celnym”,
- 2) powstania długu celnego w związku z dopuszczeniem do obrotu resztek i odpadów pochodzących z przetwarzania towarów uprzednio objętych procedurą uszlachetniania czynnego,
- 3) powstania długu celnego w związku z dopuszczeniem produktów kompensacyjnych do obrotu na podstawie art. 133 § 4 Kodeksu celnego, pod warunkiem, że należności celne przywozowe za te produkty nie zostały jeszcze zwrócone lub umorzone,
- 4) gdy osoba posiadająca pozwolenie na uszlachetnianie czynne, wnioskując o dopuszczenie do obrotu produktów kompensacyjnych lub towarów w stanie nie zmienionym, udowodni, że szczególne okoliczności, nie wynikające z jej zaniedbania lub świadomego działania, uniemożliwiły dokonanie wywozu lub powrotnego wywozu na warunkach przewidzianych w pozwoleniu,
- 5) gdy kwota odsetek wyrównawczych, naliczonych w odniesieniu do produktów kompensacyjnych lub towarów w stanie nie zmienionym, objętych tym samym zgłoszeniem celnym o dopuszczenie do obrotu, nie przekracza równowartości 20 EURO.

2. Organ celny nie pobiera odsetek wyrównawczych, mimo przesunięcia daty powstania długu celnego w odniesieniu do towarów uprzednio objętych procedurą odprawy czasowej, w wypadku:

- 1) powstania długu celnego zgodnie z art. 209 § 1 pkt 2 Kodeksu celnego,
- 2) gdy przy uprzednim objęciu towarów procedurą odprawy czasowej złożone zostało zabezpieczenie w formie depozytu w gotówce, w wysokości równej całkowitej kwocie wynikającej z długu celnego,
- 3) gdy osoba posiadająca pozwolenie na dokonanie odprawy czasowej, wnioskując o dopuszczenie do obrotu towarów uprzednio objętych procedurą odprawy czasowej, udowodni, że szczególne okoliczności, nie wynikające z jej zaniedbania lub świadomego działania, uniemożliwiły dokonanie wywozu lub powrotnego wywozu na warunkach przewidzianych w pozwoleniu,
- 4) powstania długu celnego w wypadku dopuszczenia do obrotu następujących towarów, uprzednio objętych procedurą odprawy czasowej:
  - a) towarów przeznaczonych na targi, wystawy lub podobne imprezy,
  - b) towarów przeznaczonych do przeprowadzania prób, w ramach umowy sprzedaży, z zastrzeżeniem pomyślnego przebiegu prób,
  - c) sprzętu używanego do wykorzystania w ramach środków podjętych w celu likwidacji skutków klęsk żywiołowych, zaistniałych na polskim obszarze celnym,
  - d) rzeczy osobistego użytku podróżnych oraz sprzętu sportowego i innego sprzętu przeznaczonego do wykorzystania na zawodach sportowych lub pokazach,
- 5) gdy kwota odsetek wyrównawczych, naliczonych w odniesieniu do towarów objętych uprzednio procedurą odprawy czasowej na podstawie tego samego zgłoszenia celnego o dopuszczenie do obrotu, nie przekracza równowartości 20 EURO,

3. Organ celny nie pobiera odsetek wyrównawczych, mimo że kwota wynikająca z długu celnego została zarejestrowana na podstawie nieprawidłowych lub niekompletnych danych podanych przez zgłaszającego w zgłoszeniu celnym, w wypadku gdy:

- 1) dłużnik udowodni, że podanie nieprawidłowych lub niekompletnych danych spowodowane było szczególnymi okolicznościami, nie wynikającymi z jego zaniedbania lub świadomego działania,
- 2) kwota odsetek wyrównawczych, naliczonych w odniesieniu do towarów objętych tym samym zgłoszeniem celnym, nie przekracza równowartości 20 EURO.

§ 3. Postępowania wszczęte i niezakończone ostatecznie przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia podlegają rozpatrzeniu według przepisów dotychczasowych.

§ 4. Traci moc rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 20 listopada 1997 r. w sprawie określenia wypadków i warunków pobierania odsetek wyrównawczych oraz sposobu ich naliczania (Dz. U. 143, poz. 958 oraz z 1998 r. Nr 86, poz. 544).

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ..... r.

MINISTER FINANSÓW

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia Ministra Finansów w sprawie określenia sposobu naliczania odsetek wyrównawczych, wypadków, w których mimo przesunięcia daty powstania długu celnego lub zarejestrowania kwoty wynikającej z tego długu, nie pobiera się odsetek wyrównawczych oraz określenia minimalnej wysokości odsetek wyrównawczych, podlegających poborowi, stanowi wykonanie delegacji z art. 222 § 5 Kodeksu celnego, w brzmieniu określonym art. 1 pkt 43 ustawy z dnia ..... o zmianie ustawy – Kodeks celny (Dz. U. Nr ....., poz. ....).

Wydanie niniejszego rozporządzenia spowodowane jest zmianą brzmienia przepisu art. 222 § 4 Kodeksu celnego, która to zmiana z kolei wynikała z potrzeby dostosowania treści tego przepisu do postanowień art. 214 ust. 3 Wspólnotowego Kodeksu Celnego (dalej WKC) i wprowadzenia do przepisów krajowych, obowiązującej w prawie celnym Unii Europejskiej, zasady obligatoryjnego poboru odsetek wyrównawczych, w wypadku, gdy doszło do przesunięcia daty powstania długu celnego lub zarejestrowania kwoty wynikającej z tego długu. W odróżnieniu bowiem od postanowienia art. 222 § 4 polskiego Kodeksu celnego w uprzednim brzmieniu, przepis art. 214 § 3 WKC nie uzależnia poboru przez organ celny odsetek wyrównawczych od wykazania przez ten organ uzyskania przez dłużnika korzyści majątkowej z tytułu przesunięcia daty powstania długu celnego lub zarejestrowania kwoty wynikającej z tego długu; w przepisie tym wskazuje się jedynie jako cel poboru odsetek zapobieżenie możliwości (nawet hipotetycznej) uzyskania w takiej sytuacji nienależnych korzyści finansowych. Uprzedni zapis art. 222 § 4 polskiego Kodeksu celnego, wykraczał poza intencje jego odpowiednika w przepisach WKC, a ponadto stwarzał problemy w jego faktycznym zastosowaniu, ponieważ w świetle orzecznictwa sądu administracyjnego wymagał od polskich organów celnych udowodnienia uzyskania przez dłużnika korzyści finansowych, wynikających z przesunięcia daty powstania długu celnego lub zarejestrowania kwoty wynikającej z tego długu, podczas gdy przeprowadzenie takiego dowodu było właściwie niemożliwe.

Zmiana zatem przepisu art. 222 § 4 oraz delegacyjnego przepisu art. 222 § 5 Kodeksu celnego spowodowała konieczność wydania nowego rozporządzenia.

Wypadki, o których mowa w art. 222 § 4 Kodeksu celnego, dotyczą powstania długu celnego w odniesieniu do produktów kompensacyjnych lub towarów w stanie niezmienionym (w procedurze uszlachetniania czynnego) oraz w odniesieniu do towarów objętych uprzednio procedurą odprawy czasowej, a także zarejestrowania kwoty długu celnego na podstawie nieprawidłowych lub niekompletnych danych podanych przez zgłaszającego w zgłoszeniu celnym.

Niniejsze rozporządzenie reguluje sposób naliczania odsetek wyrównawczych w przypadku zaistnienia sytuacji, o których mowa w art. 222 § 4 Kodeksu celnego, w zależności od tego, czy nastąpiło przesunięcie daty powstania długu celnego, czy jego zarejestrowania. Zasady naliczania odsetek (podstawy, okresy i stawki) przyjęto identyczne jak w rozporządzeniu tracącym z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia swą moc.

Rozporządzenie niniejsze, zgodnie z delegacją ustawową, wskazuje również wypadki, w których mimo przesunięcia daty powstania długu celnego lub zarejestrowania kwoty wynikającej z tego

długu, nie pobiera się odsetek wyrównawczych, uwzględniając rodzaj towaru, w stosunku do którego powstał dług celny, sposób powstania tego długu lub zabezpieczenia kwoty z niego wynikającej (przyjęto rozwiązania identyczne jak w rozporządzeniu tracącym z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia swą moc). Rozporządzenie przewiduje też minimalną wysokość odsetek wyrównawczych, podlegających poborowi (równowartość 20 EURO).

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

Wejście w życie rozporządzenia nie spowoduje żadnych zmian w stosunku do stanu obowiązującego w zakresie:

1. wydatków budżetu i sektora publicznego,
2. konkurencyjności wewnętrznej i zewnętrznej gospodarki,
3. sytuacji i rozwoju regionalnego,
4. rynku pracy.

W zakresie dochodów budżetu, ze wskazanych w uzasadnieniu powodów, wejście w życie rozporządzenia pozwoli na skuteczniejsze pobieranie należnych odsetek wyrównawczych.

Projektowane rozporządzenie poprawi również wewnętrzną spójność prawa celnego nie tylko w sferze legislacji, ale także w zakresie jego interpretacji. Polskie prawo celne zostanie też w większym stopniu dostosowane do regulacji obowiązujących w Unii Europejskiej.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA FINANSÓW¹⁾**

z dnia .....

w sprawie określenia wypadków, w których nie powstaje dług celny.

Na podstawie art. 225 ustawy z dnia 9 stycznia 1997 r. - Kodeks celny (Dz. U. z 2001 r. Nr 75, poz. 802, z późn. zm.)²⁾ zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Dług celny w przywozie nie powstaje, z zastrzeżeniem ust. 2, w wypadku:

- 1) uchybienia terminu, w jakim towary objęte procedurą celną lub towary składowane czasowo powinny zostać objęte procedurą celną lub otrzymać inne przeznaczenie celne, pod warunkiem że organ celny wydał zgodę na przedłużenie terminu,
- 2) przedstawienia towaru, objętego procedurą tranzytu, w urzędzie celnym przeznaczenia w terminie późniejszym niż wyznaczony przez organ celny,
- 3) poddania badaniom towaru składowanego czasowo bez uprzedniego udzielenia przez organ celny zgody, o której mowa w art. 40 § 1 ustawy z dnia 9 stycznia 1997 r. - Kodeks celny, zwanej dalej "Kodeksem celnym", lub poddania towaru objętego procedurą składu celnego zwyczajowym czynnościom bez uprzedniego uzyskania pozwolenia organu celnego, pod warunkiem że taka zgoda lub pozwolenie byłyby udzielone, gdyby osoba zainteresowana wystąpiła z odpowiednim wnioskiem,
- 4) wykorzystywania towaru objętego procedurą odprawy czasowej w celu innym niż wskazany w pozwoleniu organu celnego na dokonanie odprawy czasowej, pod warunkiem że organ celny mógłby udzielić pozwolenia na takie wykorzystywanie towaru, gdyby osoba uprawniona do korzystania z tej procedury celnej wystąpiła z odpowiednim wnioskiem,
- 5) uzasadnionego przemieszczenia towaru składowanego czasowo lub objętego procedurą celną bez wymaganej zgody organu celnego, pod warunkiem że towar może zostać przedstawiony organowi celnemu na jego żądanie,
- 6) wprowadzenia towaru do wolnego obszaru celnego lub składu wolnocłowego bez dokonania wymaganych formalności celnych, pod warunkiem że towar został ujęty w ewidencji towarowej niezwłocznie po jego złożeniu w magazynie, na placu lub w innym miejscu prowadzenia działalności oraz że może zostać przedstawiony organowi celnemu na jego żądanie.

2. W wypadkach, o których mowa w ust. 1, dług celny w przywozie nie powstaje, pod warunkiem że:

- 1) niewykonanie obowiązków lub niedopełnienie warunków, o których mowa w ust. 1, nie stanowiło próby usunięcia towaru spod dozoru celnego,

---

¹⁾ Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej – finanse publiczne, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 29 marca 2002 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. Nr 32, poz. 301, Nr 43, poz. 378 i Nr 93, poz. 834).

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego ustawy wymienionej w podstawie prawnej wydania rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz.U. z 2001 r. Nr 89, poz. 972, Nr 110, poz. 1189, Nr 125, poz. 1386 i Nr 128, poz. 1403, z 2002 r. Nr 41, poz. 365, Nr 89, poz. 804, Nr 112, poz. 974, Nr 141, poz. 1178 i Nr 169, poz. 1387 oraz z 2003 r. Nr ....., poz. .....

- 2) niewykonanie obowiązków lub niedopełnienie warunków, o których mowa w ust. 1, nie nastąpiło z powodu rażącego niedbalstwa osoby obowiązanej do wykonania obowiązków lub dopełnienia warunków,
- 3) wszystkie formalności celne niezbędne do uregulowania sytuacji towaru zostały dokonane niezwłocznie po zaistnieniu wypadków, o których mowa w ust. 1.

§ 2. Dług celny w przywozie nie powstaje w wypadku:

- 1) krótkotrwałego użyczenia przez osobę, o której mowa w art. 190 § 1 pkt 6 Kodeksu celnego, rzeczy stanowiących jej mienie i uprzednio zwolnionych od cła swojemu małżonkowi, rodzicom, dzieciom lub rodzeństwu tej osoby,
- 2) gdy towary, które uprzednio zostały objęte procedurą celną z obniżoną lub zerową stawką należności celnych przywozowych albo zostały zwolnione od cła ze względu na ich przeznaczenie, uległy całkowitemu zniszczeniu w wyniku wypadku lub działania siły wyższej i fakt ten został, na wniosek osoby zainteresowanej, potwierdzony przez organ celny,
- 3) odstąpienia towaru, uprzednio zwolnionego od cła na podstawie art. 190 § 2 Kodeksu celnego, innej osobie spełniającej warunki do uzyskania zwolnienia od cła na tej samej podstawie, pod warunkiem nieodstępowania tego towaru przez nabywcę przez okres trzech lat, licząc od daty dopuszczenia do obrotu,
- 4) zużycia lub użycia towaru w związku z akcją ratowniczą w wolnym obszarze celnym lub składzie wolnocłowym, nawet gdy towar ten nie został całkowicie zniszczony oraz gdy w sposób nie budzący wątpliwości można stwierdzić, że został zużyty lub użyty w akcji ratowniczej,
- 5) zużycia lub użycia w wolnym obszarze celnym lub składzie wolnocłowym maszyn, urządzeń oraz środków transportu, z wyjątkiem samochodów osobowych służących do prowadzenia działalności gospodarczej na terenie wolnych obszarów celnych lub składów wolnocłowych, które zostały wprowadzone do wolnego obszaru celnego przed dniem wejścia w życie Kodeksu celnego.

§ 3. W wypadku, o którym mowa w art. 224 § 1 Kodeksu celnego, dług celny w przywozie wobec towarów przywiezionych w celu uszlachetniania czynnego nie powstaje, jeżeli towary te są:

- 1) materiałami pochodzącymi w rozumieniu umowy międzynarodowej, a umowa ta przewiduje zakaz zwrotu lub zwolnienia z cła materiałów niepochodzących,
- 2) materiałami pochodzącymi lub materiałami niepochodzącymi w rozumieniu umowy międzynarodowej, a umowa ta nie przewiduje zakazu zwrotu lub zwolnienia z cła tych materiałów.

§ 4. Traci moc rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 23 czerwca 1999 r. w sprawie określenia wypadków, w których nie powstaje dług celny (Dz. U. Nr 60, poz. 645 oraz z 2001 r. Nr 78, poz. 836).

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ..... r.

MINISTER FINANSÓW

UZASADNIENIE

Przedstawiony projekt rozporządzenia w sprawie określenia wypadków, w których nie powstaje dług celny, z wyjątkiem § 1 ust. 2 pkt 2, zachowuje dotychczasowe brzmienie.

Zmiana w § 1 w ust. 2 pkt 2 wynika z konieczności dostosowania przepisów rozporządzenia do zmienionego art. 225 Kodeksu celnego, w części wytycznych dotyczących treści rozporządzenia. W § 1 ust. 2 pkt 2 zostało zatem zmienione wyrażenie „winy lub niedbalstwa” wyrażeniem „rażącego niedbalstwa”, co jest zgodne z delegacją zawartą w art. 225 Kodeksu celnego.

Wejście w życie rozporządzenia nie wpłynie na dochody i wydatki Skarbu Państwa.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA FINANSÓW¹⁾**

z dnia ..... r.

w sprawie odraczania płatności należności celnych.

Na podstawie art. 233 § 3 ustawy z dnia 9 stycznia 1997 r. - Kodeks celny (Dz.U. z 2001 r. Nr 75, poz. 802, z późn. zm.)²⁾ zarządza się, co następuje:

§ 1. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o "wnioskodawcy", rozumie się przez to osobę ubiegającą się o odroczenie terminu płatności należności celnych, zwanych dalej „należnościami”.

§ 2. 1. Wnioskodawca, ubiegając się o odroczenie terminu płatności należności, składa wniosek do dyrektora izby celnej właściwego miejscowo dla urzędu celnego, w którym zostały zarejestrowane należności.

2. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, należy dołączyć:

- 1) uwierzytelnioną kserokopię dokumentu potwierdzającego prowadzenie przez wnioskodawcę działalności gospodarczej,
- 2) uwierzytelnioną kserokopię decyzji o nadaniu numeru identyfikacji podatkowej NIP,
- 3) uwierzytelnioną kserokopię zaświadczenia o nadaniu wnioskodawcy statystycznego numeru identyfikacyjnego REGON,
- 4) aktualne zaświadczenie wydane przez właściwy dla wnioskodawcy:
  - a) urząd skarbowy - o niezaleganiu przez wnioskodawcę z podatkami stanowiącymi dochód budżetu państwa,
  - b) oddział Zakładu Ubezpieczeń Społecznych - o niezaleganiu przez wnioskodawcę ze składkami na ubezpieczenia społeczne,
- 5) oświadczenie wnioskodawcy, że nie jest w stosunku do niego prowadzone postępowanie egzekucyjne lub upadłościowe, sporządzone według wzoru stanowiącego załącznik nr 1 do rozporządzenia,
- 6) informację z Centralnego Rejestru Skazanych, że osoby kierujące działalnością wnioskodawcy nie zostały skazane prawomocnym wyrokiem za przestępstwo przeciwko wiarygodności dokumentów, mieniu, obrotowi pieniędzmi i papierami wartościowymi, przestępstwo gospodarcze lub za przestępstwo skarbowe,
- 7) dowód złożenia zabezpieczenia, o którym mowa w art. 233 § 1 ustawy z dnia 9 stycznia 1997 r. - Kodeks celny.

3. Wzór wniosku o odroczenie płatności należności stanowi załącznik nr 2 do rozporządzenia.

---

¹⁾ Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej – finanse publiczne, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 29 marca 2002 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. Nr 32, poz. 301, Nr 43, poz. 378 i Nr 93, poz. 834).

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego ustawy wymienionej w podstawie prawnej wydania rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. U. z 2001 r. Nr 89, poz. 972, Nr 110, poz. 1189, Nr 125, poz. 1386 i Nr 128, poz. 1403, z 2002 r. Nr 41, poz. 365, Nr 89, poz. 804, Nr 112, poz. 974, Nr 141, poz. 1178 i Nr 169, poz. 1387 oraz z 2003 r. Nr ....., poz. ....).

§ 3. Wniosek o odroczenie płatności należności oraz dokumenty, o których mowa w § 2 ust. 2, powinny być złożone w terminie dziesięciu dni od dnia, w którym dłużnik został powiadomiony o wysokości należności.

§ 4. W decyzji o odroczeniu płatności należności dyrektor izby celnej określa w szczególności:

- 1) kwotę odroczonej należności,
- 2) początek i koniec terminu odroczenia płatności, obliczonego zgodnie z art. 236 ustawy z dnia 9 stycznia 1997 r. - Kodeks celny,
- 3) kwotę opłaty prolongacyjnej od odroczonej należności, należną do zapłaty wraz z odroczoną należnością - wyliczoną za cały okres odroczenia płatności oraz za każdy dzień tego okresu.

§ 5. Postępowania wszczęte i nie zakończone ostatecznie przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia podlegają rozpatrzeniu według przepisów dotychczasowych.

§ 6. Traci moc rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 13 października 1997 r. w sprawie odraczania płatności należności celnych oraz udzielania innych ułatwień płatniczych (Dz. U. Nr 128, poz. 835, z 2001r. Nr 17, poz. 196 i z 2002 r. Nr 43, poz. 389).

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem .....

MINISTER FINANSÓW

ZAŁĄCZNIK Nr 1

.....
(imię i nazwisko osoby
składającej oświadczenie)

.....
.....
.....
(adres osoby składającej
oświadczenie)

Oświadczenie

Pouczony o odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznanie (art. 233 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks karny) niniejszym oświadczam, że w stosunku do osoby, która ubiega się o odroczenie terminu płatności należności celnych, nie jest prowadzone postępowanie egzekucyjne lub upadłościowe.

.....
(miejsce i data złożenia oświadczenia)

.....
(podpis osoby składającej oświadczenie)

ZAŁĄCZNIK Nr 2

..... pieczęć wpływu	..... miejsowość i data		
Wniosek o odroczenie płatności			
Dyrektor Izby Celnej w			
Wniosek o odroczenie płatności			
Dyrektor Izby Celnej w			
Nazwa i adres wnioskodawcy:	Numer REGON:		
Nazwa i adres wnioskodawcy:	Numer REGON:		
Numer NIP:	Nr rachunku bankowego:		
Numer NIP:	Nr rachunku bankowego:		
<p>Wnoszę o odroczenie płatności należności celnych w wysokości ....., w procedurze celnej .....</p> <p>w trybie art. 235 pkt 1*/art. 235 pkt 2*/art. 235 pkt 3* Kodeksu celnego, na cały okres określony ustawowo zgodnie z przepisami art. 236*/na okres krótszy niż określony ustawowo, tj. od dnia ..... do dnia .....*.</p> <p>Należności zostały określone w .....</p> <p>.....</p> <p>i o ich wysokości zostałem powiadomiony w dniu .....</p>			
<p>* - niepotrzebne skreślić</p>			
<table border="1" style="width: 100%;"> <tr> <td style="text-align: center;">Należności zostały zarejestrowane w dniu .....</td> </tr> <tr> <td style="text-align: center;">wypełnia organ celny</td> </tr> </table>		Należności zostały zarejestrowane w dniu	wypełnia organ celny
Należności zostały zarejestrowane w dniu			
wypełnia organ celny			
Uzasadnienie wniosku:			
Załączniki:			

Pouczony o odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznanie (art. 233 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks karny) oświadczam, że dane zawarte w niniejszym wniosku oraz w załączonych do niego dokumentach są prawdziwe.

.....
podpis osoby uprawnionej
do reprezentowania wnioskodawcy

68/12/tg

UZASADNIENIE

Przedkładany projekt rozporządzenia Ministra Finansów w sprawie odroczenia płatności należności celnych, stanowi wykonanie delegacji wynikającej z art. 233 § 3 ustawy – Kodeks celny, w brzmieniu określonym art. 1 pkt 49 ustawy z dnia ..... o zmianie ustawy – Kodeks celny (Dz. U. Nr ....., poz. ....).

Projekt rozporządzenia, w odróżnieniu do obowiązującego obecnie rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 13 października 1997r. w sprawie odroczenia płatności należności celnych oraz udzielania innych ułatwień płatniczych (Dz. U. Nr 128, poz. 835, z 2001 r. Nr 17, poz. 196 oraz z 2002 r. Nr 43, poz. 389) reguluje kwestie dotyczące tylko odroczenia płatności należności celnych.

Zgodnie ze zmienionym art. 233 § 3 ustawy - Kodeks celny rozszerzony został zakres delegacji dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych o określenie w rozporządzeniu terminu, w którym może być złożony wniosek o odroczenie płatności, co wykonano w § 3.

Zgodnie z wytycznymi dodanymi w znowelizowanym art. 233 § 3 Kodeksu celnego, szczegółowe warunki i tryb postępowania przy odroczeniu płatności należności celnych określone zostały z uwzględnieniem wymogów, jakie powinna spełniać osoba ubiegająca się o odroczenie płatności oraz obowiązujących terminów uiszczenia kwot należności i odroczenia płatności.

W projekcie rozporządzenia przewidziano, iż postępowania wszczęte i nie zakończone ostatecznie przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia podlegają rozpatrzeniu według przepisów dotychczasowych.

Projektowane rozporządzenie w § 6 wskazuje na utratę mocy dotychczas obowiązującego rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 13 października 1997 r. w sprawie odroczenia płatności należności celnych oraz udzielania innych ułatwień płatniczych (Dz. U. Nr 128, poz. 835, z 2001 r. Nr 17, poz. 196 oraz z 2002 r. Nr 43, poz. 389).

OCENA SKUTKÓW REGULACJI (OSR)

Wejście w życie rozporządzenia nie spowoduje żadnych zmian w stosunku do stanu obowiązującego w zakresie:

1. dochodów i wydatków budżetu i sektora publicznego,
2. konkurencyjności wewnętrznej i zewnętrznej gospodarki,
3. sytuacji i rozwoju regionalnego,
4. rynku pracy.

Projektowane rozporządzenie poprawi natomiast wewnętrzną spójność prawa celnego nie tylko w sferze legislacji, ale także w zakresie jego interpretacji.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA FINANSÓW¹⁾**

z dnia .....

w sprawie udzielania ulatwień płatniczych innych niż odroczenie płatności.

Na podstawie art. 237 § 3 ustawy z dnia 9 stycznia 1997 r. - Kodeks celny (Dz. U. z 2001 r. Nr 75, poz. 802, z późn. zm.)²⁾ zarządza się, co następuje:

§ 1. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o "wnioskodawcy", rozumie się przez to dłużnika ubiegającego się o udzielenie ulatwień płatniczych innych niż odroczenie płatności, o których mowa w art. 237 § 1 ustawy z dnia 9 stycznia 1997 r. - Kodeks celny, zwanej dalej „Kodeksem celnym”.

§ 2. 1. Ułatwienia płatnicze inne niż odroczenie płatności polegają na rozłożeniu spłaty części kwoty należności celnych na raty, na okres nie przekraczający sześciu miesięcy (rozłożenie na raty).

2. O rozłożenie na raty można ubiegać się nie częściej niż dwa razy w roku kalendarzowym.

§ 3. Rozłożenie na raty może obejmować maksymalnie 50% kwoty należności celnych, związanych z każdorazowym długiem celnym wnioskodawcy.

§ 4. 1. W wypadku rozłożenia na raty wnioskodawca obowiązany jest do złożenia zabezpieczenia w wysokości proporcjonalnej do kwoty należności rozłożonej na raty, chyba że organ celny odstąpi od wymogu złożenia zabezpieczenia.

2. W przypadku rozłożenia na raty wnioskodawca obowiązany jest do zapłaty opłaty prolongacyjnej od kwoty należności rozłożonej na raty, wyliczonej przez organ celny przy odpowiednim zastosowaniu art. 233 § 2 Kodeksu celnego, chyba że organ celny odstąpi od poboru tej opłaty.

§ 5. 1. Dłużnik ubiegający się o rozłożenie na raty kwoty należności składa wniosek do dyrektora izby celnej właściwego miejscowo dla urzędu celnego, w którym zostały zarejestrowane należności.

2. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, należy dołączyć:

- 1) uwierzytelnioną kserokopię dokumentu potwierdzającego prowadzenie przez wnioskodawcę działalności gospodarczej,
- 2) uwierzytelnioną kserokopię decyzji o nadaniu numeru identyfikacji podatkowej NIP,
- 3) uwierzytelnioną kserokopię zaświadczenia o nadaniu wnioskodawcy statystycznego numeru identyfikacyjnego REGON,
- 4) informację z Centralnego Rejestru Skazanych, że osoby kierujące działalnością wnioskodawcy nie zostały skazane prawomocnym wyrokiem za przestępstwo przeciwko wiarygodności dokumentów, mieniu, obrotowi pieniędzmi i papierami wartościowymi, przestępstwo gospodarcze lub za przestępstwo skarbowe,

¹⁾ Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej – finanse publiczne, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 29 marca 2002 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. Nr 32, poz. 301, Nr 43, poz. 378 i Nr 93, poz. 834).

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego ustawy wymienionej w podstawie prawnej wydania rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. U. z 2001 r. Nr 89, poz. 972, Nr 110, poz. 1189, Nr 125, poz. 1386 i Nr 128, poz. 1403, z 2002 r. Nr 41, poz. 365, Nr 89, poz. 804, Nr 112, poz. 974, Nr 141, poz. 1178 i Nr 169, poz. 1387 oraz z 2003 r. Nr ....., poz. ....).

5) dowód złożenia zabezpieczenia, o którym mowa w art. 237 § 2 pkt 1 Kodeksu celnego, albo wnioski o odstąpienie od wymogu jego złożenia.

§ 6. 1 Wniosek o rozłożenie na raty kwoty należności oraz dokumenty, o których mowa w § 5 ust. 2, powinny być złożone w terminie dziesięciu dni od dnia, w którym dłużnik został powiadomiony o wysokości należności.

2. Wnioskodawca obowiązany jest określić we wniosku wysokość kwoty należności, która ma być rozłożona na raty oraz zaproponować liczbę rat i okres ich spłaty.

3. Wzór wniosku o rozłożenie na raty należności stanowi załącznik do rozporządzenia.

§ 7. Decyzja w sprawie rozłożenia na raty określa w szczególności:

- 1) kwotę należności spłacaną przez wnioskodawcę w ratach,
- 2) wysokość rat i terminy, w jakich raty mają być wpłacane,
- 3) kwotę opłaty prolongacyjnej, wyliczonej za cały okres spłaty rat oraz za każdy dzień tego okresu, chyba że organ celny odstąpił od jej poboru,
- 4) formę zabezpieczenia złożonego przez wnioskodawcę, chyba że organ celny odstąpił od wymogu złożenia zabezpieczenia,
- 5) uzasadnienie, zwłaszcza w wypadku, gdy organ celny odstąpił od poboru opłaty prolongacyjnej lub wymogu złożenia zabezpieczenia bądź odstąpił od poboru opłaty prolongacyjnej i wymogu złożenia zabezpieczenia.

§ 8. Postępowania wszczęte i nie zakończone ostatecznie przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia podlegają rozpatrzeniu według przepisów dotychczasowych.

§ 9. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ..... r.

MINISTER FINANSÓW

..... pieczęć wpływu	..... miejsowość i data
Wniosek o udzielenie ułatwienia płatniczego innego niż odroczenie płatności (rozłożenie na raty należności)	
Dyrektor Izby Celnej w	
Wniosek o udzielenie ułatwienia płatniczego innego niż odroczenie płatności (rozłożenie na raty należności)	
Dyrektor Izby Celnej w	
Nazwa i adres wnioskodawcy:	Numer REGON:
Numer NIP:	Nr rachunku bankowego:
Na podstawie art. 237 § 1 Kodeksu celnego wnoszę o rozłożenie na raty ..... % należności celnych w wysokości ..... na ..... rat płatnych co ..... . Należności zostały określone w ..... i o ich wysokości zostałem powiadomiony w dniu ..... Należności zostały zarejestrowane w dniu ..... wypełnia organ celny.	
W bieżącym roku korzystałem/nie korzystałem* z rozłożenia na raty należności celnych (podać nr i datę decyzji organu celnego): 1) ..... 2)	
* - niepotrzebne skreślić	
Uzasadnienie wniosku:	
Załączniki:	

Załączniki:

Pouczony o odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznanie (art. 233 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks karny) oświadczam, że dane zawarte w niniejszym wniosku oraz w załączonych do niego dokumentach są prawdziwe.

.....
podpis osoby uprawnionej
do reprezentowania wnioskodawcy

71/12/tg

UZASADNIENIE

Projektowane rozporządzenie Ministra Finansów w sprawie udzielania ulatwień płatniczych innych niż odroczenie płatności, stanowi wykonanie delegacji wynikającej z art. 237 § 3 Kodeksu celnego, w brzmieniu określonym art. 1 pkt 51 ustawy z dnia ..... o zmianie ustawy – Kodeks celny (Dz. U. Nr ....., poz. ....).

W projektowanym rozporządzeniu uregulowano sposób udzielenia ulatwienia płatniczego innego niż odroczenie płatności, tj. rozłożenia części kwoty należności celnych na raty.

Zgodnie ze zmienionym art. 237 § 2 pkt 2 ustawy – Kodeks celny zastąpiono aktualnie obowiązujące uprawnienie organów celnych do poboru odsetek (ustawowych) przy rozkładaniu na raty, uprawnieniem do poboru przy odpowiednim zastosowaniu art. 233 § 2 opłaty prolongacyjnej od kwoty należności, stosowanej przy odroczeniu płatności. Opłata prolongacyjna będzie prawie dwukrotnie niższa niż odsetki ustawowe (aktualnie 16 % w stosunku rocznym), bowiem zgodnie z treścią art. 233 § 2 Kodeksu celnego stawka opłaty prolongacyjnej wynosi 50% stawki odsetek za zwłokę od zaległości podatkowych w wysokości określonej w przepisach odrębnych (stawka ta aktualnie wynosi 17,5 % w stosunku rocznym, czyli opłata prolongacyjna – 8,75 %). Opłatę tę pobiera się za okres od dnia następującego po upływie płatności, o którym mowa w art. 231 § 1 pkt 1 Kodeksu celnego, do chwili spłaty rozłożonej na raty kwoty.

W konsekwencji rozszerzenia zakresu delegacji ustawowej zawartej w zmienionym art. 237 § 3 Kodeksu celnego, w projekcie rozporządzenia określone zostały dokumenty, jakie wnioskodawca musi załączyć do wniosku o udzielenie ulatwienia płatniczego, służące do stwierdzenia, czy dłużnik spełnia, analogicznie do rozwiązania istniejącego przy odraczaniu płatności, wymogi wskazane w art. 197 § 2a pkt 1-3 Kodeksu celnego.

Ponadto w wykonaniu znowelizowanego upoważnienia ustawowego w projektowanym rozporządzeniu określony został wzór wniosku o udzielenie ulatwienia płatniczego oraz termin, w którym może zostać złożony wniosek. Termin ten wynosi 10 dni od dnia, w którym dłużnik został powiadomiony o wysokości należności, i jest identyczny z terminem na dokonanie płatności, przewidzianym w art. 231 § 1 pkt 1 Kodeksu celnego.

W projekcie rozporządzenia określa się ponadto szczegółowe warunki i tryb postępowania przy udzielaniu ulatwień płatniczych innych niż odroczenie płatności, tj. maksymalną wysokość kwoty podlegającej rozłożeniu na raty (50% kwoty należności związanych z każdorazowym długiem celnym wnioskodawcy), maksymalny okres, na jaki ulatwienia mogą być udzielane (na okres nie przekraczający 6 miesięcy), częstotliwość, z jaką ulatwienia mogą być udzielane na rzecz jednego dłużnika (nie częściej niż dwa razy w roku kalendarzowym), a także sposób wyliczenia opłaty prolongacyjnej od kwoty udzielonego ulatwienia (kwotę opłaty prolongacyjnej wylicza się za cały okres spłaty rat oraz za każdy dzień tego okresu, chyba że organ celny odstąpił od ich poboru).

Projektowane rozporządzenie w odróżnieniu od obecnie obowiązującego rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 13 października 1997r. w sprawie odraczania płatności należności celnych oraz udzielania innych ulatwień płatniczych reguluje wyłącznie kwestie udzielania ulatwień płatniczych innych niż odroczenie płatności, przez co ułatwi stosowanie przepisów wnioskodawcom i organom celnym.

Projektowane rozporządzenie nie zawiera przepisu traktującego o utracie mocy dotychczas obowiązującego rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 13 października 1997r. w sprawie odraczania płatności należności celnych oraz udzielania innych ulatwień płatniczych (Dz. U. Nr 128, poz. 835, z 2001 r. Nr 17, poz. 196 oraz z 2002 r. Nr 43, poz. 389), ponieważ takie postanowienie zawiera już § 6 projektu rozporządzenia Ministra Finansów w sprawie odraczania płatności należności celnych, przygotowanego równoległe z niniejszym projektem.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI (OSR)

Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie spowoduje żadnych zmian w stosunku do stanu obowiązującego w zakresie:

1. dochodów i wydatków budżetu i sektora publicznego,
2. konkurencyjności wewnętrznej i zewnętrznej gospodarki,
3. sytuacji i rozwoju regionalnego,
4. rynku pracy.

Projektowane rozporządzenie poprawi natomiast wewnętrzną spójność prawa celnego nie tylko w sferze legislacji, ale także w zakresie jego stosowania i interpretacji.

**ROZPORZĄDZENIE
RADY MINISTRÓW**

z dnia .....

w sprawie określenia wypadków, w których należności celne przywozowe lub wywozowe są zwracane lub umarzane oraz trybu i warunków dokonywania zwrotu lub umorzenia.

Na podstawie art. 252 § 1 ustawy z dnia 9 stycznia 1997 r. - Kodeks celny (Dz. U. z 2001 r. Nr 75, poz. 802, z późn. zm.)¹⁾ zarządza się, co następuje:

Rozdział 1

Wypadki, w których należności celne są zwracane lub umarzane

§ 1. 1. Należności celne są zwracane lub umarzane, gdy:

- 1) po zwolnieniu towarów niekrajowych objętych procedurą celną odprawy czasowej, z całkowitym lub częściowym zwolnieniem od należności celnych przywozowych, towary te zostały skradzione, a następnie odnalezione w stanie, w jakim znajdowały się w momencie kradzieży, przy czym nastąpiło to przed przewidywanym w pozwoleniu terminem zakończenia procedury odprawy czasowej,
- 2) towary, które ze względu na ich przeznaczenie zostały dopuszczone do obrotu z zastosowaniem środków taryfowych, o których mowa w art. 14 ustawy z dnia 9 stycznia 1997 r. – Kodeks celny, zwanej dalej „Kodeksem celnym”, zostały skradzione, a następnie, nie później niż w okresie sześciu miesięcy, odnalezione w stanie, w jakim znajdowały się w momencie kradzieży,
- 3) niemożliwe jest otwarcie środka transportu, w którym znajdują się towary uprzednio dopuszczone do obrotu, i w związku z tym niemożliwe jest dokonanie jego rozładunku,
- 4) towary dopuszczone do obrotu zostały następnie objęte procedurą uszlachetniania biernego, w celu bezpłatnego usunięcia przez dostawcę usterek występujących w towarze, a kontrahent zagraniczny zdecydował się na zatrzymanie towarów i organ celny, który wydał pozwolenie na korzystanie z procedury uszlachetniania biernego, został o tym fakcie powiadomiony,
- 5) po zwolnieniu towarów dopuszczonych do obrotu stwierdzono, że w momencie zwolnienia towarów obowiązywał zakaz posiadania, rozpowszechniania lub obrotu takimi towarami,
- 6) towary dopuszczone do obrotu zostały następnie, za zgodą naczelnika urzędu celnego właściwego miejscowo do zarejestrowania należności celnych, bezpłatnie przekazane:
  - a) organizacjom społecznym lub jednostkom organizacyjnym statutowo powołanym do prowadzenia działalności charytatywnej lub do realizacji pomocy humanitarnej, pod warunkiem, że będą przeznaczone do nieodpłatnej dystrybucji wśród osób potrzebujących, o ile przedmiotem przekazania są towary pierwszej potrzeby,
  - b) państwowym jednostkom organizacyjnym, gminom, organizacjom społecznym lub jednostkom organizacyjnym statutowo powołanym do prowadzenia działalności charytatywnej lub do realizacji pomocy humanitarnej, pod warunkiem, że będą przeznaczone do bezpłatnego rozdania ofiarom klęski żywiołowej lub katastrofy albo oddania do dyspozycji ofiarom klęsk żywiołowych lub katastrofy i pozostaną własnością tych jednostek,

---

¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego ustawy wymienionej w podstawie prawnej wydania rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. U. z 2001 r. Nr 89, poz. 972, Nr 110, poz. 1189, Nr 125, poz. 1386 i Nr 128, poz. 1403, z 2002 r. Nr 41, poz. 365, Nr 89, poz. 804, Nr 112, poz. 974, Nr 141, poz. 1178 i Nr 169, poz. 1387 oraz z 2003 r. Nr ....., poz. .....

- 7) towary zostały dostarczone odbiorcy wskutek pomyłki kontrahenta zagranicznego,
- 8) towary okazały się nieprzydatne do użytku, przewidzianego przez osobę uprawnioną do korzystania z procedury celnej, z powodu oczywistej pomyłki w zamówieniu,
- 9) towary zostały dostarczone osobie korzystającej z procedury celnej, po terminie dostawy przewidzianym w kontrakcie.

2. Należności celne są zwracane lub umarzane, w wypadkach określonych w ust. 1, na pisemny wniosek dłużnika złożony przed upływem roku, licząc od dnia powiadomienia dłużnika o tych należnościach.

3. Termin, o którym mowa w ust. 2, może ulec przedłużeniu, jeżeli dłużnik udowodni, że nie złożenie wniosku przed upływem roku od dnia powiadomienia go o tych należnościach było spowodowane nieprzewidywanymi okolicznościami lub działaniem siły wyższej.

4. Zwrot lub umorzenie cła, z zastrzeżeniem ust. 5, jest dopuszczalne w wypadkach, o których mowa:

- 1) w ust. 1 w pkt 2 - gdy kontyngent taryfowy na towary nie został wyczerpany,
- 2) w ust. 1 w pkt 4 - gdy kontrahent zagraniczny nie nadesłał produktu zamiennego,
- 3) w ust. 1 w pkt 6 lit. a - gdy organizacje społeczne lub jednostki organizacyjne statutowo powołane do prowadzenia działalności charytatywnej lub do realizacji pomocy humanitarnej są uprawnione do korzystania ze zwolnienia od cła, o którym mowa w art. 190²¹ § 1 pkt 1 Kodeksu celnego,
- 4) w ust. 1 w pkt 6 lit. b - gdy państwowe jednostki organizacyjne, gminy, organizacje społeczne lub jednostki organizacyjne statutowo powołane do prowadzenia działalności charytatywnej lub do realizacji pomocy humanitarnej są uprawnione do korzystania ze zwolnienia od cła, o którym mowa w art. 190²³ § 1 pkt 1 Kodeksu celnego,
- 5) w ust. 1 w pkt 3, 5 i 7-9 - gdy towary zostały wywiezione poza polski obszar celny. Przepis art. 248 § 3 Kodeksu celnego stosuje się odpowiednio.
- 6) w ust. 1 w pkt 7 i 8 - gdy towary zostały wywiezione poza polski obszar celny do kontrahenta zagranicznego lub do osoby przez niego wskazanej.

5. Zwrot lub umorzenie cła jest dopuszczalne w wypadkach, gdy towary, o których mowa w ust. 1 pkt 1-9, nie zostały użyte lub sprzedane przed nadaniem im nowego przeznaczenia celnego.

§ 2. Należności celne mogą zostać umorzone w całości lub w części:

- 1) jeżeli nie ściągnięto ich w toku zakończonego postępowania likwidacyjnego lub upadłościowego,
- 2) w wypadku zawarcia układu z dłużnikiem w postępowaniu układowym, w granicach przewidzianych w układzie.

Rozdział 2

Tryb i warunki dokonywania zwrotu lub umorzenia należności celnych

§ 3. 1. Wniosek o dokonanie zwrotu lub umorzenia należności celnych, zwany dalej "wnioskiem", w wypadkach określonych w § 1 oraz w art. 246-248 Kodeksu celnego, powinien zostać sporządzony w dwóch egzemplarzach, według wzoru określonego w przepisach wydanych na podstawie art. 252 § 2 Kodeksu celnego.

2. Wniosek o dokonanie umorzenia należności celnych, w całości lub w części, w wypadkach, o których mowa w § 2, powinien zostać sporządzony w dwóch egzemplarzach i zawierać w szczególności opis okoliczności uzasadniających wniosek. Do wniosku należy dołączyć dokumenty potwierdzające okoliczności w nim wskazane.

3. W wypadkach, o których mowa w § 2, umorzenie należności celnych może nastąpić również z urzędu.

4. Umorzenie należności celnych powoduje również umorzenie odsetek za zwłokę w takiej części, w jakiej zostały umorzone należności celne.

§ 4. 1. Wniosek powinien zostać złożony do dyrektora izby celnej właściwej miejscowo dla urzędu celnego, w którym zostały zarejestrowane należności celne.

2. Organ celny, o którym mowa w ust. 1, potwierdza przyjęcie wniosku na dwóch egzemplarzach, przy czym jeden egzemplarz zostaje zwrócony wnioskodawcy.

§ 5. 1. Jeżeli do sprawdzenia prawdziwości danych zawartych we wniosku oraz spełnienia wymogów określonych w § 1 oraz w art. 246 i 248 Kodeksu celnego, konieczne jest przeprowadzenie oględzin towaru, organ celny, o którym mowa w § 4 ust. 1, występuje do naczelnika urzędu celnego właściwego ze względu na miejsce, w którym znajduje się towar, o przeprowadzenie tych oględzin.

2. Do wystąpienia, o którym mowa w ust. 1, należy dołączyć wniosek oraz inne dokumenty, niezbędne do sprawdzenia danych zawartych we wniosku.

§ 6. Naczelnik urzędu celnego właściwego ze względu na miejsce, w którym znajduje się towar, zwraca całość dokumentów, o których mowa w § 5 ust. 2, wraz z informacją o wyniku przeprowadzonych oględzin, w terminie 14 dni od dnia otrzymania wystąpienia, zgodnie z § 5 ust. 1.

§ 7. Decyzja w sprawie zwrotu lub umorzenia należności celnych powinna, w zależności od okoliczności sprawy, zawierać również:

- 1) dane pozwalające na identyfikację towarów, których dotyczy zarejestrowana kwota należności celnych,
- 2) określenie przeznaczenia celnego, które zostanie nadane towarom,
- 3) numer pozwolenia na zniszczenie towarów albo objęcie towarów procedurą składu celnego,
- 4) stwierdzenie, że decyzja została wydana z zastrzeżeniem dopełnienia przez wnioskodawcę warunku wywozu towaru, jego zniszczenia, powrotnego wywozu, objęcia towaru procedurą składu celnego albo wprowadzenia go do wolnego obszaru celnego lub składu wolnocłowego,
- 5) określenie terminu na dopełnienie warunku, o którym mowa w pkt 4,
- 6) zastrzeżenie, że decyzja została wydana pod warunkiem dostarczenia przez wnioskodawcę do organu celnego, o którym mowa w § 4 ust. 1, karty 1A i 3 dokumentu SAD albo protokołu zniszczenia, potwierdzających, że warunek ten został dopełniony,
- 7) określenie terminu na dopełnienie warunku, o którym mowa w pkt 6.

§ 8. Terminy na spełnienie warunków, o których mowa w § 7 pkt 4 i 6, nie mogą przekroczyć 45 dni od dnia doręczenia dłużnikowi decyzji o zwrocie lub umorzeniu należności celnych.

§ 9. W wypadkach, o których mowa w § 1 ust. 1 pkt 1-3, 5-9 i w art. 248 Kodeksu celnego, do dnia wydania decyzji w sprawie zwrotu lub umorzenia należności celnych towar, którego dotyczy wniosek, nie może bez uprzedniej zgody organu celnego, o którym mowa w § 4 ust. 1, zostać przekazany w inne miejsce niż to, które zostało wskazane we wniosku.

§ 10. Jeżeli przedmiotem wywozu, powrotnego wywozu, zniszczenia, objęcia towaru procedurą tranzytu, składu celnego lub wprowadzenia do wolnego obszaru celnego albo nieodpłatnego przekazania towaru, o którym mowa w § 1 ust. 1 pkt 6, jest towar stanowiący jedynie część ilości uprzednio objętej zgłoszeniem celnym, zwrotowi lub umorzeniu podlega tylko kwota należności celnych przypadająca od części towaru będącego przedmiotem wywozu, powrotnego

wywozu, zniszczenia, objęcia procedurą tranzytu, składu celnego lub wprowadzenia do wolnego obszaru celnego albo nieodpłatnego przekazania.

§ 11. Postępowania wszczęte i niezakończone ostatecznie przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia podlegają rozpatrzeniu według przepisów tego rozporządzenia.

§ 12. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1997 r. w sprawie określenia wypadków, w których należności celne przywozowe lub wywozowe są zwracane lub umarzane, oraz trybu i warunków dokonywania zwrotu lub umorzenia (Dz. U. Nr 158, poz.1050, z 1999 r. Nr 36, poz. 342, z 2001 r. Nr 153, poz. 1748 oraz z 2002 r. Nr 43, poz. 377),

§ 13. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem .....

PREZES RADY MINISTRÓW

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie określenia wypadków, w których należności celne przywozowe lub wywozowe są zwracane lub umarzane oraz trybu i warunków dokonywania zwrotu lub umorzenia stanowi wykonanie delegacji wynikającej z art. 252 § 1 Kodeksu celnego, w brzmieniu określonym obecnie w projekcie ustawy o zmianie ustawy - Kodeks celny. W stosunku do postanowień obowiązującego art. 252 § 1 Kodeksu celnego, w projektowanym nowym zapisie tego artykułu rozszerzony został zakres spraw przekazanych do uregulowania aktem wykonawczym o określenie terminu, w którym może być złożony wniosek o zwrot lub umorzenie należności celnych. W wykonaniu powyższej delegacji, nowy zapis, regulujący kwestie terminu na złożenie wniosku o zwrot lub umorzenie należności celnych w wypadkach określonych w § 1 ust. 1 rozporządzenia, został zaproponowany w § 1 ust. 2 i 3 tego aktu. Zapis ten jest zgodny z postanowieniami art. 239 ust. 2 Wspólnotowego Kodeksu celnego (określanego dalej WKC). Oprócz wprowadzenia ww. zmiany wynikającej z wykonania nowej delegacji ustawowej, w projektowanym rozporządzeniu, w stosunku do obecnie obowiązujących regulacji, zostały wprowadzone inne zmiany zarówno o charakterze dostosowującym przepisy rozporządzenia Rady Ministrów do przepisów wykonawczych do WKC, jak również zmiany o charakterze redakcyjnym i doprecyzującym brzmienie przepisów.

Zmiana zawarta w § 1 ust 1 - zdanie wstępne, polega na zastąpieniu obecnie użytego wyrazu „cło” pojęciem „należności celnych”. Zmiana ta jest konsekwencją takiej samej zmiany dokonanej w projekcie ustawy o zmianie ustawy - Kodeks celny i powoduje pełną zgodność tego zapisu z odpowiadającym mu przepisem art. 900 ust. 1 zdanie wstępne przepisów wykonawczych do WKC.

W projektowanym rozporządzeniu zrezygnowano z zapisów zawartych w § 2 oraz w § 11 i § 12 obecnie obowiązującego rozporządzenia Rady Ministrów. Regulacje zawarte w ww. z przepisach z uwagi na swoją treść i zakres stosowania miały charakter tymczasowy i obecnie są już przepisami martwymi.

Kolejna zmiana polega na rezygnacji z przepisu § 1 ust. 1 pkt 10 obecnego rozporządzenia Rady Ministrów, regulującego jeden z wypadków, w których dokonuje się zwrotu lub umorzenia należności celnych. W sytuacji, w której zastosowano retrospektywnie środki taryfowe, o których mowa w art. 13 § 3 pkt 4 i 5 oraz w art. 14 § 2 Kodeksu celnego, zwrot lub umorzenie należności celnych nastąpi na podstawie art. 246 Kodeksu celnego. Regulowanie tej sytuacji jako odrębnego wypadku, w którym należności celne są zwracane lub umarzane, w rozporządzeniu wykonawczym, jest bezprzedmiotowe i jednocześnie niezgodne z prawem celnym Unii Europejskiej. W przepisach wykonawczych do WKC brak jest wyodrębnienia takiego wypadku, gdyż w praktyce w takich sytuacjach zwrot lub umorzenie należności celnych następuje na podstawie art. 236 WKC, tj. przepisu będącego odpowiednikiem art. 246 Kodeksu celnego.

Zmiana zawarta w § 1 ust. 4 pkt 5 ma charakter redakcyjny.

Zmiana wprowadzona w § 5 ust. 1 usuwa wątpliwości interpretacyjne, jakie budzi dotychczasowy zapis zawarty w § 5 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów. Obecne brzmienie przepisu może bowiem sugerować, że każdym wypadku dokonywania zwrotu lub umorzenia należności celnych konieczne jest dokonanie oględzin towaru. Tymczasem nie we wszystkich sprawach przeprowadzenie takich oględzin jest konieczne, a w niektórych wręcz niemożliwe. W związku z powyższym do projektowanego rozporządzenia został wprowadzony zapis określający wprost, że

organ celny występuje do właściwego urzędu celnego o przeprowadzenie oględzin, jeżeli jest to konieczne ze względu na sprawdzenie prawdziwości danych zawartych we wniosku. Ww. zapis jest zgodny z art. 885 przepisów wykonawczych do WKC.

W przepisie § 7 określającym elementy, jakie powinna, w zależności od okoliczności sprawy, zawierać decyzja w sprawie zwrotu lub umorzenia należności celnych, dodany został kolejny punkt, zgodnie z którym, decyzja taka powinna zawierać określenie terminu na dopełnienie warunku dostarczenia dokumentów potwierdzających nadanie towarowi przeznaczenia celnego. Zmiana ta ma charakter doprecyzowujący i spowoduje usunięcie wątpliwości, czy organy celne taki termin mogą określać w decyzji o zwrocie lub umorzeniu należności celnych.

W przepisie § 8 wprowadzono, korzystną dla wnioskodawcy zmianę, która przedłużyła z 14 do 45 dni maksymalny termin, jaki może zostać określony w decyzji na dopełnienie warunku wywozu towaru lub nadania mu innego przeznaczenia celnego oraz na dostarczenie dokumentów potwierdzających wypełnienie tego warunku.

Kolejna zmiana zawarta w § 9 polega na doprecyzowaniu dotychczasowego przepisu o wskazanie, w których konkretnie wypadkach towar, którego dotyczy wniosek, nie może bez uprzedniej zgody organu celnego zostać przekazany w inne miejsce niż to, które wskazane zostało we wniosku.

Odmierna redakcja treści przepisu § 10 usuwa dotychczasowe wątpliwości interpretacyjne.

O C E N A S K U T K Ó W R E G U L A C J I (O S R)

Wejście w życie rozporządzenia nie spowoduje żadnych zmian w stosunku do stanu obowiązującego w zakresie:

1. dochodów i wydatków budżetu i sektora publicznego,
2. konkurencyjności wewnętrznej i zewnętrznej gospodarki,
3. sytuacji i rozwoju regionalnego,
4. rynku pracy.

Projektowane rozporządzenie poprawi natomiast wewnętrzną spójność prawa celnego nie tylko w sferze legislacji, ale też w zakresie jego interpretacji. Polskie prawo celne zostanie też w większym stopniu dostosowane do regulacji obowiązujących w Unii Europejskiej.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA FINANSÓW¹⁾**

z dnia ..... 2002 r.

**w sprawie szczegółowego trybu kontroli i badania próbek rodzaju paliwa znajdującego się
w zbiorniku pojazdu lub innego środka przewozowego.**

Na podstawie art. 277¹ § 3 ustawy z dnia 9 stycznia 1997 r. – Kodeks celny (Dz.U. z 2001 r. Nr 75, poz. 802, z późn. zm.)²⁾ zarządza się, co następuje.

§ 1. 1. Kontrolę rodzaju paliwa używanego do napędu pojazdu przeprowadza się poprzez :

- 1) próbę kwasową dokonywaną przez funkcjonariusza celnego,
- 2) analizę dokonywaną przez centralne laboratorium celne lub specjalistyczne laboratoria (usytuowane poza strukturami administracji celnej).

2. W celu przeprowadzenia kontroli, o której mowa w ust. 1 funkcjonariusz celny w obecności kierującego pojazdem, a gdy to niemożliwe, w obecności osoby przybranej, pobiera ze zbiornika kontrolowanego pojazdu próbkę paliwa w niezbędnej ilości, jednak nie większej niż 0,5 dm³.

3. Do pobrania próbki funkcjonariusz celny stosuje urządzenie umożliwiające pobranie (zassanie) ze zbiornika pojazdu odpowiedniej ilości paliwa, a następnie przelanie (przetłoczenie) do jednorazowego testera, w którym próbka będzie poddana próbie kwasowej, lub do pojemników, w których próbka zostanie przekazana do analizy, o której mowa w ust. 1 pkt 2.

4. Przed każdym pobraniem próbki urządzenie, o którym mowa w ust. 3, funkcjonariusz celny przepłukuje paliwem pobranym ze zbiornika kontrolowanego pojazdu.

§ 2. Do zatrzymania pojazdu mechanicznego w celu przeprowadzenia kontroli rodzaju paliwa do używanego do jego napędu stosuje się odpowiednio przepisy art. 277¹ § 2 ustawy z dnia 9 stycznia 1997 r. – Kodeks celny.

§ 3. 1. Próbę kwasową przeprowadza się poprzez dodanie odpowiedniej ilości próbki paliwa do testera jednorazowego, w którym znajduje się 18% wodny roztwór kwasu solnego, wymieszanie cieczy, a następnie pozostawienie mieszaniny przez okres 10 minut.

2. Oddzielenie się po upływie okresu, o którym mowa w ust. 1, warstwy o zabarwieniu od różowego do czerwonego oznacza, że w kontrolowanym paliwie znajduje się znacznik przeznaczony do barwienia oleju opałowego, określony w przepisach dotyczących podatku akcyzowego.³⁾

§ 4. 1. Decyzję o przeprowadzeniu analizy, o której mowa w § 1 ust. 1 pkt 2, podejmuje funkcjonariusz celny w przypadku uzasadnionego zastrzeżenia co do wyników próby kwasowej albo na żądanie kierującego pojazdem.

---

¹⁾ Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej – finanse publiczne, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 29 marca 2002 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. Nr 32, poz. 301, Nr 43, poz. 378 i Nr 93, poz. 834).

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego ustawy wymienionej w podstawie prawnej wydania rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. U. z 2001 r. Nr 89, poz. 972, Nr 110, poz. 1189, Nr 125, poz. 1386 i Nr 128, poz. 1403, z 2002 r. Nr 41, poz. 365, Nr 89, poz. 804, Nr 112, poz. 974, Nr 141, poz. 1178 i Nr 169, poz. 1387 oraz z 2003 r. Nr ....., poz. ....).

³⁾ § 4 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 22 marca 2002 r. w sprawie podatku akcyzowego (Dz. U. z 2002 r. Nr 27, poz. 269, Nr 98, poz. 885 i Nr 125, poz. 1065)

2. Pobrana do analizy próbka paliwa jest umieszczana w dwóch jednakowych szczelnie zamykanych pojemnikach, zabezpieczających paliwo przed zmianą jego cech charakterystycznych, oznaczonych w sposób zapewniający ustalenie pojazdu, z którego pobrano próbkę, kierującego tym pojazdem, daty i miejsca pobrania próbki i sposobu jego zabezpieczenia, oraz wyłączający zmianę ich zawartości w czasie przesyłki. W każdym z pojemników umieszcza się co najmniej 200 ml paliwa.

3. Próbkę paliwa umieszczoną w dwóch pojemnikach organ celny dostarcza niezwłocznie, jednak nie później niż w ciągu 7 dni od dnia pobrania próbki, do laboratorium, o którym mowa w § 1 ust. 1 pkt 2.

4. Paliwo zawarte w jednym z pojemników przeznacza się do badań, natomiast paliwo znajdujące się w drugim z pojemników stanowi zapas kontrolny laboratorium.

§ 5. 1. Z przeprowadzonej kontroli rodzaju paliwa używanego do napędu pojazdu mechanicznego, z zastrzeżeniem ust. 2, sporządza się protokół, którego wzór określa załącznik do rozporządzenia.

2. Jeżeli w wyniku kontroli, o której mowa w § 1 ust. 1 pkt 1, nie stwierdzono zastrzeżeń co do rodzaju paliwa używanego napędu pojazdu mechanicznego, protokół sporządza się wyłącznie na żądanie kierującego kontrolowanym pojazdem, o czym należy go pouczyć.

3. Protokół sporządza się w dwóch egzemplarzach a jeżeli zachodzi konieczność przekazania próbki od analizy, o której mowa w § 1 ust. 1 pkt 2, w trzech egzemplarzach. Jeden egzemplarz otrzymuje kierujący pojazdem, drugi dołącza się do akt sprawy, trzeci egzemplarz, jeżeli został sporządzony, dołącza się do próbki przesłanej do laboratorium.

§ 6. Pozostałość pobranej próbki paliwa, niewykorzystaną do kontroli, przelewa się (przetłacza) z powrotem do zbiornika pojazdu, za zgodą kierującego pojazdem, a w przypadku braku zgody umieszcza się w pojemniku na zlewki.

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem .....

MINISTER FINANSÓW

WZÓR PROTOKOŁU KONTROLI LUB POBRANIA DO ANALIZY PRÓBKI PALIWA
UŻYWANEGO DO NAPĘDU POJAZDU MECHANICZNEGO

(pieczęć nagłówkowa organu celnego) ..... dnia .....

Protokół nr .....

kontroli paliwa używanego do napędu pojazdu mechanicznego

Działając na podstawie art. 277¹ § 3 ustawy z dnia 9 stycznia 1997 r. – Kodeks celny (Dz. U. z 2001 r. Nr 75, poz. 802, z późn. zm.)

.....
(stopień służbowy, imię i nazwisko funkcjonariusza celnego)

w/na*.....

(wskazać miejscowość, nr drogi oraz inne informacje dotyczące miejsca kontroli)

dokonał kontroli /pobrania do analizy*/ próbki paliwa używanego do napędu pojazdu:

..... nr rej .....
(marka i typ pojazdu)

kierowanego przez .....
(podać dane personalne i adres osoby kierującej pojazdem)

należącego do .....
(podać ustalone dane dotyczące właściciela lub posiadacza pojazdu)

W wyniku próby kwasowej stwierdzono:.....

.....
(opisać zmiany, jakie zaszły w próbce poddanej próbie kwasowej, lub wskazać ich brak)

Pobraną próbkę paliwa przekazano w celu dokonania analizy do*.).....

.....
(podać nazwę i adres laboratorium)

.....
(podpis kierującego kontrolowanym pojazdem)

.....
(podpis funkcjonariusza celnego)

*) Niepotrzebne skreślić

UZASADNIENIE

Nadużycia i nieprawidłowości w obrocie olejem opałowym oraz jego wykorzystywaniem do celów nieopałowych wymagają uregulowania spraw związanych z kontrolą paliwa używanego do napędu pojazdów samochodowych. Do kontroli w tym zakresie ustawodawca upoważnił Policję, a także, na podstawie art. 277¹ § 2 ustawy z dnia 9 stycznia 1997 r. – Kodeks celny (Dz. U. z 2001 r. Nr 75, poz. 802, z późn. zm.) - organy celne.

Niniejsze rozporządzenie stanowi realizację upoważnienia zawartego w nowym art. 277¹ § 3 Kodeksu celnego, dodanym przez art. 1 pkt 62 ustawy z dnia ..... o zmianie ustawy – Kodeks celny (Dz. U. Nr ....., poz. ....). Proponowane przepisy rozporządzenia mają na celu skonkretyzowanie metod badania rodzaju paliwa. Odwołują się przy tym do prostych i sprawdzonych metod obiektywnych, ograniczając uznaniowość funkcjonariuszy dokonujących kontroli. Treść rozporządzenia jest wzorowana na rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 24 września 2002 r. w sprawie szczegółowego trybu kontroli rodzaju paliwa używanego do napędu pojazdów mechanicznych (Dz. U. Nr 160, poz. 1334).

W § 1 ust. 1 rozporządzenia przewiduje się dwa rodzaje kontroli paliwa używanego do napędu pojazdu samochodowego. Pierwszy z nich (pkt 1) jest badaniem tzw. „połowym”, polegającym na poddaniu próbki paliwa działaniu roztworu kwasu solnego. Sposób przeprowadzenia próby określony jest w § 2 rozporządzenia. Jeżeli w paliwie znajduje się znacznik stosowany do barwienia oleju opałowego, w wyniku reakcji z kwasem oddzieli się warstwa o zabarwieniu od różowego do czerwonego, a intensywność barwy zależna będzie od stopnia zawartości tego znacznika. Znacznik określony jest w § 4 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 19 grudnia 2001 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. Nr 148, poz. 1655, z późn. zm.).

Z przeprowadzonej kontroli lub pobrania próbki do analizy laboratoryjnej sporządza się protokół, którego wzór został określony w załączniku do rozporządzenia. W protokole uwzględnione są wszystkie niezbędne informacje pozwalające ustalić funkcjonariusza celnego oraz inne osoby „zainteresowane” wynikiem kontroli.

Wejście w życie rozporządzenia nie spowoduje negatywnych skutków społecznych i gospodarczych, pozwoli natomiast na intensyfikację prowadzonej aktualnie tylko przez Policję walki z nadużyciami i nieprawidłowościami w obrocie olejem opałowym oraz jego wykorzystywaniem do celów nieopałowych. Projektowane rozporządzenie nie ma bezpośredniego wpływu na rynek pracy, konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki, sytuację i rozwój regionalny.

Koszty zakupu zestawów do kontroli paliwa w bakach samochodowych (po ok. 600 zł jeden zestaw) oraz jednorazowych testerów (po 2,50 zł za szt.) zostaną pokryte ze środków przewidzianych w budżecie państwa na funkcjonowanie administracji celnej w 2003 roku. Koszty niezbędne do poniesienia na badania, mogą być zrównoważone z wpływów z grzywien i sądowych orzeczeń o zwrocie kosztów postępowania, obciążających kierujących tymi pojazdami, w których kontrola paliwa wykazała nadużycie.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA FINANSÓW¹⁾**

z dnia .....

w sprawie wzoru i sposobu oznakowania pojazdów służbowych Służby Celnej.

Na podstawie art. 277¹⁰ § 6 ustawy z dnia 9 stycznia 1997 r. - Kodeks celny (Dz.U. z 2001 r. Nr 75, poz. 802, z późn. zm.)²⁾ zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa wzór i sposób oznakowania pojazdów służbowych Służby Celnej, uwzględniając w szczególności zapewnienie jednoznacznej identyfikacji tych pojazdów.

§ 2. 1. Pojazdy służbowe Służby Celnej na wysokości przednich reflektorów oznakowane są poziomym pasem odblaskowym, biegnącym po całym obwodzie pojazdu. Na pasie, po obu stronach pojazdu, umieszcza się:

- a) w części obejmującej drzwi kierowcy i pasażera - napis „SŁUŻBA CELNA”,
- b) na tylnym błotniku - oznaczenie przynależności organizacyjnej, składające się z cyfr oznaczenia numerowego izby celnej oraz kolejnego numeru pojazdu.

2. Na dachu pojazdu umieszcza się podświetlaną tablicę, zawierającą w środkowej części pole diodowe koloru białego, z możliwością generowania i przesuwania napisów w kolorze czarnym, o treści „SŁUŻBA CELNA” lub „STÓJ - KONTROLA CELNA”. Po bokach tablicy umieszcza się niebieskie lampy błyskowe.

§ 3. Wzór oznakowania pojazdów służbowych Służby Celnej określa załącznik do rozporządzenia.

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem .....

MINISTER FINANSÓW

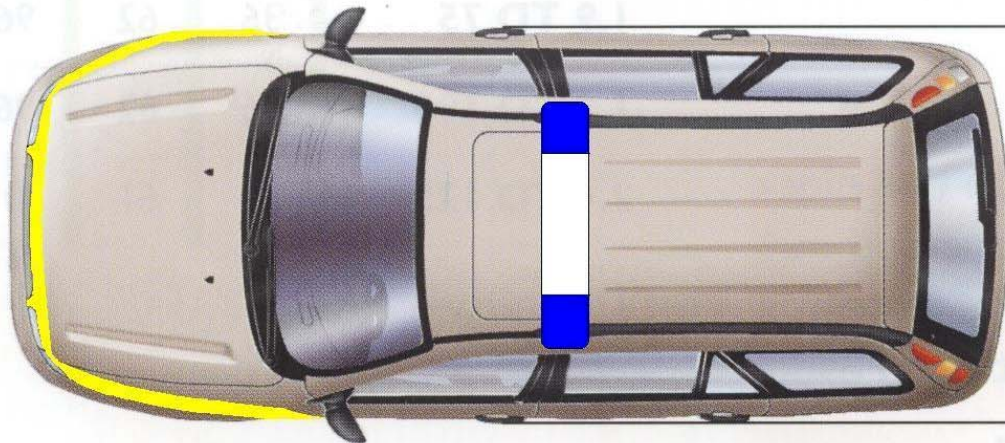
---

¹⁾ Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej – finanse publiczne, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 29 marca 2002 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. Nr 32, poz. 301, Nr 43, poz. 378, Nr 93, poz. 834).

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego ustawy wymienionej w podstawie prawnej wydania rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. U. z 2001 r. Nr 89, poz. 972, Nr 110, poz. 1189, Nr 125, poz. 1386 i Nr 128, poz. 1403, z 2002 r. Nr 41, poz. 365, Nr 89, poz. 804, Nr 112, poz. 974, Nr 141, poz. 1178 i Nr 169, poz. 1387 oraz z 2003 r. Nr ....., poz. ...).
78/12/tg

Załącznik do rozporządzenia Ministra Finansów
z dnia .....,

SŁUŻBA

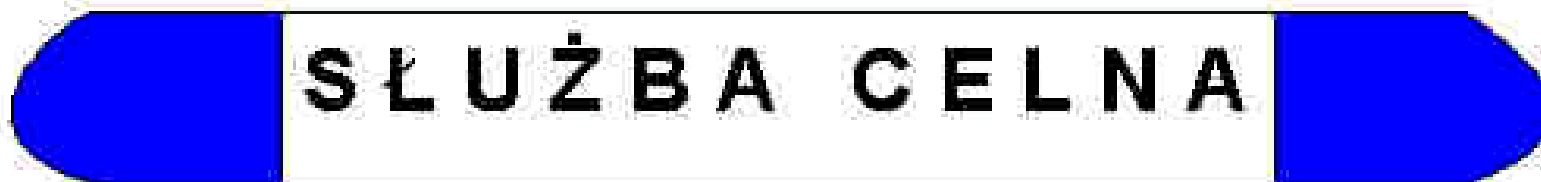
CELNA

05/01

Pas koloru żółtego o wys. 200 mm z napisem o wys. 150 mm.

Projekt oznakowania pojazdów służbowych Służby Celnej

Tablica podświetlana montowana na dachu pojazdu war.1

parametry: długość 1180 mm, wysokość 155 mm

Środek tablicy podświetlany światłem białym.

Po bokach lampy błyskowe koloru niebieskiego

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia stanowi wykonanie delegacji zawartej w nowym art. 277¹⁰ § 6 Kodeksu celnego, dodanym przez art. 1 pkt 63 ustawy z dnia ..... o zmianie ustawy – Kodeks celny (Dz. U. Nr ....., poz. ....).

Projekt zawiera szczegółowe regulacje dot. wzoru i sposobu oznakowania pojazdów służbowych Służby Celnej. Zgodnie z wytyczną zawartą w delegacji ustawowej zaproponowany w projekcie wzór oraz sposób oznakowania zapewnia jednoznaczną identyfikację pojazdów Służby Celnej.

Wejście w życie rozporządzenia nie spowoduje negatywnych skutków społecznych i gospodarczych. Projektowane rozporządzenie nie ma bezpośredniego wpływu na rynek pracy, konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki, sytuację i rozwój regionalny.

Koszty oznakowania pojazdów służbowych Służby Celnej (po ok. 3.500 zł na jeden pojazd) zostaną pokryte ze środków przewidzianych w budżecie państwa na funkcjonowanie administracji celnej w 2003 roku.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA FINANSÓW¹⁾**

z dnia .....

w sprawie miejsca wyznaczonego lub uznanego przez organ celny, w którym mogą być dokonywane czynności przewidziane przepisami prawa celnego.

Na podstawie art. 288 § 2 ustawy z dnia 9 stycznia 1997 r. - Kodeks celny (Dz.U. z 2001 r. Nr 75, poz. 802, z późn. zm.)²⁾ zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) wymogi, jakie musi spełniać miejsce wyznaczone lub uznane przez organ celny,
- 2) wypadki, w których czynności przewidziane przepisami prawa celnego mogą być dokonywane w tych miejscach,
- 3) warunki i tryb postępowania przy wyznaczaniu lub uznawaniu oraz znoszeniu przez organ celny tych miejsc,
- 4) okres, na jaki mogą zostać przez organ celny uznane lub wyznaczone te miejsca,
- 5) rodzaj towarów, którym może zostać nadane przeznaczenie celne w tych miejscach.

§ 2. 1. Organ celny może z urzędu wyznaczyć miejsce, w którym mogą być dokonywane czynności przewidziane przepisami prawa celnego.

2. Organ celny, na wniosek osoby zainteresowanej, może uznać miejsce, w którym mogą być dokonywane czynności przewidziane przepisami prawa celnego.

§ 3. 1. Miejsce wyznaczone lub uznane przez organ celny musi spełniać warunki gwarantujące w szczególności zapewnienie nienaruszalności i tożsamości znajdujących się w nim towarów.

2. Miejsce wyznaczone lub uznane przez organ celny musi spełniać warunki techniczne zapewniające możliwość wykonania kontroli celnej oraz innych czynności przewidzianych przepisami prawa celnego.

3. Miejsce wyznaczone lub uznane powinno być odpowiednio oznaczone np. tablicą informacyjną oraz wydzielone z pozostałej części terenu lub pomieszczenia np. ogrodzeniami, pasami.

4. Organ celny, w szczególnie uzasadnionych wypadkach, może odstąpić od wymogu określonego w ust. 3.

§ 4. W miejscu wyznaczonym lub uznanym przez organ celny mogą być dokonywane wyłącznie te czynności przewidziane przepisami prawa celnego w zależności od rodzaju towarów lub procedur celnych, które na podstawie przepisów szczególnych mogą być dokonywane w urzędzie celnym właściwym miejscowo ze względu na miejsce wyznaczone lub uznane.

---

¹⁾ Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej – finanse publiczne, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 29 marca 2002 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. Nr 32, poz. 301, Nr 43, poz. 378 i Nr 93, poz. 834).

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego ustawy wymienionej w podstawie prawnej wydania rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. U. z 2001 r. Nr 89, poz. 972, Nr 110, poz. 1189, Nr 125, poz. 1386 i Nr 128, poz. 1403, z 2002 r. Nr 41, poz. 365, Nr 89, poz. 804, Nr 112, poz. 974, Nr 141, poz. 1178 i Nr 169, poz. 1387 oraz z 2003 r. Nr ....., poz. .....

§ 5. 1. Miejsce, w którym mogą zostać dokonane czynności przewidziane przepisami prawa celnego, z zastrzeżeniem ust. 2, może zostać wyznaczone lub uznane:

- 1) w wypadku, o którym mowa w art. 36 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 9 stycznia 1997 r. - Kodeks celny, zwanej dalej „Kodeksem celnym”, jeżeli wyznaczenie lub uznanie miejsca jest uzasadnione:
  - a) umową międzynarodową,
  - b) ważnym interesem państwowym,
  - c) ważnymi względami służbowymi,
- 2) w innych uzasadnionych gospodarczo wypadkach, w szczególności:
  - a) w wypadku braku technicznych możliwości dostarczenia towaru do urzędu celnego,
  - a) gdy przemawiają za tym właściwości towaru,
  - b) gdy czynności związane ze sprawowanym dozorem i kontrolą celną, ze względów technicznych, nie mogą odbywać się w urzędzie celnym lub są znacznie utrudnione.

2. Miejsce, w którym mogą zostać dokonane czynności przewidziane przepisami prawa celnego, może zostać uznane w wypadku stosowania procedury uproszczonej, o której mowa w art. 80 § 1 pkt 3 Kodeksu celnego.

§ 6. 1. Osoba ubiegająca się o uznanie miejsca, o którym mowa w § 2, składa wniosek do organu celnego właściwego miejscowo ze względu na urząd lub urzędy celne, w którym towarom będzie nadawane przeznaczenie celne.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1 powinien zawierać w szczególności:

- 1) imię i nazwisko lub nazwę oraz miejsce zamieszkania lub adres siedziby wnioskodawcy,
- 2) numer identyfikacyjny REGON, jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej,
- 3) numer identyfikacji podatkowej NIP, jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej,
- 4) wskazanie organu celnego, do którego kierowany jest wniosek,
- 5) opis czynności przewidzianych w przepisach prawa celnego, które będą dokonywane w miejscu uznanym.

3. Z zastrzeżeniem ust. 7 i 8, do wniosku, o którym mowa w ust. 1 należy dołączyć:

- 1) aktualne dokumenty potwierdzające prowadzenie przez wnioskodawcę działalności gospodarczej,
- 2) zaświadczenie o nadaniu wnioskodawcy statystycznego numeru identyfikacyjnego REGON, jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej,
- 3) decyzję o nadaniu wnioskodawcy numeru identyfikacji podatkowej NIP, jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej,
- 4) potwierdzenie zgłoszenia rejestracyjnego podatnika podatku od towarów i usług lub oświadczenie, że zgodnie z przepisami o podatku od towarów i usług oraz o podatku akcyzowym podatnik nie ma obowiązku dokonania zgłoszenia rejestracyjnego,
- 5) dokument potwierdzający tytuł prawny wnioskodawcy do użytkowania miejsca, które ma zostać uznane,
- 6) szczegółowy opis miejsca i jego plan sytuacyjny,
- 7) opis warunków, które mają zapewniać nienaruszalność i tożsamość towarów,
- 8) określenie wyposażenia i sprzętu technicznego niezbędnego do wykonywania w miejscu uznanym kontroli celnej lub innych czynności przewidzianych przepisami prawa celnego,
- 9) dane lub dokumenty uzasadniające uznanie miejsca.

4. Organ celny uznający miejsce, o którym mowa w § 2, może zażądać dostarczenia danych i dokumentów innych niż określone w ust. 3, jeżeli jest to niezbędne do stwierdzenia, czy warunki określone w § 3 zostały spełnione.

5. W wypadku, o którym mowa w § 5 ust. 2, wymogi dotyczące wniosku o uznanie miejsca, w którym będą dokonywane czynności przewidziane przepisami prawa celnego, regulują przepisy dotyczące procedury uproszczonej.

6. Dokumenty, o których mowa w ust. 3 powinny zawierać dane aktualne w dniu złożenia wniosku o uznanie miejsca, w którym mogą być dokonywane czynności przewidziane przepisami prawa celnego.

7. Dokumentów, o których mowa w ust. 3 nie dołącza się do wniosku o uznanie miejsca, o którym mowa w § 2, jeżeli zostały one wcześniej złożone organowi celnemu, do którego składany jest wniosek, i dane w nich zawarte są nadal aktualne. W takim wypadku wnioskodawca jest obowiązany do wskazania sprawy, przy której złożono te dokumenty.

8. Do wniosku o uznanie miejsca w celu jednokrotnego dokonania czynności przewidzianych przepisami prawa celnego dokumentów wymienionych w ust. 3 pkt 1-5 i 7-8 nie dołącza się. W taki przypadku wnioskodawca powinien złożyć pisemne oświadczenie o spełnieniu warunków określonych w § 3 ust. 1 i 2.

9. Dokumenty, o których mowa w ust. 3 pkt 1-5 powinny być przedłożone w oryginale lub uwierzytelnionej kserokopii. Na żądanie wnioskodawcy funkcjonariusz celny zwraca oryginał dokumentu, po potwierdzeniu na załączonej kserokopii zgodności z oryginałem.

§ 7. 1. Organ celny, po złożeniu przez osobę wniosku o uznanie miejsca, sprawdza zgodność danych wynikających z tego wniosku.

2. Przed wydaniem decyzji w sprawie uznania miejsca, o którym mowa w § 2, organ celny może zażądać przedstawienia dodatkowych danych lub dokumentów, wymaganych na podstawie przepisów odrębnych, związanych z działalnością wykonywaną w takim miejscu lub rodzajem towarów.

3. W decyzji dotyczącej wyznaczenia lub uznania miejsca organ celny określa w szczególności:

- 1) towary, które nie mogą być obejmowane procedurą celną w tym miejscu,
- 2) rodzaje przeznaczeń celnych, które mogą być nadawane w tym miejscu,
- 3) osoby mogące korzystać z tego miejsca,
- 4) zakres czynności przewidzianych przepisami prawa celnego, które będą dokonywane w tym miejscu oraz szczegółowy tryb i warunki ich wykonywania.

4. Decyzję o uznaniu miejsca, w którym mogą być dokonywane czynności przewidziane przepisami prawa celnego wydaje się na okres roku.

5. Na wniosek osoby zainteresowanej decyzja, o której mowa w ust. 2, może być przedłużona na dalsze okresy roczne. Do wniosku o przedłużenie ważności decyzji o uznaniu miejsca, o którym mowa w § 2, nie dołącza się dokumentów, o których mowa w § 6 ust. 3, jeżeli dane w nich zawarte są nadal aktualne.

§ 8. 1. Organ celny wydaje decyzję o zniesieniu miejsca wyznaczonego lub uznanego, o którym mowa w § 2, jeżeli:

- 1) wystąpi o to osoba, na wniosek której wydano decyzję o uznaniu miejsca,
- 2) osoba, o której mowa w pkt 1, naruszyła którąkolwiek z przesłanek wymienionych w § 5,
- 3) miejsce wyznaczone lub uznane przestało spełniać warunki, o których mowa w § 3 ust. 1 lub 2,
- 4) nastąpiło wygaśnięcie lub utrata tytułu prawnego osoby, o której mowa w pkt 1, do użytkowania miejsca uznanego, w którym mogą być dokonywane czynności przewidziane przepisami prawa celnego.

2. Organ celny może wydać decyzję o zniesieniu miejsca wyznaczonego lub uznanego, o którym mowa w § 2, jeżeli:

- 1) osoba, na wniosek której wydano decyzję o uznaniu miejsca, w sposób istotny naruszyła przepisy prawa związane z przywozem lub wywozem towarów,
- 2) zapewnienie właściwego dozoru i kontroli celnej w miejscu wyznaczonym lub uznanym wymaga stosowania przez organ celny środków i nakładów niewspółmiernych do zakresu prowadzonej działalności,
- 3) ogłoszono upadłość bądź likwidację osoby, o której mowa w pkt 1.

§ 9. Osoba, która dokonuje czynności przewidzianych w przepisach prawa celnego w miejscu wyznaczonym lub uznanym przez organ celny, jest zobowiązana do niezwłocznego poinformowania tego organu o zmianie danych zawartych we wniosku lub dołączonych do niego dokumentach.

§ 10. Traci moc rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 19 października 1999 r. w sprawie warunków, jakie musi spełniać miejsce wyznaczone lub uznane przez organ celny, oraz wypadków, w których czynności przewidziane przepisami prawa celnego mogą być dokonywane w tym miejscu (Dz. U. Nr 88, poz. 984).

§ 11. Rozporządzenie wchodzi w życie ..... r.

MINISTER FINANSÓW

UZASADNIENIE

Podstawą do wydania niniejszego rozporządzenia jest art. 288 § 2 ustawy – Kodeks celny, wprowadzony ustawą z dnia ..... o zmianie ustawy – Kodeks celny (Dz. U. Nr ....., poz. ....), będący delegacją dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych do określenia wymogów, jakie musi spełniać miejsce wyznaczone lub uznane przez organ celny, warunków i trybu postępowania przy wyznaczaniu lub uznawaniu oraz znoszeniu przez organ celny tych miejsc, okresu, na jaki mogą zostać przez organ celny uznane lub wyznaczone te miejsca, wypadków, w których czynności przewidziane przepisami prawa celnego mogą być dokonywane w tych miejscach. Zgodnie z wyżej powołanym przepisem ustawy - Kodeks celny niniejsze rozporządzenie powinno uwzględniać właściwość urzędów celnych do dokonywania czynności określonych przepisami prawa celnego w zależności od rodzaju towarów lub procedur celnych, a w zakresie wymogów, jakie musi spełniać miejsce wyznaczone lub uznane, konieczność skutecznego sprawowania dozoru celnego.

Ponieważ w porównaniu z dotychczasowym brzmieniem art. 288, w art. 288 § 2 Kodeksu celnego rozszerzono zakres delegacji o możliwość:

1. określenia rodzaju towarów, które mogą być odprawiane w miejscu wyznaczonym lub uznanym przez organ celny;
2. okresu, na jaki mogą zostać przez organ celny uznane lub wyznaczone te miejsca;
3. oraz o możliwość określenia wypadków, w których organ celny może wydać decyzję o zniesieniu miejsca wyznaczonego lub uznanego,

zasadnym stało się uchylene dotychczas obowiązującego rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 19 października 1999 r. w sprawie warunków, jakie musi spełniać miejsce wyznaczone lub uznane przez organ celny, oraz wypadków, w których czynności przewidziane przepisami prawa celnego mogą być dokonywane w tym miejscu, i wydanie nowego rozporządzenia w sprawie miejsca wyznaczonego lub uznanego przez organ celny, w którym mogą być dokonywane czynności przewidziane przepisami prawa celnego.

Na podstawie dotychczas obowiązujących przepisów prawa celnego istnieje bowiem możliwość określenia urzędów celnych, w których można dokonywać zgłoszenia celnego w zależności od rodzaju towarów i procedur celnych, natomiast w stosunku do miejsc wyznaczonych lub uznanych możliwości takiego określenia nie było. Ponadto dotychczas brak było podstaw prawnych do zniesienia przez organ celny miejsca wyznaczonego lub uznanego, pomimo zaistnienia uzasadniających takie rozwiązanie okoliczności, zaś decyzje o wyznaczeniu lub uznaniu miejsca, w którym mogą być dokonywane czynności przewidziane przepisami prawa celnego, nie musiały zawierać określenia terminu, na jaki były wydawane i w rezultacie ww. miejsca mogły być (i były) wyznaczone lub uznane bezterminowo. Przepisy projektowanego rozporządzenia usuwają istniejącą w tym zakresie lukę prawną.

Celem wprowadzenia projektowanych przepisów jest stworzenie podstaw prawnych do wydawania przez dyrektorów izb celnych decyzji w sprawie wyznaczenia lub uznania miejsc (innych niż urzędy celne), w których mogą być dokonywane czynności przewidziane przepisami prawa celnego, jak również umożliwienie dyrektorom izb celnych wydawania decyzji o zniesieniu miejsca wyznaczonego lub uznanego oraz określenie wypadków, w których dopuszczalne jest wydawanie decyzji o zniesieniu ww. miejsc. Ponadto celem niniejszego rozporządzenia jest stworzenie podstaw prawnych do ograniczenia czasowego ważności decyzji wyznaczającej lub uznającej ww. miejsca, określenie wymogów, jakie musi spełniać miejsce wyznaczone lub uznane oraz do określenia, jakiego rodzaju towarom może zostać nadane przeznaczenie celne w miejscu wyznaczonym lub uznanym.

Projekt rozporządzenia, w § 1, określa zakres przedmiotowy, jaki reguluje niniejsze rozporządzenie.

W § 2 projektu została uregulowana kwestia, w jakim wypadku organ celny wyznacza, a w jakim uznaje miejsce, w którym mogą być dokonywane czynności przewidziane przepisami prawa celnego.

W § 3 projektu rozporządzenia określone zostały warunki, jakie musi spełniać miejsce wyznaczone lub uznane, ze względu na konieczność skutecznego sprawowania dozoru celnego, został sprecyzowany sposób jego oznaczania oraz została wprowadzona możliwość odstąpienia przez organ od tego wymogu w szczególnie uzasadnionych wypadkach (np. w wypadku uznania miejsca w celu jednokrotnego dokonania czynności przewidzianych przepisami prawa celnego). Propozycja zapisu § 4 uwzględnia uregulowania zawarte w przepisach rozporządzenia wydanego na podstawie art. 61 § 1 ustawy – Kodeks celny, tj. rozporządzenia Ministra Finansów w sprawie urzędów celnych, w których są dokonywane czynności przewidziane przepisami prawa celnego w zależności od rodzaju towarów lub procedur celnych, którymi mogą być obejmowane towary. Rozwiązanie to ma na celu wyeliminowanie sytuacji, w których miejsca wyznaczone lub uznane dysponowałyby większym zakresem uprawnień w kwestii obejmowania pewnych rodzajów towarów daną procedurą celną, niż nadzorujące je jednostki administracji celnej, na terenie właściwości których będą znajdowały się ww. miejsca.

§ 5 projektu rozporządzenia stanowi, w jakich wypadkach może zostać wyznaczone lub uznane przez organ celny miejsce, w którym mogą być dokonywane czynności przewidziane przepisami prawa celnego. Doprecyzowanie niektórych, uzasadnionych gospodarczo wypadków, w których może zostać wyznaczone lub uznane przez organ celny miejsce, w którym mogą być dokonywane czynności przewidziane przepisami prawa celnego, ma na celu wyeliminowanie nadmiernego powoływania się przez podmioty gospodarcze na przesłankę „uzasadnionego gospodarczo wypadku”, które wniosując o uznanie miejsca kierują się wyłącznie subiektywnym poczuciem jej spełnienia. Ma to również szczególne znaczenie ze względu na możliwości logistyczne organów celnych.

§ 6 określa, co powinien zawierać wniosek o uznanie miejsca oraz katalog dokumentów, które wnioskodawca powinien przedłożyć organowi celnemu, ubiegając się o uznanie miejsca, w którym mogą być dokonywane czynności przewidziane przepisami prawa celnego. W ust. 4 ww. przepisu wprowadzone zostały uprawnienia dla organu celnego, do żądania dostarczenia dodatkowych danych i dokumentów, jeżeli jest to niezbędne do stwierdzenia, czy miejsce, o uznanie którego wnosi strona, spełnia warunki gwarantujące w szczególności zapewnienie nienaruszalności i tożsamości znajdujących się w nim towarów oraz spełnia warunki techniczne zapewniające możliwość wykonywania kontroli celnej oraz innych czynności przewidzianych przepisami prawa celnego, i do stwierdzenia, czy jest odpowiednio oznaczone. Przepis ten, w ust. 7 i 8 precyzuje, w jakich wypadkach nie jest wymagane dołączenie przez wnioskodawcę do wniosku określonych dokumentów. Zapisy § 6 są zbieżne z innymi uregulowaniami tej materii w przepisach prawa celnego, w szczególności z przepisami dotyczącymi wniosku o udzielenie pozwolenia na stosowanie procedury uproszczonej, czy wniosku o udzielenie pozwolenia na prowadzenie magazynu celnego.

W § 7 projektu rozporządzenia zostały uregulowane kwestie związane z wydawaniem przez organ celny decyzji w sprawie wyznaczenia lub uznania miejsca, w szczególności, co powinna zawierać decyzja o wyznaczeniu lub uznaniu miejsca (ust. 3). W § 7 ust. 4 został natomiast określony termin, na jaki organ celny może wydać decyzję o wyznaczeniu lub uznaniu miejsca, w którym mogą być dokonywane czynności przewidziane przepisami prawa celnego. Określenie w rozporządzeniu terminu obowiązywania decyzji w sprawie miejsca wyznaczone lub uznanego było wielokrotnie postulowane przez organy celne. W związku z koniecznością zapewnienia prawidłowego funkcjonowania tych miejsc uzasadnione jest, aby ww. decyzje były decyzjami terminowymi, wydanymi na określony czas. Rozwiązanie to umożliwi nieprzedłużanie terminu, w jakim czynności przewidziane przepisami prawa celnego mogą być dokonywane w tym miejscu, jeżeli będą za tym przemawiały okoliczności konkretnej sprawy, w szczególności

stwierdzenie nieprawidłowości w funkcjonowaniu tego miejsca. Natomiast w wypadku, w którym okoliczności sprawy przemawiają za przedłużeniem ważności decyzji wyznaczającej lub uznającej dane miejsce, w którym są wykonywane czynności przewidziane przepisami prawa celnego, § 7 ust. 5 projektu rozporządzenia przewiduje możliwość, przedłużenia ważności decyzji o wyznaczeniu lub uznaniu miejsca na dalsze okresy roczne. W momencie upływu terminu ważności decyzji o uznaniu miejsca, nie będzie wymagane złożenie przez wnioskodawcę nowego wniosku, wraz ze wszystkimi wymaganymi załącznikami, a jedynie wniosek o przedłużenie jej ważności. Przyspieszy to rozpatrywanie przez organ celny spraw w tym zakresie i będzie miało wpływ na odbiurokratyzowanie administracji celnej. Ponadto przepis § 7 projektu rozporządzenia umożliwi okresową weryfikację dalszej potrzeby istnienia danego miejsca wyznaczonego lub uznanego.

§ 8 projektu rozporządzenie stwarza podstawy prawne do wydania przez dyrektora izby celnej, w szczególnie uzasadnionych wypadkach, decyzji o zniesieniu miejsca wyznaczonego lub uznanego. Określa wypadki, w których dopuszczalna jest taka możliwość. Reguluje kwestię, w jakich sytuacjach decyzja taka musi zostać wydana przez organ celny, a w jakich rozstrzygnięcie tej kwestii jest uzależnione od oceny organu celnego. Ma to szczególne znaczenie w świetle dotychczas obowiązujących przepisów regulujących te materię, które nie przewidywały możliwości cofnięcia przez organ celny zgody na dokonywanie w miejscu uznanym czynności przewidzianych przepisami prawa celnego, nawet w sytuacji gdy osoba, na rzecz której uznano miejsce w sposób istotny naruszyła przepisy prawa związane z przywozem lub wywozem towarów, bądź osoba ta uległa likwidacji.

W § 9 projektu rozporządzenia zobowiązano osoby, które dokonują czynności przewidzianych w przepisach prawa celnego w miejscu wyznaczonym lub uznanym do niezwłocznego informowania organu celnego o zmianie danych zawartych we wniosku lub załączonych dokumentach, z uwagi na konieczność skutecznego sprawowania dozoru celnego przez organ celny.

§ 10 projektu rozporządzenia stanowi o utracie mocy obowiązującej rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 19 października 1999 r. w sprawie warunków, jakie musi spełniać miejsce wyznaczone lub uznane przez organ celny, oraz wypadków, w których czynności przewidziane przepisami prawa celnego mogą być dokonywane w tym miejscu (Dz. U. Nr 88, poz. 984).

Wejście w życie niniejszego rozporządzenia nie generuje negatywnych skutków dla budżetu państwa. Wprowadzenie niniejszych regulacji nie spowoduje dodatkowych obciążeń dla budżetu państwa w stosunku do stanu prawnego obowiązującego do dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia. Wejście w życie rozporządzenia nie wpłynie na konkurencyjność polskiej gospodarki i rynek pracy oraz nie wpłynie na sytuację i rozwój regionów.

LISTA PRZEKAZANYCH DOKUMENTÓW
DO

**PROJEKTU USTAWY
KODEKS CELNY**

przyjętego przez Radę Ministrów
w dniu 3 grudnia 2002 r.

Obszar Negocjacyjny: *Unia celna*
Narodowy Program Przygotowania do Członkostwa Polski w Unii Europejskiej: rozdział 2
Priorytet 25.1

1.	Deklaracja dotycząca dostosowawczego charakteru projektu ustawy wraz z uzasadnieniem dostosowawczego charakteru
2.	Projekt ustawy wraz z uzasadnieniem
3.	Zestawienie przepisów dostosowujących projektowaną ustawę z odpowiednimi przepisami dyrektywy Unii Europejskiej (tabela zgodności)
4.	Opinia Urzędu Komitetu Integracji Europejskiej o zgodności projektu z prawem Unii Europejskiej wydana dnia 4 grudnia 2002 r.
5.	Tłumaczenia zweryfikowane następujących aktów prawa Unii Europejskiej, w wersji papierowej i elektronicznej: <ol style="list-style-type: none"> 1. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny 2. Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 955/1999 z dnia 13 kwietnia 1999 r. zmieniające Rozporządzenie (EWG) nr 2913/92 ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny 3. Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 2700/2000 z dnia 16 listopada 2000 r. zmieniające Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny 4. Rozporządzenie Komisji (EWG) 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. określające niektóre przepisy wykonawcze do Rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny 5. Rozporządzenie Komisji (WE) nr 993/2001 z dnia 4 maja 2001 r. zmieniające rozporządzenie Komisji (EWG) 2454/93 określające przepisy wykonawcze do Rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny